การศึกษาและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

สารนิพนธ์

ของ

นางสาวนิตยา บุญหนัก

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

ตุลาคม 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

364.153
น577ก
ร.3

การศึกษาและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

๑ ส.ค. 2548

บทคัดย่อ

ของ

นางสาวนิตยา บุญหนัก

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

ตุลาคม 2547

ร.3

นิตยา บุญหนัก. (2547). *การศึกษาและการป้องกันการคุกคามทางเพศ.*สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : ผศ.วันเพ็ญ พงศ์ประยูร,

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร โดย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 จำนวน 88 คน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีคะแนนการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศตั้งแต่เปอร์เซ็นไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน10 คนที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ และโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน t – test for dependent and independent samples

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. การรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับต่ำ และการป้องกันการคุกคามทางเพศ อยู่ในระดับปานกลาง

2. การรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนชายและหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ภายหลังเข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ นักเรียนมีการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A STUDY OF SEXUAL HARASSMENT AND SEXUAL HARASSMENT PREVENTION

AN ABSTRACT

BY

MISS NITTAYA BUNNAK

Present in partial fulfillment of the requirement

for the Master of Education degree in Guidance and Counseling Psychology

at Srinakharinwirot University

October 2004

Nittaya Bunnak. (2004). *A Study of Sexual Harassment and Sexual Harassment Prevention* .Master Project,M.ED. (Guidance and Counseling Psychology). Bangkok:Graduate School, Srinakharinwirot University.Advisor Committee: Assist Prof. Wanpen Phongprayoon .

The purposes of this research were to study of sexual harassment perception and sexual harassment prevention of Prathom Suksa V students of Watthamapirataram in Bangkok. The subjects of sexual harassment perception study were 88 Prathom Suksa V students of Watthamapirataram in Bangkok in the acadamic year 2004. While the ten subjects participated in the program of sexual harassment perception and prevention were ramdomly selected from the population and their scores on the sexual harassment perception and prevention were lower than twenty – fifth percentile. The research instruments were a questionnaire of sexual harassment perception and prevention and a program of sexual harassment perception and prevention.The data were analyzed by percentage, mean,standard deviation, and t – tast for dependent and independent samples.

The results of the study were as follows :

1. The 88 Prathom Suksa V students' sexual harassment perception were low while their sexual harassment prevention were average.

2. No significant differences in sexual harassment perception and prevention existed between male and female students.

3. The sexual harassment perception and prevention of the students participated in the program of sexual harassment perception and prevention significantly increased at .01 level.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทศพร ประเสริฐสุข)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทา สู้รักษา)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรศุภกุล)

วันที่ 13 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2547

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร ประธานควบคุมสารนิพนธ์ และศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ กรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ที่ได้กรุณาช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ในการทำสารนิพนธ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาที่ได้รับเป็นอย่างยิ่ง จึงกราบขอบพระคุณอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชะไมพร ธรรมวาสี และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณา คงสุริยะนาวินที่กรุณาให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ และเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทา สู้รักษา ที่กรุณาเป็นกรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าสารนิพนธ์

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ต่าง ๆ ตลอดจนความรัก ความเมตตา และคอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

ขอขอบพระคุณอาจารย์ประทีป ประเสริฐสุด ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม และคณาจารย์ทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการใช้สถานที่ดำเนินการทำสารนิพนธ์ และขอขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์นันทพร นิลพานิช ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดบางโพโอมาวาส ราม และคณาจารย์ทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการใช้สถานที่ดำเนินการทำสารนิพนธ์ และขอขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาพยาบาลจิตเวช วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ ที่อนุเคราะห์อุปกรณ์สำนักงาน ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำตลอดจนให้กำลังใจเสมอมาในการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คุณวนิดา หินทอง หัวหน้างานสุขภาพจิต ศูนย์บริการสาธารณสุข 3 บางซื่อ ที่ให้ความเมตตา ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และให้กำลังใจเสมอมา ตลอดจน คุณวจิราภรณ์ ดาวอรุณ และพี่ ๆ น้อง ๆ คลินิกสุขภาพจิต ศูนย์บริการสาธารณสุข 3 บางซื่อ ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำและกำลังใจในการทำวิจัยครั้งนี้

ประกาศคุณูปการ (ต่อ)

ขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนวทุกคนที่ได้ให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำ และกำลังใจในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คุณแม่คำเภา เครืออ่อน ผู้ให้ความรัก ความห่วงใย กำลังใจ และการสนับสนุนในเรื่องต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการศึกษาของผู้วิจัยอย่างเสมอมา ตลอดจนสมาชิกครอบครัวบุญหนักทุกคนที่คอยให้คำแนะนำ และให้กำลังใจที่ดีแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ ที่ผู้อ่านได้รับจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นคุณความดีของบิดามารดา คณาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณของผู้วิจัยทุกท่าน

นิตยา บุญหนัก

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	3
ความมุงหมายของการศึกษา	3
ความสำคัญของการศึกษา	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	3
ตัวแปรที่ศึกษา	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศ	8
ความหมายของการคุกคามทางเพศ	8
รูปแบบของการคุกคามทางเพศ	9
สาเหตุของการคุกคามทางเพศ	12
ผลกระทบจากการคุกคามทางเพศ	16
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศ	20
งานวิจัยในต่างประเทศ	20
งานวิจัยในประเทศ	22
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการคุกคามทางเพศ	24
ความหมายการป้องกันการคุกคามทางเพศ	24
แนวทางการป้องกันการคุกคามทางเพศ	24
สถานการณ์จำลอง	26
บทบาทสมมติ	29
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องการป้องกันการคุกคามทางเพศ	33
งานวิจัยในต่างประเทศ	33
งานวิจัยในประเทศ	37

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
3	วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	39
	การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง	39
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	39
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	44
	การวิเคราะห์ข้อมูล	45
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	47
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	47
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	47
5	สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	52
	สังเขปความมุ่งหมาย และวิธีการศึกษาค้นคว้า	52
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	54
	อภิปรายผล	54
	ข้อเสนอแนะ	56
บรรณานุกรม		59
ภาคผนวก		63
	ภาคผนวก ก	64
	ภาคผนวก ข	77
	ภาคผนวก ค	108
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์		115

บัญชีตาราง

ตาราง หน้า

1 แสดงแบบแผนการทดลอง One Group Pretest-Posttest Design..... 44

2 แสดงจำนวนร้อยละของนักเรียนจำแนกตามเพศ..... 48

3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้การคุกคามทางเพศ และการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้าน..... 49

4 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้านรายจำแนกตามเพศ..... 50

5 แสดงผลการเปรียบเทียบการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรม..... 51

6 ความถี่และค่าร้อยละที่นักเรียนตอบแบบสอบถาม..... 72

7 แสดงค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถาม..... 76

8 แสดงคะแนนความรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ของนักเรียนในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง..... 109

9 แสดงคะแนนความรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ของนักเรียนก่อนเข้าร่วมโปรแกรม..... 110

10 แสดงคะแนนความรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ของนักเรียนหลังเข้าร่วมโปรแกรม..... 111

11 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนความรู้การคุกคามทางเพศ และการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรม..... 112

12 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนความรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกัน การคุกคามทางเพศของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมรายด้าน..... 113

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ หน้า

1 รูปแบบของการคุกคามทางเพศที่มีต่อบุคคลในโรงเรียน..... 11

2 แบบแผนการคุกคามทางเพศ..... 14

3 การคุกคามทางเพศจากพฤติกรรมการรับรู้..... 15

4 แผนภูมิแสดงขั้นตอนบทบาทสมมติ..... 32

บทที่ 1
บทนำ

ภูมิหลัง

เด็กเป็นทรัพยากรอันมีค่าที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้าและเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคต เด็กเป็นศูนย์กลางแห่งความรัก ความอบอุ่น และความมุ่งหวังของครอบครัว สังคม สังคมทุกสังคมจึงพยายามที่จะให้ความคุ้มครองและปกปักษ์รักษาเด็กและเยาวชนของตนให้ดีที่สุดตามสภาพของสังคมและเศรษฐกิจ การเมือง ศาสนา วัฒนธรรม และคุณค่าต่างๆ ในสังคม ซึ่งตรงกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเชื่อว่า ครอบครัวในฐานะเป็นกลุ่มพื้นฐานของสังคม และเป็นสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ สำหรับการเจริญเติบโต และความอยู่ดีกินดีของสมาชิกทุกคนโดยเฉพาะเด็กควรได้รับการคุ้มครองและการช่วยเหลือที่จำเป็น เพื่อที่จะสามารถมีความรับผิดชอบของชุมชนของตนเองได้เต็มที่ (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมเยาวชนแห่งชาติ. 2540 : 1) ในปัจจุบันเศรษฐกิจในประเทศไทยเกิดภาวะวิกฤติ ทำให้สภาพปัญหาสังคมของไทยมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการว่างงาน ปัญหาอาชญากรรมต่างๆ ซึ่งสังเกตได้จากสื่อที่แสดงออกมาตามโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ จะพบเห็นข่าวอาชญากรรมต่างๆ (กันทวัลย์ ภูวพันธุ์. 2543 : 1 ; อ้างอิงจาก"ภัยของนักเรียนสาว".2542:13) และหนึ่งในปัญหาอาชญากรรม ไม่มีใครปฏิเสธได้เลยว่า ปัญหาเรื่องเพศเป็นปัญหาที่กระทบกระเทือนทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจของผู้ถูกกระทำ โดยเฉพาะการคุกคามทางเพศ (Sexual Harassment) ที่เกิดขึ้นกับเพศหญิง สำหรับสถานศึกษา การคุกคามทางเพศจะเกิดขึ้นเมื่อผู้บริหารหรือผู้ทำการสอนเป็นเพศชาย ใช้ตำแหน่งหรือความมีอำนาจเหนือกว่าในการบังคับเพศหญิงให้มีเพศสัมพันธ์โดยมีผลประโยชน์ของการศึกษาต่อรอง (ศรีทัย สีทิพย์. 2541 : 2 ; อ้างอิงจาก Cholew.1990 : 106-107)

ในสหรัฐอเมริกา American Association of University Woman (AAUW) ได้ทำการสำรวจในปี 1993 พบว่า 85% ของเด็กหญิง และ 76% ของเด็กชายในระดับเกรด 8 – 11 หรือเทียบกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 – มัธยมศึกษาปีที่ 5 ในประเทศไทย เคยถูกกระทำการคุกคามทางเพศที่โรงเรียน AAUW พบว่าเด็กหญิงถูกกระทำการคุกคามทางเพศในโรงเรียนและสถานที่สาธารณะมากกว่าเด็กชาย ซึ่งการกระทำการคุกคามทางเพศทำให้เกิดผลเสียต่อเด็กทั้งในด้านการเรียน, การแสดงออก, ทางด้านอารมณ์และความรู้สึกมีคุณค่าเกี่ยวกับตนเอง เด็กผู้ถูกกระทำการคุกคามไม่กล้าบอกใคร มีเพียงแค่ 7% เท่านั้นที่บอกครู แต่ส่วนมากไม่กล้าบอกใครกลัวว่าจะไม่มีใครเชื่อ กลัวเพื่อนล้อและถูกตัดออกจากกลุ่ม (กันทวัลย์ ภูวพันธุ์. 2543:1; อ้างอิงจาก Shoop & Edwards. 1994 : 63)

จากการวิจัยของวิมนา ธรรมปรีชา (2533 : 139) โดยใช้การสำรวจเบื้องต้น เพื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ การรับรู้ ความคิดเห็น รูปแบบของพฤติกรรมที่มีลักษณะเป็นการคุกคาม

ทางเพศ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดการคุกคามทางเพศ พบว่า ร้อยละ 47.2 เคยมีประสบการณ์ในฐานะผู้ถูกกระทำโดยตรง การรับรู้เกี่ยวกับความเสียหายหรือความรุนแรงของการคุกคามทางเพศอยู่ในระดับสูง และสาเหตุของการคุกคามทางเพศนั้น ร้อยละ 40 ตอบว่ามาจากสาเหตุที่ผู้ชายชอบที่จะแสวงหาความสนุกจากเพศหญิง โดยนักเรียน นิสิต นักศึกษา มีโอกาสถูกคุกคามทางเพศมากที่สุด

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นเห็นได้ว่า ปัญหาการคุกคามทางเพศทำให้เกิดผลเสียทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เกิดความวิตกกังวล มีผลต่อการเจ็บป่วยทางกาย นอกจากนี้ทำให้เกิดผลเสียต่อเด็กทั้งในด้านการเรียน การแสดงออกทั้งทางด้านอารมณ์ และความรู้สึก มีคุณค่าเกี่ยวกับตนเอง ดังนั้นการป้องกันเด็กจึงเป็นเรื่องของคนในสังคมทั้งองค์กรของรัฐและเอกชน ร่วมมือกันหาทางป้องกันช่วยเหลือคุ้มครองเด็กไม่ให้ถูกคุกคามทางเพศ หรือแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศ เพราะปัญหาการคุกคามทางเพศ ถ้าไม่ได้รับการป้องกันจะเป็นปัจจัยนำไปสู่ปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราได้

สถิติจากสำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ ได้รวบรวมข้อมูลเด็กที่ถูกคุกคามทางเพศและล่วงละเมิดทางเพศ ปี 2545 พบว่าเด็กถูกคุกคามทางเพศ และถูกล่วงละเมิดทางเพศมากขึ้น ผู้กระทำเป็นคนที่ใกล้ชิดกับเด็ก ได้แก่ บิดาเลี้ยง ญาติ คนที่เด็กรู้จัก เป็นต้น และอายุของเด็กที่ถูกกระทำมีอายุน้อยลงคืออายุ 9 เดือน เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าการคุกคามทางเพศมีผลกระทบต่อผู้ถูกคุกคามทางเพศ โดยเฉพาะการดำเนินชีวิตประจำวัน ชีวิตความเป็นอยู่ ตลอดจนบุคคลที่ใกล้ชิดและที่สำคัญที่สุดก็คือ กระทบกระเทือนต่อภาวะจิตใจของผู้ถูกคุกคามทางเพศ อาจก่อให้เกิดภาวะทางจิตที่รุนแรง จนต้องได้รับการบำบัดทางจิตต่อไป ผู้วิจัยเองในฐานะนักจิตวิทยาที่เข้าไปปฏิบัติงานในโรงเรียน มีหน้าที่ในการส่งเสริม ป้องกันปัญหาสุขภาพจิตเด็ก ได้สำรวจข้อมูลเบื้องต้นในเรื่องความรู้การคุกคามทางเพศกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความรู้ในเรื่องการคุกคามทางเพศในระดับที่ต่ำ และนักเรียนหลายคนถูกคุกคามทางเพศโดยไม่รู้ตัว และรูปแบบการถูกคุกคามทางเพศ ได้แก่ ถูกผู้ใหญ่ที่รู้จักจับแก้ม ถูกเนื้อต้องตัว รวมทั้งการคุกคามที่เกิดขึ้นระหว่างเด็กนักเรียนด้วยกันเอง ได้แก่ นักเรียนหญิงถูกเปิดกระโปรง จับหน้าอก พูดจาล้อเลียนในเรื่องรูปร่าง แอบเข้ามาหอมแก้ม โดยที่เด็กผู้ถูกกระทำรู้สึกไม่สบายใจ และไม่ชอบพฤติกรรมเหล่านั้น

จากผลการสำรวจปัญหาดังกล่าว พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ไม่มีความรู้ในเรื่องการคุกคามทางเพศ ทำให้นักเรียนถูกคุกคามทางเพศได้ง่ายโดยไม่รู้ว่ากำลังถูกคุกคามทางเพศ ดังนั้นจึงทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาและการป้องกันการคุกคามทางเพศกับเด็กนักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีความรู้และแนวทางการป้องกันการคุกคามทางเพศต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาการคุกคามทางเพศ และการป้องกันการคุกคามทางเพศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม สังกัดกรุงเทพมหานคร

2. เพื่อเปรียบเทียบการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศ และการป้องกันการคุกคามทางเพศ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ สำหรับครู อาจารย์ ผู้ปกครอง นักเรียน และผู้ที่เกี่ยวข้องทราบถึงการคุกคามทางเพศ และนำไปประยุกต์ใช้ในการวางแผนป้องกันการคุกคามทางเพศที่อาจจะเกิดขึ้นได้

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรในการศึกษาการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 88 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีคะแนนการรับรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศต่ำกว่าเปอร์เซ็นไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 22 คน และสอบถามความสมัครใจ แล้วสุ่มอย่างง่ายมา จำนวน 10 คน เพื่อเข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องป้องกันการคุกคามทางเพศ

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ โปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศ และการป้องกันการคุกคามทางเพศ

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. การคุกคามทางเพศ
2. การป้องกันการคุกคามทางเพศ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **การคุกคามทางเพศ** (Sexual Harassment) หมายถึง การรับรู้กี่ยวกับการแสดงออกที่บ่งบอกถึงเจตนาที่จะล่วงเกินทางเพศต่อนักเรียนทั้งทางร่างกาย ทางวาจาและทางสายตา โดยผู้กระทำดังกล่าวมี จุดประสงค์เพื่อกระตุ้น ความต้องการทางเพศของตน ซึ่งการกระทำดังกล่าวมีผลกระทบต่อนักเรียน โดยที่นักเรียนไม่พอใจ ไม่ต้องการให้เกิดขึ้น และสังคมไม่ยอมรับ ได้แก่

1.1 การคุกคามทางเพศทางวาจา (Verbal Harassment) ได้แก่ การพูดหรือการวิจารณ์เกี่ยวกับเรือนร่างและการแต่งกายที่ส่อในทางลามก นักเรียนได้รับฟังเรื่องตลกลามก การพูดจาหยาบโลนหรือพูดจาแทะโลมกับนักเรียน การถูกบอกว่ารักหรือชอบทั้ง ๆ ที่นักเรียนไม่ได้สนใจ นักเรียนได้รับโทรศัพท์ลามกจากคนอื่น

1.2 การคุกคามทางเพศทางร่างกาย (Physical Harassment) ได้แก่ การสัมผัสต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น การลูบคลำร่างกาย การจับต้องแขนขา การจับต้องหน้าอกหรือของสงวน การกอดรัดหรือโอบกอด การจูบ การหอมแก้ม การจับมือขึ้นดม การแกล้งเบียดเสียดร่างกาย การนั่งประชิดตัวมากเกินความจำเป็น การหายใจรดบริเวณใบหน้าและต้นคอ การให้จับคลำอวัยวะเพศ

1.3 การคุกคามทางเพศทางสายตา (Visual Harassment) ได้แก่ การถูกมองในส่วนของร่างกายที่เป็นบริเวณส่วนตัว ได้แก่ หน้าอก สะโพก เรียวขา การให้ดูภาพอนาจารหรือภาพโป๊เปลือยของหญิงหรือชายในอินเตอร์เน็ต การส่งจูบ การให้ดูอวัยวะเพศ การแอบดูอาบน้ำ

2. **การป้องกันการคุกคามทางเพศ** หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนที่เป็นไปเพื่อป้องกันตนเองจากการถูกคุกคามทางเพศ ได้แก่ การไม่แต่งกายล่อแหลม ไม่เปิดรับสื่อที่ลามก การไม่ไปในสถานที่เปลี่ยวหรือไม่อยู่คนเดียวตามลำพัง การรู้จักพูดปฏิเสธการกระทำที่ทำให้นักเรียนไม่พอใจและตักเตือนไม่ให้เขากระทำกับตนเองอีก การรู้จักขอความช่วยเหลือกับบุคคลที่นักเรียนไว้วางใจ ได้แก่ พ่อแม่หรือผู้ปกครอง ครู เพื่อนสนิท

3. **โปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศ และการป้องกันการคุกคามทางเพศ** หมายถึง วิธีการนำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ และการป้องกันการคุกคามทางเพศแก่นักเรียน เพื่อช่วยให้นักเรียนรับรู้ทั้งทางด้านการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ โดยใช้เทคนิคบทบาทสมมติ และสถานการณ์จำลอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ชี้แจงวัตถุประสงค์

3.2 การดำเนินการ

3.2.1 บทบาทสมมติ มีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของบทบาทสมมติ แจ้งให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมาย

1.2 ผู้วิจัยขออาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสมมติ

1.3 ผู้วิจัยแจกเอกสารสถานการณ์และบทบาทให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง

2. ขั้นแสดง

2.1 นักเรียนที่เป็นผู้แสดงศึกษาบทบาทให้เข้าใจและซักซ้อมบทบาทของตนก่อนการแสดง

2.2 นักเรียนที่รับบทบาทเป็นผู้แสดง แสดงบทบาทตามบทบาทที่ตนได้รับ

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

3.1 เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลง ผู้วิจัยให้ผู้แสดง และผู้สังเกตการณ์ร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับบทบาทการแสดงของผู้แสดง โดยผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 3–4 คน

3.2 ให้แต่ละกลุ่มออกมารายงานผลการอภิปรายของแต่ละกลุ่ม

4. ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติม ตามข้อเสนอแนะของกลุ่ม แต่ถ้าแสดงเป็นที่พอใจแล้ว ไม่ต้องแสดงเพิ่มเติม

5. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.2.2 สถานการณ์จำลอง มีขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 ผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับการประสบการณ์การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

1.2 ผู้วิจัยขออาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสถานการณ์จำลอง ส่วนนักเรียนที่เหลือให้เป็นผู้สังเกตการณ์

1.3 ผู้วิจัยแจกเอกสารสถานการณ์จำลองให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง

2. ขั้นดำเนินการ

2.1 นักเรียนที่เป็นผู้แสดงศึกษาบทบาทให้เข้าใจและซักซ้อมบทบาทของตนก่อนการแสดง

2.2 นักเรียนที่รับบทบาทเป็นผู้แสดง แสดงบทบาทตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

3.1 เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดงได้ทบทวนและวิเคราะห์ประสบการณ์ต่าง ๆ ในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยแสดงความรู้สึกต่อเรื่องราวและบทบาทที่ตนได้รับ

3.2 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 3-4 คน เพื่อช่วยกันวิเคราะห์และอภิปรายประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายตามประเด็นสำคัญ ๆ ที่กำหนดไว้

3.3 ให้นักเรียนส่งตัวแทนกลุ่มออกมารายงานผลการอภิปรายของแต่ละกลุ่ม

4. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากสถานการณ์จำลอง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3.3 ประเมินผล

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการคุกคามทางเพศและแนวทางป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศ
   - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศ
     - 1.1.1 ความหมายของการคุกคามทางเพศ
     - 1.1.2 รูปแบบของการคุกคามทางเพศในเด็ก
     - 1.1.3 สาเหตุของการคุกคามทางเพศ
     - 1.1.4 ผลกระทบจากการคุกคามทางเพศ
     - 1.1.5 การคุกคามทางเพศในแง่ของกฎหมาย
   - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศ
     - 1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ
     - 1.2.2 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการคุกคามทางเพศ
   - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการคุกคามทางเพศ
     - 2.1.1 ความหมายการป้องกันการคุกคามทางเพศ
     - 2.1.2 แนวทางการป้องกันการคุกคามทางเพศ
     - 2.1.3 สถานการณ์จำลอง
     - 2.1.4 บทบาทสมมติ
   - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการคุกคามทางเพศ
     - 2.2.1 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวกับการป้องกันการคุกคามทางเพศ
     - 2.2.2 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวกับการป้องกันการคุกคามทางเพศ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศ

1.1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศ

การคุกคามทางเพศนั้นมีการกล่าวถึงอย่างจริงจังตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. 2519 ก่อให้เกิดความตระหนักถึงความแพร่หลายของปรากฏการณ์ดังกล่าว ตลอดจนผลของมันว่าเป็นปัญหาสังคมอย่างจริงจัง

1.1.1 ความหมายของการคุกคามทางเพศ

มีผู้ให้คำจำกัดความของการคุกคามทางเพศไว้ดังนี้

อุมาพร ตรังคสมบัติ (2537 : 9) การกระทำใดๆ ต่อเด็กโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เด็กเป็นเครื่องมือตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ใหญ่ โดยที่เด็กยังไม่เจริญเติบโตถึงวุฒิภาวะพอที่จะเข้าใจการกระทำเหล่านี้หรือยินยอมร่วมในการกระทำเหล่านั้น

อำพล สูอำพัน (2540 : 35) ให้คำจำกัดความว่า การกระทำในด้านกิจกรรมทางเพศต่อเด็กหรือวัยรุ่นในลักษณะต่างๆ โดยที่เด็กหรือวัยรุ่นไม่มีความยินยอมพร้อมใจต่อการกระทำนั้น ทั้งนี้เพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้กระทำ ซึ่งในเด็กเล็กอาจไม่มีความเข้าใจว่าจะเกิดขึ้นกับตนเองและถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิเด็กและสิทธิทางสังคมของครอบครัว

ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก (2540 : 11) ใช้คำว่า การทำร้ายทางเพศ ซึ่งได้ให้คำจำกัดความว่า การเอาเปรียบทางเพศต่อเด็กผู้ที่มีพัฒนาการทางจิตที่ยังไม่สามารถเข้าใจหรือปฏิเสธการกระทำนั้นๆ การทำร้ายทางเพศต่อเด็กสามารถกระทำได้ในรูปแบบต่างๆ การโชว์อวัยวะเพศและการลูบคลำจนถึงการร่วมเพศ การร่วมประเวณี และสื่อลามกต่างๆ

กันทวัลย์ ภูวพันธุ์ ให้คำจำกัดความการคุกคามทางเพศ หมายถึง รูปแบบหนึ่งของความรุนแรงในการเลือกปฏิบัติทางเพศ โดยพฤติกรรมนั้นจะแสดงออกไปในทางเพศซ้ำๆ อย่างเจตนา โดยพฤติกรรมนี้ไม่ได้เป็นที่ต้องการหรือร้องขอและผู้ถูกกระทำไม่ได้ตอบสนองพฤติกรรมนั้น ด้วยพฤติกรรมเดียวกันหรือคล้ายกัน โดยการคุกคามทางเพศจะแสดงออกในรูปแบบดังนี้

1. การคุกคามทางวาจา (Verbal Harassment) เช่น การพูดล้อเลียนเรื่องเกี่ยวกับเพศ การพูดหยาบคาย ดูหมิ่น การเล่าเรื่องลามก

2. การคุกคามทางร่างกาย (Physical Harassment) เช่น การตีเบาๆ การลูบคลึง การบีบคั้น

3. การคุกคามทางสายตา (Visual Harassment) เช่น การชายตามองโลมเลีย

4. การเสนอสิทธิพิเศษทางเพศ (Sexual Favors) เช่น การที่บุคคลเสนอให้ของขวัญหรือผลประโยชน์ต่างๆ เพื่อแลกกับข้อเสนอทางเพศ (กันทวัลย์ ภูวพันธุ์. 2543 : 7 ; อ้างอิงจาก Bennett Law Group (internet) .1999 : Unpage)

อัจฉรา สุวรรณศรี ได้ให้ความหมายของการกระทำที่คิดว่าเป็นการล่วงละเมิดทางเพศว่า เป็นการกระทำที่มีเจตนาทางเพศต่อเด็กซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะ แม้ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กรณีของการล่วงละเมิดทางเพศนั้นจึงมีทั้งการสัมผัสทางกาย เช่น การล่วงล้ำอวัยวะเพศหรือทวารหนัก และการกระทำที่ไม่ใช่การสัมผัสทางกาย เช่น การโชว์อวัยวะเพศ การบังคับให้เด็กดูการร่วมเพศ ซึ่งเป็นการบังคับให้เด็กเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางเพศเกินขอบเขตความสมควรในแต่ละสังคม (อัจฉรา สุวรรณศรี. 2543 : 20 ; อ้างอิงจาก Jane La Fontaine. 1990 : 209)

จากเอกสารดังกล่าวพอจะสรุปได้ว่าการคุกคามทางเพศหมายถึงการกระทำที่มีเจตนาทางเพศที่ล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กหรือวัยรุ่นในลักษณะต่าง ๆ โดยที่เด็กหรือวัยรุ่นไม่ยินยอมพร้อมใจต่อการกระทำนั้น ทั้งนี้เพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้กระทำ การกระทำสามารถกระทำได้ในรูปแบบต่างๆ เช่น การโชว์อวัยวะเพศ การลูบคลำ และสื่อลามกต่างๆ

1.1.2 รูปแบบของการคุกคามทางเพศในเด็ก

เมโฟเล่ (วิมนา ธรรมปรีชา. 2533 : 15 ; อ้างอิงจาก Maypoley.1986 : 29) ได้แบ่งรูปแบบของพฤติกรรมที่เป็นการคุกคามทางเพศออกเป็น 4 แบบคือ

1. การใช้วาจา เช่น การพูดล้อเลียนเรื่องเกี่ยวกับเพศ, การขอนัด, การพูดยกยอที่ปราศจากความหมาย
2. การสัมผัสทางร่างกาย เช่น การแตะต้อง, การลูบหลัง, การกอดรัดและการจูบ
3. การนัดหมายอันไม่เป็นที่ต้องการ
4. การร่วมประเวณี และการข่มขืนขณะทำงาน

เจมส์ (James. 1995 : 8) ได้แบ่งพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ โดยแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะดังนี้

1. การวิพากวิจารณ์หรือการพูดออกมาในลักษณะที่ส่อไปในทางเพศ
2. การเชื้อเชิญให้มีเพศสัมพันธ์ร่วมกัน
3. การเหล่ การยักคิ้วหลิ่วตาในทางยั่วยวนทางเพศ
4. การแสดงภาพเปลือยหรือเปลือยให้ดู

จากรูปแบบดังกล่าวข้างต้น จะพบว่ามีการแบ่งพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกันคือ เกี่ยวข้องในเรื่องเพศ และต้องไม่เป็นที่ปรารถนาของผู้ที่รับรู้ต่อพฤติกรรมนั้นๆ แต่อย่างไรก็ตาม

โพเวลล์ (Powell. 1996 : 110) ได้แบ่งพฤติกรรมที่แสดงออกได้ดังนี้

1. การใช้คำพูดในการคุกคามเรือนร่าง
2. การสร้างความกดดันให้เกิดกิจกรรมทางเพศ

3. ติ ชม เกี่ยวกับเสื้อผ้า เครื่องแต่งกายที่สอไปในทางเพศ

4. จ้องมองหรือส่งสายตาสำรวจเรือนร่างของคนอื่น

5. แตะต้อง สัมผัส ลูบคลำร่างกายโดยไม่มีเหตุอันควร

6. จงใจจับส่วนต่างๆ ของร่างกายคนอื่น

7.เรียกร้องความสัมพันธ์เชิงชู้สาวไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม โดยใช้เงื่อนไขในการทำงานในองค์การมาเป็นเครื่องต่อรอง

8. การบังคับหรือทำร้ายร่างกายเพื่อเป้าประสงค์ในเรื่องเพศ

ชูป และเอ็ดวาร์ด (กันทวัลย์ ภูวพันธุ์. 2543 : 12 – 13 ; อ้างอิงจาก Shoop & Edwards. 1994 : 88 – 89) การคุกคามทางเพศเกิดขึ้นได้กับทุกคน ไม่ว่าเพศหญิงหรือชาย แต่ส่วนใหญ่ที่สามารถพบเห็นได้นั้น มักจะเกิดกับเพศหญิงมากกว่าเพศชาย จากการสำรวจการคุกคามทางเพศในโรงเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า 95% เกิดจากการคุกคามทางเพศจากเพื่อนนักเรียนด้วยกัน และสามารถแบ่งรูปแบบของการคุกคามทางเพศในโรงเรียนเป็นหลายรูปแบบ สรุปได้ดังนี้

1. Student to Student Sexual Harassment คือ การที่นักเรียนกระทำการคุกคามทางเพศกับเพื่อนนักเรียนด้วยกันเอง ไม่ว่าจะเป็นเพศชายกระทำกับเพศหญิงหรือเพศหญิงกระทำต่อเพศชาย เพศหญิงหรือเพศชายกระทำกับเพศเดียวกันเอง

2. Teacher to Student Sexual Harassment คือ การที่ครูกระทำการคุกคามทางเพศต่อนักเรียน

3. Sexual Harassment of Males คือ การคุกคามทางเพศของเพศชาย

4. Student to Teacher Sexual Harassment คือ การที่นักเรียนกระทำการคุกคามทางเพศต่อครู

5. Group Harassment การกระทำการคุกคามทางเพศเป็นกลุ่ม หรือบุคคลผู้เป็นผู้คุกคามมีมากกว่า 1 คน

6. Harassment by Non-Employees การกระทำการคุกคามทางเพศจากบุคคลที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโรงเรียน

จากรูปแบบของการคุกคามทางเพศในโรงเรียน แสดงถึงว่าทุกบุคคลในโรงเรียนสามารถมีโอกาสถูกคุกคามทางเพศและเป็นผู้ทำการคุกคามทางเพศต่อผู้อื่นได้ ดังนั้น การคุกคามทางเพศในโรงเรียนมีผลกระทบต่อบุคคลทุกคนในโรงเรียนได้ดังนี้

รูปแบบของการคุกคามทางเพศที่มีต่อบุคคลในโรงเรียน

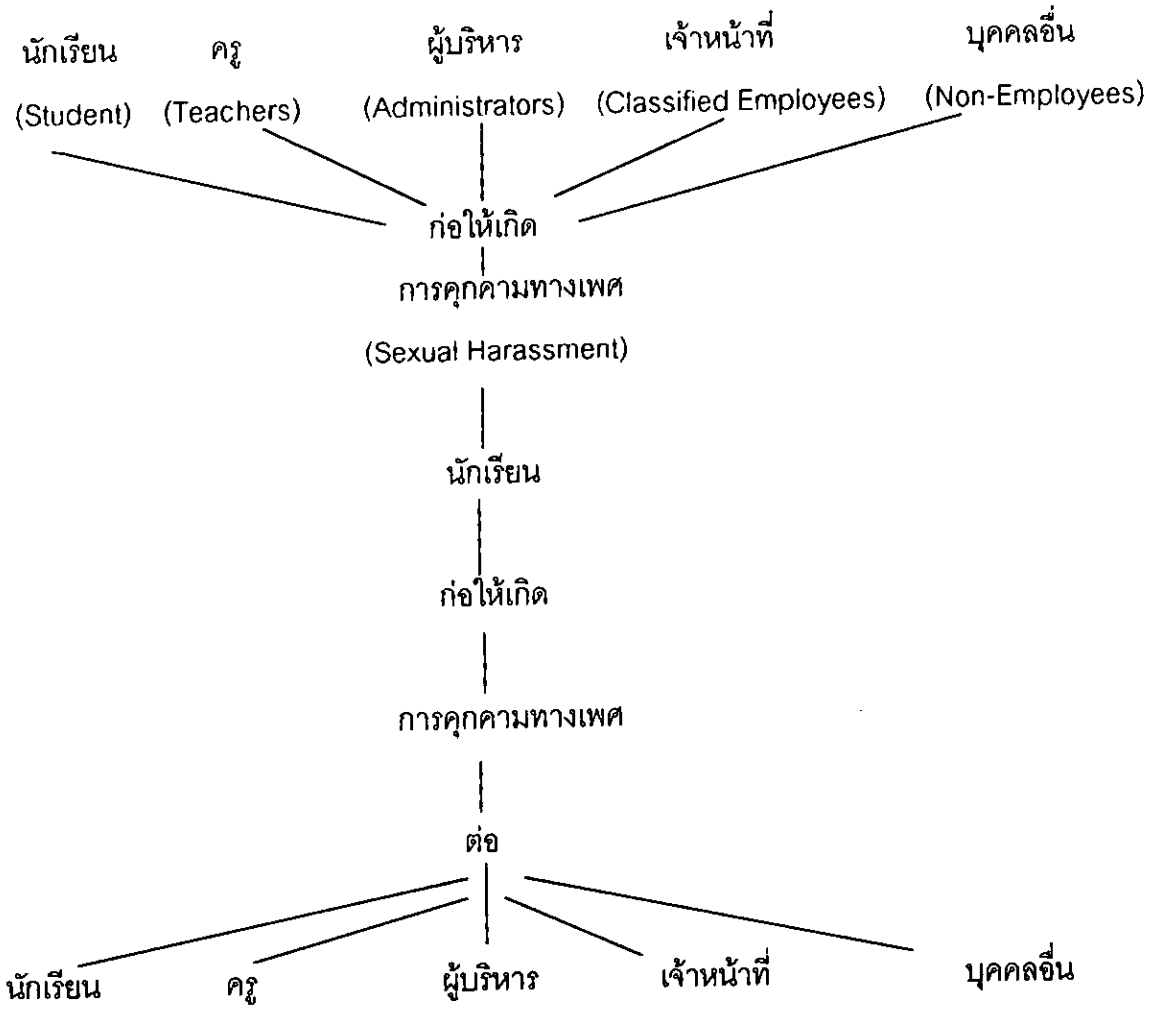

ภาพประกอบ 1 รูปแบบของการคุกคามทางเพศที่มีต่อบุคคลในโรงเรียน

อรพินทร์ สพโชคชัย (ธีรพงษ์ บัวหล้า. 2544 : 32 ; อ้างอิงจาก อรพินทร์ สพโชคชัย. 2542 : 5 – 6) ได้รวบรวมแนวทางพฤติกรรมการคุกคามทางเพศที่สามารถใช้อธิบายการคุกคามทางเพศในสังคมได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด โดยแบ่งเป็นพฤติกรรมใน 3 ลักษณะดังนี้

1. การคุกคามทางเพศทางวาจา (Verbal Harassment) เช่น
   - การวิจารณ์เกี่ยวกับเรือนร่าง การแต่งตัวที่ส่อในทางลามก
   - การเล่าเรื่องตลกลามก
   - การพูดหรือถามถึงสัมพันธ์ทางเพศของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง
   - การเปลี่ยนหัวข้อเรื่องงานให้เป็นเรื่องเพศหรือเรื่องลามก
   - การกระจายข่าวลือ หรือนินทาเกี่ยวกับเรื่องเพศของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

- การตามตื้อตามจับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ทั้งๆ ที่รู้ว่าเขาไม่สนใจ
- การกล่าวถึงกลุ่มหญิงหรือชายในทางลามก

2. การคุกคามทางเพศโดยการแสดงท่าทาง (Nonverbal Harassment) เช่น
- การจ้องมองอย่างกรุ้มกริ่ม
- การแสดงสีหน้าอย่างเจ้าชู้
- การแสดงท่าทางหรือเคลื่อนไหวที่ส่อเจตนาที่จะล่วงเกินทางเพศ
- การติดภาพโป๊หรือสิ่งของอุปกรณ์ที่ลามก
- การส่งจดหมาย ข้อความ ภาพ การ์ด หรือคำกลอนที่เน้นในเรื่องเพศ
- การมองเรือนร่างอย่างสำรวจตรวจตรา

3. การคุกคามทางเพศโดยการสัมผัสร่างกาย (Physical Harassment) เช่น
- การแตะเนื้อต้องตัว รวมทั้งการจับเสื้อผ้า
- การกอด จูบ หอมแก้ม หรือการตีก้น สะโพก
- การยืน เดิน ต้อนเข้ามุมหรือนั่งใกล้ชิดเกินความจำเป็น โดยใช้บางส่วนของร่างกายสัมผัสผู้อื่นอย่างจงใจ

จากเอกสารดังกล่าวพอจะสรุปได้ว่ารูปแบบการคุกคามทางเพศมีการคุกคามด้านวาจา ร่างกาย สายตา รวมถึงการเสนอสิทธิพิเศษเพื่อมีเจตนาในการคุกคามทางเพศ และผู้กระทำกระทำต่อเพศเดียวกัน หรือต่างเพศ

1.1.3 สาเหตุของการคุกคามทางเพศ

ปัจจัยที่ทำให้เกิดการคุกคามทางเพศแบ่งออกเป็น 4 ประการคือ

1. ปัจจัยที่สร้างการจูงใจให้คุกคามทางเพศ แบ่งได้ 2 แบบคือ

- การขัดเกลาบทบาททางเพศของผู้ชายที่บ้านและที่โรงเรียนจะมีการอบรมเด็กผู้ชายให้ตอบสนองต่อผู้หญิงในลักษณะเก่า เช่น ให้เป็นผู้ชายที่ไม่ไว้ใจในตัวผู้หญิง และไม่พอใจเมื่อต้องปฏิบัติต่อผู้หญิงอย่างเท่าเทียมกับเพศชายไม่ว่าจะเป็นในฐานะที่เป็นผู้หญิงที่มีอำนาจ ซึ่งผู้ชายอาจยกย่องเธอได้หรือในฐานะที่เป็นผู้หญิงที่ปราศจากอำนาจซึ่งผู้ชายอาจข่มขู่เธอได้
- การคุกคามทางเพศในฐานะที่เป็นรูปแบบของการควบคุมทางสังคมและในฐานะที่เป็นวิถีทางในการหาความสนใจทางด้านเศรษฐกิจของตัวผู้ชายเอง

ฟาร์เล่ย์ (Farley. 1982 : 583 – 600) กล่าวว่า การคุกคามทางเพศเป็นเครื่องมือของเพศชายในการเก็บผู้หญิงเอาไว้ให้อยู่ใต้อำนาจบังคับบัญชา ซึ่งก่อนหน้าจะเกิดลัทธิทุนนิยมที่อยู่อาศัย

ของครอบครัวจะเป็นสถานที่ทำงานด้วยเช่นกัน ในครอบครัวผู้ชายจะควบคุมการทำงานของผู้หญิงและเด็ก เมื่อลัทธิทุนนิยมเกิดขึ้นจะมีตลาดแรงงานเสรีคอยควบคุมแรงงานต่างๆ ขึ้นแทน

รัซเซลล์ (Russell. 1984 : 276) กล่าวว่า การคุกคามทางเพศถูกใช้ในการควบคุมการทำงานของผู้หญิง ในการจำกัดความสำเร็จและการเลื่อนขั้น และในการตอบแทนและขดเขยให้เพศชายบางคนที่ไม่มีอำนาจ ซึ่งการคุกคามทางเพศจะมี 2 ระดับคือ ผู้ชายควบคุมกลุ่มของผู้หญิงและเจ้านายหรือผู้ร่วมงานควบคุมงานเพียงคนเดียวเป็นการส่วนตัว ดังนั้นการคุกคามทางเพศจะใช้ในการสนับสนุนและดำรงรักษาสถาบันที่ว่า กลุ่มหนึ่งมีอำนาจเหนือกลุ่มอื่นๆ

2.ปัจจัยที่ลดการยับยั้งภายในต่อการคุกคามทางเพศจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับค่านิยมทางวัฒนธรรมที่สนับสนุนความปรารถนาของผู้ชายในการคุกคามทางเพศต่อผู้หญิงขณะทำงาน

2.1 ทัศนะที่ว่าผู้หญิงควรอยู่ในบ้าน ตามที่ รัซเซลล์ (Russell. 1984 : 276) กล่าวว่า ผู้ชายทุกคนรู้สึกว่าตนเองมีสิทธิในการคุกคามคนงานหญิงก็เพราะมีสาเหตุมาจากที่ว่าผู้หญิงที่ใช้แรงงานจะละทิ้งสถานที่ของผู้หญิง หรือบ้านซึ่งเท่ากับว่าเป็นการทิ้งความมั่นคงส่วนตัว

2.2 การยอมรับการแบ่งแยกทางเพศ การคุกคามทางเพศจะทำให้ผู้หญิงอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชาย โดยการใช้ตำแหน่งหน้าที่การงานเป็นตัวบังคับสภาพเศรษฐกิจของผู้หญิง ดังนั้นผู้ชายที่เป็นเจ้านายจะใช้อำนาจทางเศรษฐกิจกับผู้หญิงได้โดยตรง ซึ่งจะทำให้ผู้หญิงยินยอมอย่างเสียไม่ได้และได้สรุปว่า "อำนาจทางเศรษฐกิจจะนำไปสู่การคุกคามทางเพศ" เช่นเดียวกับการบังคับทางกายซึ่งจะนำไปสู่การข่มขืน

3. ปัจจัยที่ลดการยับยั้งทางสังคมต่อการคุกคามทางเพศ การศึกษาของ The U.S. Merit System Protection Board (MSPB) ได้ชี้ให้เห็นว่าการยับยั้งทางสังคมที่สกัดกั้นการกระทำนอกลู่นอกทางจะเพิ่มมากขึ้นโดยการปรับปรุงกลไกที่สามารถนำมาใช้ได้ในสถานที่ทำงานเมื่อยื่นคำร้องเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ อย่างไรก็ตาม คนงานก็ควรจะทราบถึงกลไกเหล่านั้นเช่นกัน และควรจะได้พัฒนาขั้นตอนที่ใช้ได้ผลในการบังคับคนงานเหล่านั้น

4. ปัจจัยที่ลดความสามารถของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อในการหลีกเลี่ยงการคุกคามทางเพศ

รัซเซลล์ (วิมนา ธรรมปรีชา. 2533 : 20 – 27 ; อ้างอิงจาก Russell. 1984 : 273 – 280) เชื่อว่า การคุกคามทางเพศเป็นสิ่งที่ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ สำหรับตำแหน่งที่อยู่ใต้อำนาจทางเศรษฐกิจ เธออ้างว่า "ผู้หญิงทุกวันนี้สามารถเลี้ยงชีพได้น้อยกว่าผู้ชายและความแตกต่างในการหาเลี้ยงชีพยังคงขยายออกไป" เธอยืนยันว่าสภาพทางเศรษฐกิจที่ต่ำกว่า ทำให้ผู้หญิงยินยอมต่อการคุกคามทางเพศมากยิ่งขึ้น

ซูป และเอ็ดวาร์ด (กันทวัลย์ ภูวพันธุ์. 2543 : 8 – 13 ; อ้างอิงจาก Shoop & Edwards. 1994 : 34 – 48) ได้แบ่งสาเหตุของการเกิดการคุกคามทางเพศดังนี้

1. ทัศนคติเกี่ยวกับเพศ เพศหญิงมีลักษณะของการผูกพัน (Attachment) โดยจะพยายามติดต่อเกี่ยวพันกับบุคคลอื่นๆ เป็นทัศนะที่จะพยายามดูดล อลุ่มอล่วยและคิดถึงผลกระทบที่จะมีต่อผู้อื่นและความรู้สึกของผู้อื่น ส่วนเพศชายมีลักษณะแบ่งแยก (Separation) โดยใช้ความถูกต้องและกฎเกณฑ์มาเป็นข้อตัดสิน ซึ่งเป็นทัศนะที่พยายามตัดสินว่าสิ่งนั้นยุติธรรมถูกต้องกฎเกณฑ์หรือไม่ ซึ่งความแตกต่างของทัศนคติของเพศชายและเพศหญิงนี้อาจจะมีผลทำให้เกิดความสับสนและความขัดแย้ง

ดังนั้นเพศชายและเพศหญิงจึงมีการรับรู้ต่อการคุกคามหรืออันตรายแตกต่างกัน เพศชายจะตอบสนองต่อการคุกคามความเป็นส่วนตัวด้วยความหยาบคาย การเป็นศัตรูอย่างเปิดเผย การคุกคามทางเพศและการต่อสู้ทางร่างกาย แต่เพศหญิงจะตอบสนองต่อการคุกคามด้วยการแยกตนเองออกจากสถานการณ์นั้น (Isolation)

แบบแผนการคุกคามทางเพศ

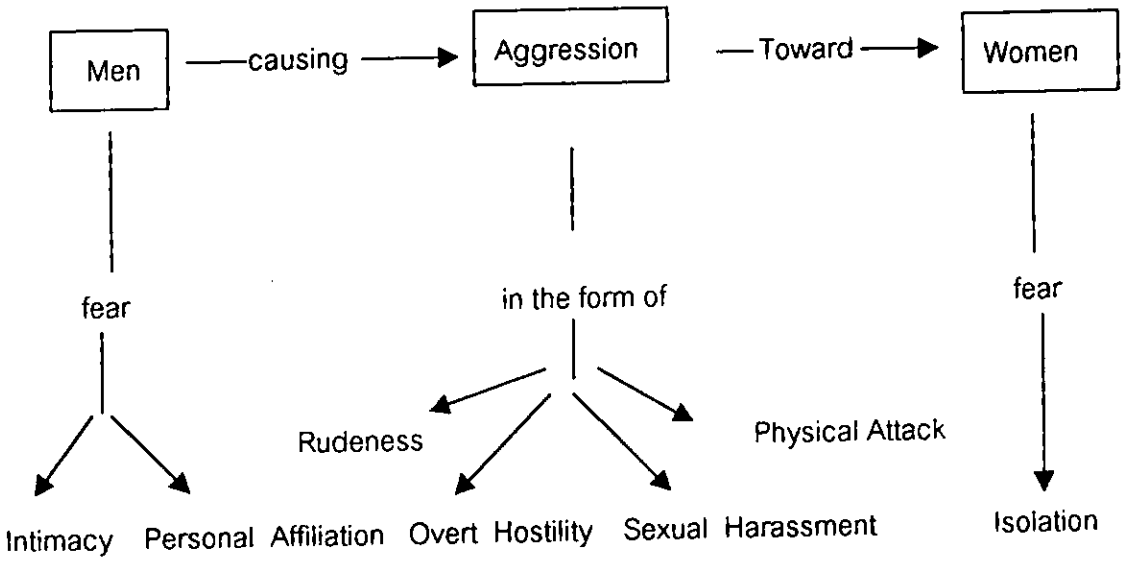

ภาพประกอบ 2 แบบแผนการคุกคามทางเพศ

2. ทัศนคติต่อบทบาททางเพศ

การเลี้ยงดูจากครอบครัวก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะเริ่มสร้างพื้นฐานของการกระทำที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม จากข้อความข้างต้น เด็กจะเรียนแบบพฤติกรรมต่างๆ โดยดูจากพ่อแม่ ถ้าพ่อทำร้ายทั้งร่างกายและด้านคำพูดกับแม่ และไม่ให้ความเคารพในตัวแม่แล้ว ในเด็กผู้ชายก็จะเห็นพฤติกรรมเหล่านั้นเป็นพฤติกรรมที่ควรจะลอกเลียนแบบ เพราะคิดว่าจะต้องแสดงพฤติกรรมเหล่านี้จึงจะเป็นการลอกเลียนแบบความเป็นชาย ส่วนในเด็กผู้หญิงก็จะลอกเลียนแบบผู้หญิงจากมารดา โดย

คิดว่าการที่ยอมให้ถูกทำร้ายหรือการยอมให้ถูกดูหมิ่นไม่ให้เกียรติหรือความเคารพซึ่งกันและกันเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมของผู้หญิง (Lee. 1994 : 86)

3. การรับรู้ต่อพฤติกรรม ในพฤติกรรมที่แตกต่างกัน เพศหญิงและเพศชายจะมีมุมมองในการตอบสนองที่เหมาะสมต่อพฤติกรรมนั้นๆ แตกต่างกันด้วย ขึ้นอยู่กับรูปแบบการคิดของมนุษย์และขบวนการรับรู้ของแต่ละบุคคล เพศชายจะจัดแบ่งเพศหญิงโดยใช้เกณฑ์ทางเพศ โดยจะประเมินเพศหญิงในรูปแบบของบุคลิกลักษณะที่แสดงออก และทัศนคติที่กำหนดเพศหญิงมากกว่าความสามารถและทักษะในการทำงาน ดังนั้นถ้าเพศชายประเมินเพศหญิงด้วยทัศนคติ บทบาททางเพศ ก็จะมองเพศหญิงในแนวทางเพศที่เพศหญิงถึงกำหนด เช่น เพศหญิงคือการยั่วยวนทางเพศ ลักษณะของการรักใคร่และการดึงดูดทางเพศ และตัวเพศหญิงผู้นั้นไม่ปฏิบัติตามที่ทัศนคติตามที่เพศชายกำหนดไว้ เพศหญิงก็ไม่ได้รับการพิจารณาถึงความสามารถในการทำงานของเธอ
(กันทวัลย์ ภูวพันธุ์. 2543 : 10 – 11 ; อ้างอิงจาก Shoop & Edwards. 1994 : 47 – 48)

การคุกคามทางเพศจากพฤติกรรมการรับรู้

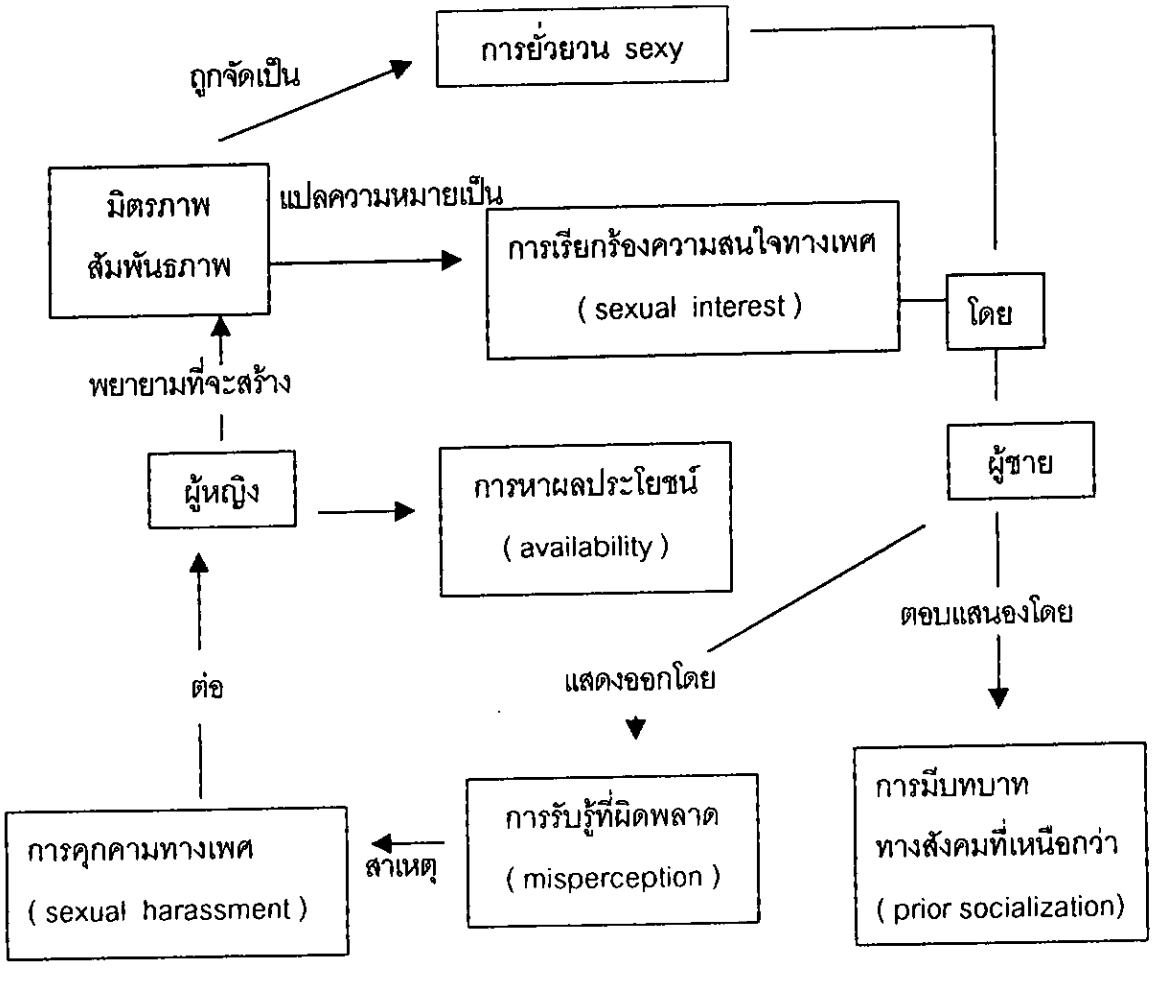

ภาพประกอบ 3 การคุกคามทางเพศจากพฤติกรรมการรับรู้

จากข้อความดังกล่าวพอสรุปได้ว่าสาเหตุการคุกคามทางเพศมีสาเหตุมาจากการขัดเกลาบทบาททางเพศ ค่านิยมทางวัฒนธรรม ทัศนคติเกี่ยวกับเพศหรือทัศนคติต่อบทบาททางเพศ และการรับรู้ต่อพฤติกรรม

1.1.4 ผลกระทบจากการคุกคามทางเพศ

1. ด้านร่างกายและด้านจิตใจ

การถูกคุกคามทางเพศ จะมีผลกระทบต่อความมีคุณค่าในตนเองของบุคคล และมีผลทำให้เกิดความเครียดขึ้นได้ ดังที่โรเซนเบิร์ก (กันทวัลย์ ภูวพันธ์. 2543 : 13 ; อ้างอิงจาก Rosenberg. 1965) กล่าวว่าการแบ่งลำดับชั้นของเพศในสังคมสามารถมีผลต่อการรับรู้ลุกษณะของบุคคลได้ ดังนั้น ถ้าเด็กได้รับการลบประมาทในที่สาธารณ เช่นบนรถรับส่งนักเรียน ในห้องประชุม ทำให้ได้รับความอับอาย เมื่อจิตใจได้รับผลกระทบทำให้เกิดความเครียด ก็สามารถทำให้เกิดความเจ็บป่วยทางร่างกาย เช่น ปวดศีรษะ แผลในกระเพาะอาหาร และถ้าหากเกิดความเครียดมาก ๆ จะทำให้ความสามารถด้านต่าง ๆ ลดลง

จากข้อความข้างต้นจะพบว่า นอกจากมีผลกระทบต่อร่างกายแล้ว ยังมีผลต่ออารมณ์ของบุคคลด้วย จากการสำรวจของ ชูปและเอ็ดเวิร์ด (Shoop & Edwards. 1994 :63) พบว่าผู้ถูกคุกคาทางเพศมีอารมณ์ที่รู้สึกโกรธ กลัวและซึมเศร้า และเมื่อผู้ถูกคุกคามทางเพศยังอยู่ในสถานการณ์การคุกคามต่อไปเรื่อย ๆ โดยไม่ได้รับการช่วยเหลือ ก็จะทำให้เกิดการซึมเศร้า ซึ่งมีความสัมพันธ์กับความพยายามฆ่าตัวตาย โดยในผู้ที่ถูกคุกคามทางเพศซึ่งเป็นเพศหญิงจะมีการพยายามฆ่าตัวตายมากกว่าเพศชายถึง 3 เท่า

2. ด้านพฤติกรรม

ชูป และเอ็ดวาร์ด (Shoop & Edwards. 1994 : 64) กล่าวว่า ถ้าบรรยากาศในการเรียนมีการแบ่งแยกทางเพศ จะทำให้เกิดบรรยากาศความเสียหายสะสมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเรียกว่า Chilly Climate ซึ่งมีผลต่อทุกๆ คนไม่ว่าเพศชายหรือหญิง และยังทำความเสียหายให้แก่กระบวนการศึกษาด้วย บรรยากาศจะมีผลเสียต่อการพัฒนาทางด้านวิชาการและอาชีพโดยจะมีพฤติกรรมดังนี้

2.1 ผู้เข้าร่วมชั้นเรียนหมดกำลังใจ ท้อแท้ไม่อยากเข้าห้องเรียน

2.2 หมดสมาธิในการเรียน เนื่องจากพยายามที่จะป้องกันตนเอง โดยมองหาบุคคลอื่นที่จะช่วยเหลือเขาได้จากภายนอกห้องเรียน

2.3 หนีโรงเรียนหรือหลีกเลี่ยงการเข้าชั้นเรียน โดยการขอหยุดการศึกษาในวิชานั้น

2.4 หมดความกระตือรือร้นทางการศึกษาและอาชีพ หมดความมั่นใจในตนเองทีละน้อยๆ

3. ด้านการศึกษา

ผลกระทบที่มีต่อการศึกษาจากการคุกคามทางเพศ จากการสำรวจของ The American Association of University Women (AAUW) เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศในโรงเรียน พบว่าการคุกคามทางเพศในโรงเรียนมีผลต่อนักเรียนทั้งในด้านการศึกษา ทางด้านอารมณ์และพฤติกรรมโดยพบว่าบรรยากาศที่คุกคาม (Hostile Education Environment) มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของนักเรียน และยังมีผลกระทบต่อโอกาสประสบความสำเร็จในโรงเรียนของนักเรียน โดยสรุปได้ดังนี้

นักเรียนไม่อยากไปโรงเรียนคิดเป็นร้อยละ33 ไม่ต้องการพูดคุยในห้องเรียนคิดเป็นร้อยละ 32 ขาดสมาธิในการเรียนคิดเป็นร้อยละ 28 ลาออกจากโรงเรียนคิดเป็นร้อยละ 24 ผลการทดสอบตกต่ำลงคิดเป็นร้อยละ 23 ผลการเรียนในชั้นตกต่ำลงคิดเป็นร้อยละ 20 มีความคิดที่จะเปลี่ยนโรงเรียนคิดเป็นร้อยละ 18 และระบุว่าต้องการเปลี่ยนสถานศึกษาด้วยเหตุผลจากการคุกคามทางเพศคิดเป็นร้อยละ 3 (Shoop & Edwards. 1994 : 66)

นอกจากนี้บราโว่ และแคสเสดี (Bravo and Cassedy. 1992 : 41 – 50) ได้วิจัยที่แบ่งผลกระทบออกเป็นด้านต่างๆ ได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด โดยไม่แบ่งผลในเชิงพฤติกรรมของเหยื่อออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ผลทางด้านจิตใจ ได้แก่
   - 1.1 มีภาวะสงสัยตนเองว่าทำไมต้องเป็นเรา
   - 1.2 หันไปเผชิญหน้า
   - 1.3 ตำหนิตนเอง
   - 1.4 รู้สึกอับอาย
   - 1.5 ขาดความกระตือรือร้น
   - 1.6 อดทนรับสภาพ
   - 1.7 ไม่ไว้วางใจสังคมรอบข้าง
   - 1.8 มีอารมณ์ฉุนเฉียว
   - 1.9 มีภาวะซึมเศร้า
   - 1.10 มีอาการวิตกกังวล
2. ผลต่อร่างกาย มีลักษณะดังนี้
   - 2.1 ร่างกายมีความเครียด
   - 2.2 นอนไม่หลับ
   - 2.3 รับประทานอาหารไม่ได้

2.4 มีอาการอ่อนล้า

3. ผลต่อองค์กร ที่เกิดขึ้นมีลักษณะดังนี้

3.1 ขาดขวัญและกำลังใจในการทำงาน

3.2 ขาดความผูกพันที่มีต่อองค์กร

3.3 ขาดงานมากขึ้น

3.4 ประสิทธิภาพในงานตกต่ำ

3.5 เพิ่มอัตราการลาออกจากงาน

กล่าวโดยสรุป การคุกคามทางเพศมีผลกระทบอย่างมากต่อจิตใจ อารมณ์ สังคม ตลอดจนชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ถูกคุกคามทางเพศ เพราะถ้าเกิดกับนักเรียนแล้ว คุณภาพในการศึกษาก็จะลดลง

1.1.5 การคุกคามทางเพศในแง่ของกฎหมาย

การคุกคามทางเพศเป็นการกระทำที่เป็นการล่วงละเมิด ซึ่งมีความผิดตามกฎหมาย ซึ่งในต่างประเทศได้ให้ความสำคัญกับการคุกคามทางเพศมาก โดยเฉพาะในสหรัฐอเมริกาซึ่งมีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ออกมาอย่างชัดเจน ดังจะกล่าวต่อไปนี้

สหรัฐอเมริกา

ศาลได้ระบุพฤติกรรมคุกคามทางเพศโดยใช้แนวทางของคณะกรรมการควบคุมการจ้างงานแห่งสหรัฐอเมริกา The Equal Employment Opportunity Commission (EEOC) ซึ่งได้ระบุไว้ในกฎหมายสิทธิมนุษยชนปี 1964 บทที่ 7 มีข้อความดังนี้ (Shoop & Edwards. 1994 : 18 – 19)

การดำเนินความก้าวหน้าทางเพศโดยไม่ได้ขอร้อง การขอมีสิทธิพิเศษทางเพศและการสัมผัสทางวาจาหรือร่างกายซึ่งแสดงออกทางเพศ พฤติกรรมเหล่านี้จะถือเป็นการคุกคามทางเพศ

1. การยื่นข้อเสนอนั้น ทั้งเปิดเผยหรือแอบแฝงหรือเงื่อนไขนั้นเป็นเงื่อนไขของการจ้างงานบุคคลหรือ

2. การปฏิเสธหรือยอมรับข้อเสนอที่มีผลกระทบต่อการตัดสินใจจ้างงานของแต่ละบุคคลหรือ

3. ข้อเสนอนั้นมีจุดมุ่งหมาย หรือมีผลกระทบต่อการทำงาน หรือทำให้เกิดสภาวะแวดล้อมในการทำงานที่รู้สึกถูกคุกคามเป็นอันตรายหรือถูกต่อต้านของบุคคล

ซึ่ง EEOC ระบุเกี่ยวกับการทำงานและสภาพแวดล้อมในการทำงานต้องปลอดจากการถูกคุกคาม การถูกหัวเราะเยาะและการถูกหมิ่นประมาท

ประเทศไทย

ในประเทศไทยมีการคุกคามหรือล่วงละเมิดทางเพศเพิ่มขึ้น กฎหมายที่ระบุถึงความผิดในการคุกคามทางเพศโดยเฉพาะไม่มี แต่มีกฎหมายที่ใกล้เคียงต่อการกระทำการคุกคามทางเพศ โดยในกฎหมายของไทยนั้นการกระทำการคุกคามทางเพศจะใกล้เคียงกับการกระทำอนาจารในด้านกฎหมายของไทย

การกระทำที่เป็นอนาจารคือ การกระทำที่ในทางภาระวิสัยเป็นการละเมิดหรือฝ่าฝืนความรู้สึกอับอายในทางเพศโดยทั่วไปอย่างรุนแรง และในทางอัตตวิสัยได้ถูกกระทำลงด้วยความต้องการทางเพศหรือความใคร่ เป็นต้นว่าโดยมีจุดมุ่งหมายหรือความประสงค์เพื่อก่อหรือระงับความต้องการทางเพศหรืออารมณ์ทางเพศของตนเองหรือของผู้อื่น เช่น การกอด จูบ ลูบคลำ การกระทำที่เป็นอนาจารต้องเป็นการกระทำต่อเนื้อตัวของบุคคล แม้จะเป็นการผ่านบนเสื้อผ้าก็ตาม

โดยที่ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาที่เกี่ยวกับความผิดทางเพศนั้น บทลงโทษเกี่ยวกับการทำอนาจารได้แก่

มาตรา 278 คือ ผู้ใดกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุต่ำกว่าสิบห้าปี โดยขู่เข็ญด้วยประการใดๆโดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยบุคคลนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้บุคคลนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 279 คือ ผู้ใดกระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก ผู้กระทำได้กระทำ โดยขู่เข็ญด้วยประการใดๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินสิบห้าปี หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 282 ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไปเพื่อการอนาจาร ซึ่งเด็กหญิงหรือหญิงอายุยังไม่เกินสิบแปดปี แม้เด็กหญิงหรือหญิงนั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท ไม่ว่าการกระทำต่าง ๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำในประเทศต่างกันหรือไม่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่เด็กหญิงอายุไม่เกินสิบสามปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น รับตัวเด็กหญิงหรือหญิง ซึ่งมีผู้จักหา ล่อไปหรือชักพาไป ตามวรรคแรกหรือวรรคสอง หรือสนับสนุนให้การกระทำความผิดดังกล่าว ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรกหรือวรรคสองหรือแล้วแต่กรณี

มาตรา 283 ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไปเพื่อการอนาจาร ซึ่งหญิง โดยใช้อุบายหลอกล่วง ขู่เข็ญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท ไม่ว่าการกระทำต่าง ๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำในประเทศต่างกันหรือไม่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำแก่เด็กหญิงหรือหญิงอายุยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้ากระทำความผิดตามวรรคสอง เป็นการกระทำแก่เด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบสามปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาทหรือจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต

ผู้ใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น รับตัวเด็กหญิงหรือหญิง ซึ่งมีผู้จัดหา ล่อไป ชักพาไป ตามวรรคแรก วรรคสองหรือวรรคสาม หรือสนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าว ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก วรรคสองหรือวรรคสาม แล้วแต่กรณี

มาตรา 284 ผู้ใดพาหญิงไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้อุบาย หลอกลวง ขู่เข็ญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำ ผิดคลองธรรมหรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สามพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท

ผู้ใดซ่อนเร้นหญิงซึ่งเป็นผู้พาไปตารมวรรคแรก ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พาไปนั้น

ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดอันยอมความได้ (ดำเนิน เสวีพงศ์ และ ชัยศักดิ์ เธียรสิริ.2525 : 82 – 85)

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศ

1.2.1 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศ

The American Association of University Women (Lee. 1994 : 84) ได้ทำการศึกษาการคุกคามทางเพศในโรงเรียน โดยสำรวจนักเรียนระดับเกรด 8 ถึงเกรด 12 พบว่า

4 ใน 5 ของนักเรียนเคยมีประสบการณ์การคุกคามทางเพศ

25% ของเด็กหญิงและ 10% ของเด็กชาย เคยถูกคุกคามทางเพศ โดยเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน

25% ของเด็กหญิงที่ลาออกจากโรงเรียน เนื่องจากปัญหาการคุกคาม

24% รู้สึกกลัวการมาโรงเรียน และ 39% รู้สึกรำคาญและอารมณ์เสีย

41% ของเด็กชาย และ 31% ของเด็กหญิงยอมรับว่าปัญหาการคุกคามไม่ใช่ปัญหาใหญ่

67% ของเด็กหญิง และ 49% ของเด็กชายรู้สึกรำคาญใจบ่อยๆ

25% ของเด็กชายถูกกระทำการคุกคามในห้องเก็บของ ขณะที่ 14% ถูกกระทำการคุกคามในห้องน้ำ

60% ของเพศชาย และ 52% ของเพศหญิงถูกคุกคามทางเพศโดยเพื่อนนักเรียนด้วยกันเอง

เบ็คคี (Backy. 1998 : abstracts) ได้ศึกษารายกรณีการพัฒนาและดำเนินการปรับปรุงรูปแบบการสอนเกี่ยวกับสาระการป้องกันการคุกคามทางเพศที่ดำเนินการอยู่กับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาเกรด 5 พอสรุปได้ดังนี้

1. หลักสูตรการป้องกันการคุกคามทางเพศที่เหมาะสมและรูปแบบการสอนที่มีประสิทธิภาพสำหรับเด็กในชนบทเล็ก

2. ประโยชน์ทั้งหมดเพื่อแผนการสอนที่มีประสิทธิภาพสำหรับการประยุกต์ใช้ทักษะที่หลากหลาย เช่น ทักษะการอ่าน, เขียน, การพูด, การสะกด, การฟัง, การคิด, การแก้ปัญหา และวิธีการใช้เทคโนโลยีที่พอเหมาะของการคุกคามทางเพศ และความสัมพันธ์ของหัวข้อเรียงความ ของความเอาใจใส่ และความรับผิดชอบ

3. รูปแบบการปรองดองที่มีประสิทธิภาพหลายๆ ครั้ง ต้องการเวลาสอนที่เพียงพอในการช่วยเหลือนักเรียน ในการเรียนเกี่ยวกับปมและไวต่อความรู้สึกตามธรรมชาติของการคุกคามทางเพศ

กับต้า (Gupta. 1999 : abstracts) ได้ศึกษาการคุกคามทางเพศของนักเรียนโรงเรียนในสาธารณรัฐไมอามี (Miami-Dade) โดยฝ่ายบุคคลของโรงเรียน (ฟอริดา) พบว่าการคุกคามทางเพศของนักเรียนในสาธารณรัฐไมอามี (Miami-Dade) แพร่ไปอย่างกว้างขวางโดยคนงานของโรงเรียน และในปัจจุบันกระบวนการทางกฎหมายในสถานที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามนี้ไร้ประสิทธิภาพ 68% ของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ชี้ให้เห็นว่าคนงานของโรงเรียนมีการคุกคามทางเพศพวกเขา อย่างไรก็ตาม โดยเฉพาะ 4% รางานว่าเป็นปกติธรรมดากับธุรการโรงเรียน การตอบสนองชี้ให้เห็นความขัดแย้งที่ดำรงอยู่ เพราะนักเรียนบางคนมีการรับรู้ในการฝึกอบรมบ้าง บางคนมีการตระหนักตามนโยบายของโรงเรียน และบางคนมีความสะดวกสบายกับวิธีการรายงานที่ดำรงอยู่

บราวนี่ (Browne. 1999 : abstracts) ได้ศึกษาถึงการคุกคามทางเพศในโรงเรียนมัธยมปลาย 2 โรงเรียนในแอลเบอร์ต้า (Alberta) ได้นำเสนอ 3 รายงานดังนี้

1. การบริการเบื้องต้นถึงการคุกคามทางเพศที่ตีพิมพ์ออกมาในรูปแบบใหม่ในโรงเรียนมัธยมปลาย ได้ให้คำจำกัดความคุณลักษณะของการคุกคามทางเพศและการอภิปรายเป็นการวิจารณ์ที่ไม่หยุดยั้ง การสำรวจเร็วๆ นี้ของนักเรียนแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการคุกคามทางเพศมีอยู่ทั่วไปในกลุ่มวัยรุ่น นักเรียนคือผู้ประสบกับการคุกคามในระดับที่เกิดขึ้นบ่อยๆ มาก รวมถึงท่าทาง, ตลกและคำพูดที่แสดงถึงสัญลักษณ์ แต่การล่วงล้ำและพฤติกรรมการใช้กำลังทางเพศมีการรายงานด้วยเหมือนกัน ทั้งนักเรียนหญิงและชายรายงานถึงประสบการณ์กับการคุกคามทางเพศ และ

ท 257260 ส.ฯ

การคุกคามระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันเอง เป็นรูปแบบการคุกคามทางเพศที่ซ้ำซาก

2. จากการสำรวจนักเรียนจำนวน 589 คน พบว่า 17% แสดงว่าพวกเขาเคยมีประสบการณ์คุกคามทางเพศตามพื้นฐานของโรงเรียนในทั้งหมด 25% ของนักเรียนหญิง และ 10% ในนักเรียนชาย พวกเขาเคยถูกคุกคามทางเพศที่โรงเรียน นักเรียนชายบอกว่าพวกเขาถูกคุกคามทางเพศคือชอบมากถึงความเชื่อเหล่านั้นว่าใครเป็นเป้าหมายโดยการคุกคามทางเพศที่เป็นประจำที่สมควรจะได้รับมัน

3. นักเรียนยืนยันการตัดสินที่เป็นไปได้ที่นักเรียนคุกคามนักเรียนกันเอง นักเรียนนำเสนอเป็นโครงการของสังคมสั้นๆ สิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดของปัจจัย 3 อย่างคือ

3.1. รูปแบบ 6 รูปแบบของพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ

3.2. เพศคือส่วนประกอบของ 2 คน

3.3. ลำดับสถานภาพของนักเรียนผู้เริ่มต้น

เมื่อพฤติกรรมล่วงล้ำทางเพศ ที่นักเรียนพบเป็นสถานการณ์ที่ไม่เหมาะสมอย่างมาก และผู้ริเริ่มเป็นชายและกลุ่มเป้าหมายคือผู้หญิง ผู้หญิงส่วนน้อยย่อมรับพฤติกรรม ผู้ชายมักชอบและยอมรับได้มาก พวกเขามีเป้าหมายของการคุกคามทางเพศด้วยตัวของพวกเขาเอง และยอมรับถึงผลกระทบของความรู้สึกผิดต่อประสบการณ์ของตนเอง

1.2.2 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศ

วิมนา ธรรมปรีชา (2533 : 1 – 3) ได้ศึกษาโดยการสำรวจเรื่องการคุกคามทางเพศ ผลการศึกษาพบว่า

1. ด้านประสบการณ์เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ พบว่าร้อยละ 47.2 เคยถูกกระทำการคุกคามทางเพศ

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ ร้อยละ 40 คิดว่าสาเหตุของการคุกคามทางเพศเนื่องจากการที่ผู้ชายชอบที่จะแสวงหาความสนุกทางเพศจากผู้หญิง

3. เพศหญิงจะเคยมีประสบการณ์การถูกคุกคามทางเพศมากกว่าเพศชาย

4. นิสิต นักศึกษา นักเรียน จะเสี่ยงต่อการคุกคามทางเพศมากที่สุด

5. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ลักษณะส่วนบุคคล กับการรับรู้เกี่ยวกับความเสียหายหรือความร้ายแรงของการคุกคามทางเพศ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ เพศชายจะมองเห็นว่าพฤติกรรมการคุกคามทางเพศไม่มีผลเสียหายต่อผู้ถูกกระทำมากเท่ากับเพศหญิง คนวัยหนุ่มสาวมองเห็นว่าพฤติกรรมการคุกคามทางเพศไม่มีผลเสียหายต่อผู้ถูกกระทำมากเท่ากับคนสูงวัยกว่า ระดับการศึกษายิ่งสูงมากเท่าใดจะยิ่งมีการรับรู้สูงขึ้น

ศรีทัย สีทิพย์ (2541 : ง – จ) ได้ศึกษาโดยการสำรวจเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศต่อพยาบาล โรงพยาบาลมหานครเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า

1. สภาพปัญหาเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศในโรงเรียนพบว่า 68% ของพยาบาลเคยได้ยินบ้างพอควรว่ามีผู้อื่นหรือเพื่อนร่วมวิชาชีพถูกคุกคามทางเพศ, 78% ของพยาบาลไม่เคยเห็นผู้อื่นหรือเพื่อนร่วมวิชาชีพถูกคุกคามทางเพศ แต่มีเพียง 22% ของพยาบาลเคยเห็นว่าผู้อื่นหรือเพื่อนร่วมวิชาชีพถูกคุกคามทางเพศ และ 58% ของพยาบาลเคยถูกคุกคามทางเพศในโรงพยาบาล

2. ประเภทของการคุกคามทางเพศในโรงพยาบาล พบได้ทุกประเภทของการคุกคามทางเพศ ได้แก่ การใช้ภาษาที่สอไปในทางลวนลามทางเพศ การสัมผัสทางด้านร่างกาย การแสดงสัญลักษณ์ทางกาย และการเชิญชวนด้วยคำพูด ยกเว้นการใช้กำลังและอาวุธบังคับ สำหรับรูปแบบของการคุกคามทางเพศที่พบบ่อยที่สุด ได้แก่ การแสดงท่าทาง การจ้องมองและการถูกเล่าเรื่องลามกให้ฟังตามลำดับ ซึ่งอยู่ในระดับน้อยทั้งหมด

3. เมื่อถูกคุกคามทางเพศ พยาบาลใช้การปรับตัวด้านการปฏิเสธมากที่สุด ส่วนวิธีการเผชิญปัญหานั้นผู้ถูกคุกคามทางเพศใช้การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาและมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ในระดับปานกลาง และใช้การเผชิญปัญหาด้านอื่นๆ ในระดับน้อย

กันทวัลย์ ภูวพันธุ์ (2543 : 50 – 52) ทดลองใช้โปรแกรมชุดแนะแนวในการพัฒนาเจตคติต่อการคุกคามทางเพศ และความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดชัยมงคล สังกัดกรุงเทพมหานคร ผลการทดลองพบว่า

1. นักเรียนมีเจตคติต่อการคุกคามทางเพศดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลังจากได้รับการใช้โปรแกรมชุดแนะแนว

2. นักเรียนมีความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลังจากได้รับการใช้โปรแกรมชุดแนะแนว

3. เจตคติต่อการคุกคามทางเพศและความภาคภูมิใจในตนเองไม่มีความสัมพันธ์กัน

ธีรพงษ์ บัวหล้า (2544 : 1 – 2) ได้ศึกษาโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกผู้ถูกคุกคามทางเพศและการสำรวจ ผลการศึกษาพบว่า

1. รูปแบบการคุกคามทางเพศในองค์การภาครัฐมีลักษณะที่รุนแรงน้อยไปสู่รุนแรงมาก โดยเริ่มจากการคุกคามทางวาจา พัฒนาไปสู่การคุกคามทางอากัปกิริยา และนำไปสู่การคุกคามทางร่างกายในที่สุด

2. โครงสร้างอำนาจในองค์การ กฎระเบียบข้อบังคับบางอย่าง พื้นที่ทำงาน และอัตราส่วนข้าราชการหรือพนักงานแบ่งตามเพศ เป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดการคุกคามทางเพศในองค์กรภาครัฐ

3. ผู้ถูกคุกคามเลือกที่จะอดทนรับสภาพปัญหาและการคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้น โดยเลือกที่จะทำเฉยไม่สนใจ เดินหนี เลี่ยงการเผชิญหน้า และทำตลกกลบเกลื่อน เป็นต้น ทั้งนี้เนื่องจากผู้ถูกคุกคามเกรงว่าจะถูกตามแก้แค้นในภายหลัง ซึ่งการอดทนรับสภาพดังกล่าวยิ่งทำให้ปัญหาการคุกคามทางเพศในองค์การรุนแรงมากยิ่งขึ้น

จากเอกสารดังกล่าวพอสรุปได้ว่าการคุกคามทางเพศทั้งในต่างประเทศ และในประเทศไทยผู้ถูกกระทำส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ผู้กระทำเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับผู้ถูกกระทำ การคุกคามทางเพศเกิดขึ้นได้ทุกเพศ ทุกเวลา และทุกสถานที่

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการคุกคามทางเพศ

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการคุกคามทางเพศ

2.1.1 ความหมายการป้องกันการคุกคามทางเพศ

แฮริสและกูเตน (สิรินทร์ ศรประสิทธิ์.2545 : 32 ; อ้างอิงจาก Harris and Guten.1979 : 28) ได้ให้ความหมายในเชิงพฤติกรรมการป้องกัน (Protective Behavior) โดยหมายถึงการกระทำใด ๆ ของบุคคลที่กระทำเป็นปกติและสม่ำเสมอ ที่มีวัตถุประสงค์ให้บุคคลมีคุณภาพชีวิตที่ดี

เบคเกอร์ และคณะ(สิรินทร์ ศรประสิทธิ์.2545:33;อ้างอิงจากBecker, et al.1975:10-21) กล่าวว่าบุคคลจะมีพฤติกรรมการป้องกันหรือหลีกเลี่ยงจากการเป็นโรค บุคคลนั้นจะต้องเชื่อว่าเขามีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดโรค และเป็นโรคแล้วจะเป็นอันตรายต่อชีวิต พฤติกรรมที่ปฏิบัตินั้นจะเป็นประโยชน์แก่เขา แรงจูงใจให้ปฏิบัติพฤติกรรมจากปัจจัยร่วมอื่น ๆ ได้แก่ อายุ เพศ เป็นต้น และปัจจัยกระตุ้นได้แก่ ข่าวสาร และความรู้ที่ได้รับจากแหล่งต่าง ๆ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสรุปได้บุคคลจะมีพฤติกรรมการป้องกันหรือหลีกเลี่ยงจากการคุกคามทางเพศ บุคคลนั้นต้องเชื่อว่าตนเองมีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดการถูกคุกคามทางเพศ และรับรู้ว่าหากตนเองถูกคุกคามทางเพศแล้วจะเกิดผลเสียแก่ตนเองทั้งทางร่างกายและจิตใจ มองเห็นประโยชน์ของการลดโอกาสเสี่ยงต่อการถูกคุกคามทางเพศได้

2.1.2 แนวทางการป้องกันการคุกคามทางเพศ

อำไพ คชวงษ์ (2537 : 13) กล่าวถึงแนวทางป้องกันสำหรับปัญหานี้ว่า กุญแจสำคัญของเรื่องนี้ คือ ผู้ปกครองจะต้องค่อย ๆ พูดจาสร้างความเข้าใจกับเด็กอย่างปกติ แสดงกริยาท่าทางออกมาตรง ๆ ไม่ต้องอ้อมค้อม โดยใช้ภาษาง่าย ๆ ที่เด็กฟังเข้าใจ จะต้องย้ำกับเด็กว่า ไม่ว่าใครก็ตาม ไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะมาสัมผัสเนื้อตัวเด็กในลักษณะที่ทำให้เกิดความอึดอัดทรมาน และไม่มีสิทธิ์อะไรที่จะมาทำเช่นนั้นได้ จะต้องเน้นให้เด็กไปโรงเรียนพร้อมกับเพื่อน ๆ และอย่าใช้เส้นทางลัดหรือเส้นทางเปลี่ยว

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ (2541 : 103) ได้ให้แนวทางในการป้องกัน (Prevention) ดังนี้

1. ป้องกันเฉพาะกรณีไม่ให้ผู้กระทำสามารถกระทำซ้ำต่อเด็กรายเดิมหรือรายอื่น ควบคุมผู้กระทำ บำบัดฟื้นฟูปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตรงนี้ เพราะฉะนั้นปัจจุบันนี้การส่งไปเรือนจำไม่พอ เพราะกระบวนการที่เรือนจำไม่ได้เปลี่ยนพฤติกรรมตรงนี้ แต่พฤติกรรมตรงนี้จะเกิดจากการผิดปกติของจิตใจและอารมณ์ และสภาพแวดล้อมตั้งแต่บุคคลนี้ยังเป็นเด็กอยู่ ดังนั้นนักสังคมสงเคราะห์จึงมีความสำคัญและต้องเข้ามาแทนนักกฎหมาย

2. ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนบิดามารดาผู้ปกครอง เช่น ให้คำปรึกษาแนะนำครอบครัวฝึกอบรม หากลุ่มสนับสนุนครอบครัวในเรื่อง

- Coping Skill (ทักษะในการจัดการปัญหา)
- Parents Skill (ทักษะในการเป็นพ่อแม่)
- Parental Responsibility (ความรับผิดชอบในฐานะเป็นบิดามารดา)

เพราะฉะนั้นเราสามารถแก้ปัญหาได้โดยการฝึกอบรมโดยการช่วยเหลือให้พ่อแม่ผู้ปกครองเกิดความเข้าใจ

3. ความสำนึกในฐานะเป็นพ่อแม่ ต้องรับผิดชอบอะไรบ้าง พ่อแม่มีหน้าที่เกี่ยวกับการพัฒนาการทางการศึกษา สติปัญญา ได้รับความอบอุ่น เจริญเติบโตในสังคมอย่างมีคุณภาพ

4. ต้องฝึกเด็กให้รู้จักประเมินอันตราย หลบหลีกอันตราย สามารถเอาตัวรอดปลอดภัย รู้จักบอกและขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ที่สามารถไว้วางใจจนกว่าจะได้รับความช่วยเหลือ มีการติดต่อสื่อสารกับบิดามารดาผู้ปกครองอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา

5. สร้างกลไกคุ้มครองความปลอดภัยในสถานที่ ซึ่งเด็กต้องไปใช้บริการเป็นประจำ เช่น โรงเรียนควรมีครูหรือผู้ดูแลตั้งแต่เด็กคนแรกมาโรงเรียน และจนกว่าเด็กคนสุดท้ายจะออกจากโรงเรียน ไม่อนุญาตให้ผู้ใหญ่คนใดอยู่ตามลำพังสองต่อสองกับเด็กในที่รโหฐานภายในบริเวณโรงเรียน และควรสร้างระบบ เช่น มีนักจิตวิทยาประจำโรงเรียนแทนครูปกครองหรือครูแนะแนว เพื่อช่วยแก้ปัญหาในด้านพฤติกรรมของเด็กและช่วยเหลือคุ้มครองเด็กเมื่อเด็กตกอยู่ในความเสี่ยงหรือเมื่อถูกกระทำ

เจน ลา ฟอนเทน (อัจฉรา สุวรรณศรี. 2543 : 29-30; อ้างอิงจาก Jane la Fontaine. 1990 : 209) ได้กล่าวถึงการป้องกันพฤติกรรมการล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก ในอีกมุมมองหนึ่ง คือ ในส่วนของผู้ใหญ่เองที่จะต้องระมัดระวังป้องกันตนเองไม่ให้กระทำกับเด็ก โดยแสดงความเห็นว่ามันคงเป็นความจริงที่เด็กยังต้องการติดต่อสัมพันธ์กับคนที่เขารัก และคนที่เขารักนี้สามารถที่จะแตะต้องสัมผัสกับเด็กได้ เช่น การจูบ การกอด แต่อย่างใดก็ตาม ก็ไม่ได้หมายความว่าเด็กจะต้องการให้ผู้ใหญ่มากระทำร่างกายของตน เพื่อปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ มันเป็นสัญญาณเตือนถึงการแสดงออกในความต้องการของร่างกายที่เป็นจุดอันตราย หากผู้ใหญ่พบว่าตนเองกำลังเกิดความตื่นเต้น

ทางเพศ จากการที่สัมผัสกับเด็ก ควรที่จะหาหนทางอื่นที่จะระบายความต้องการนั้นออกมา และถ้าเด็กได้แสดงออกว่าเขาไม่ชอบการติดต่อสัมผัสนั้น เด็กก็ควรที่จะมีสิทธิที่จะต่อต้านการสัมผัสนั้น ๆ ได้

มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กร่วมกับศูนย์สุขภาพจิตเขต 13 (2544 : 1 – 56) ได้จัดทำคู่มือหลักสูตร "ตัวฉันเป็นของฉัน" (Feeling Yes, Feeling No) ซึ่งเป็นโครงการป้องกันการถูกล่วงเกินทางเพศสำหรับเด็กที่มีอายุ 6 – 12 ปี แบ่งกิจกรรมออกเป็น 2 ส่วนคือ กิจกรรมของผู้ใหญ่และกิจกรรมของเด็ก ใช้วิธีการสอนด้วยการบรรยาย การชมวีดีทัศน์ และการทำกิจกรรมกลุ่มมาทดลองสอนในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร 8 โรงเรียน คู่มือการสอนหลักสูตร "ตัวฉันเป็นของฉัน" มีแนวคิดพื้นฐานที่สำคัญ สรุปได้ดังนี้

1. แยกแยะการสัมผัสที่ทำให้เด็กรู้สึกดีและไม่ดี

2. เด็กสามารถพูดคำว่า "ไม่" หลบหนี และบอกผู้ใหญ่ที่เชื่อใจได้ถ้ามีใครบางคนสัมผัสร่างกายของเด็ก ซึ่งการสัมผัสนั้นเด็กรู้สึกไม่สบายใจ

3. เด็กมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องการล่วงเกินทางเพศ ในหัวข้อความหมายลักษณะผู้กระทำของการล่วงเกินทางเพศ

4. เด็กสามารถแก้ไขปัญหาในการหลบเลี่ยง จากคนแปลกหน้าในสถานการณ์ที่อันตราย

5. มีผู้ใหญ่หลายคนที่สามารถให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศได้ การล่วงเกินทางเพศไม่ใช่ความผิดของเด็ก

2.1.3 สถานการณ์จำลอง

2.1.3.1 ความหมายของสถานการณ์จำลอง

บุญทัน อยู่ชมบุญ (2533 : 154) ได้ให้ความหมายของสถานการณ์จำลองไว้ว่า สถานการณ์จำลองคือ การจัดเลียนแบบสถานการณ์จริงให้มากที่สุด ให้ผู้เรียนได้กระทำเพื่อฝึกการคิดแก้ปัญหาและตัดสินใจจากสภาพการณ์ที่เขากำลังเผชิญอยู่นั้น ราวกับเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเขาเองโดยตรง และตัวนักเรียนยังมีโอกาสทราบว่าความคิดเห็นของเขานั้นเป็นอย่างไร ถูกต้องแตกต่างหรือเหมือนกับเพื่อนอย่างไร จากการอภิปรายร่วมกับเพื่อนและอาจารย์ผู้สอน

ชูลท์ (สมทรง ตันประเสริฐ. 2544:10 ; อ้างอิงจากSchultz.1972:4) กล่าวถึงการใช้สถานการณ์จำลองว่า เป็นการสอนแบบปฏิบัติการที่ใช้แบบจำลอง หรือกระบวนการต่างๆ เหมือนระบบของจริง การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเป็นการสอนที่สมมติสถานการณ์ต่างๆให้คล้ายกับสภาพที่เป็นจริงโดยฝึกให้ผู้เรียนรู้หรือผู้ที่อยู่ในสถานการณ์นั้นได้ฝึกปฏิบัติ และแก้ปัญหาต่างๆด้วยตนเองและยังทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการเรียนรู้ด้านต่างๆดีกว่าการสอนแบบบรรยาย

จากการศึกษาความหมายของสถานการณ์จำลองดังกล่าว สรุปได้ว่า หมายถึง การจัดกิจกรรมเลียนแบบให้เหมือนกับสถานการณ์จริงในสังคมมากที่สุด ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีประสบการณ์ใกล้เคียงกับความเป็นจริง อันจะทำให้เกิดทักษะในการตัดสินปัญหา อีกทั้งยังสามารถเชื่อมโยงการเรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติจริง

2.1.3.2 ความมุ่งหมายในการสร้างสถานการณ์จำลอง

อัญชลี แจ่มเจริญ (2522 : 5) กล่าวถึง ความมุ่งหมายในการสร้างสถานการณ์จำลองไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้พบ และรู้จักแก้ปัญหาซึ่งอาจเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่ามีประสิทธิภาพ
2. เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จักคิดแลละนำเหตุผลมาอธิบายประกอบการตัดสินใจแก้ปัญหา
3. เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ให้รู้จักวิพากษ์วิจารณ์ อดทนต่อการถูกวิพากษ์วิจารณ์ ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีวินัย สำนึกถึงสิทธิและหน้าที่ของตนเองและผู้อื่น
4. เพื่อเปลี่ยนแปลงกิจกรรมการเรียนการสอนจากการฟังครูสอนแต่ผู้เดียวมาเป็นการที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้น

2.1.3.3 หลักการและกระบวนการเรียนรู้การใช้สถานการณ์จำลอง

สมทรง ตันประเสริฐ (2544 : 15) ได้เสนอหลักการ EIAG ในกระบวนการเรียนรู้การใช้สถานการณ์จำลอง ประกอบด้วยโครงสร้าง ดังนี้คือ

E - Expericnce " Do " การกระทำกิจกรรมอันเป็นประสบการณ์ตรง

I - Identity " Look " การจำแนกแยกแยะและการสังเกต

A - Analyze " Think " การวิเคราะห์

G - Generaliize " Learn" การลงความเห็นสรุป

ส่วนกระบวนการเรียนรู้ ควรมีการแสดงหรือกระทำเพื่อทำให้มองเห็นความเป็นไปและผลกระทบของการกระทำหรือการแสดงนั้น การเรียนรู้ควรเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ควรเน้นให้คิดวิเคราะห์กระบวนการต่างๆ ในการแสวงหาคำตอบ ไม่ใช่มุ่งแต่ที่คำตอบเพียงอย่างเดียว การเรียนรู้ที่ดีต้องเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากความเข้าใจ จึงจะช่วยให้เกิดการจดจำ การค้นพบด้วยตน

เองจะก่อให้เกิดความรู้สึกภายในที่ต้องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ฉะนั้นการจัดสถานการณ์จำลองจึงยึดกลุ่มเป็นแหล่งความรู้ที่สำคัญเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันต่อไป

2.1.3.4 องค์ประกอบของการสร้างสถานการณ์จำลอง

นาตยา ภัทรแสงไทย (2525: 292-294) กล่าวถึงองค์ประกอบของการใช้สถานการณ์จำลองว่า ประกอบด้วย

1. จุดมุ่งหมาย จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในเกมต้องชัดเจนว่าเกมที่ออกแบบไว้นี้ มุ่งที่จะสอนอะไร จุดมุ่งหมายอาจมีลักษณะของการพัฒนาสติปัญญา เช่น ความคิดร่วมยอดและการให้เหตุผล หรือการพัฒนาด้านจิตพิสัย เช่น ค้านิยม คุณธรรม อารมณ์ และเจตคติ หรือพัฒนาทั้งสองอย่าง สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งก็คือ จะต้องแยกความแตกต่างระหว่างจุดมุ่งหมายของการเรียนและจุดมุ่งหมายของเกม ซึ่งจุดมุ่งหมายของเกมหมายถึง เป้าหมายของผู้เล่นเกม จุดมุ่งหมายของเกมจะเน้นวิถีทางที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมายของการเรียน

2. สาระของเกม สาระของเกมต้องแสดงให้เห็นถึงลักษณะขอความเป็นจริง แม้ว่าสาระของเกมนั้นไม่อาจถอดแบบลักษณะของสถานที่เป็นจริงได้ทั้งหมดก็ตาม แต่ต้องให้มีลักษณะใกล้เคียงที่สุด และต้องสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายมากที่สุด การออกแบบเกมต้องคำนึงถึงความรู้ที่จะให้แก่ผู้เรียน นั้นคือ การจะให้ผู้เล่นเล่นเกมได้ต้องให้ผู้เล่นมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เล่นด้วย

3. ปฏิกิริยา ลักษณะของความเป็นจริงจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เล่นมีปฏิกิริยาต่อกัน การออกแบบเกม ต้องคำนึงถึงว่าการกระทำของผู้เล่นแต่ละคนมีผลต่อผู้เล่นคนอื่นๆอย่างไร

4. บทบาท เกมสถานการณ์จำลองจะต้องสร้างขึ้นตามสถานการณ์ของสังคม เพื่อที่จะให้ผู้เล่นต้องปฏิบัติตามนั้น กิจกรรมนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ผู้เล่นเข้าใจว่าบทบาทที่เล่นคืออะไร และจะแสดงบทบาทตามนั้นได้อย่างไร

5. กฎที่กำหนดไว้ในเกมถือเป็นการจำกัดและการกำกับการแสดงของผู้เล่น การกำหนดกฎเกณฑ์ต้องทำให้ชัดเจนและกำหนดเวลาเล่นระหว่างช่วง หรือขั้นตอนของการแสดงผู้แสดงจะสามารถทำได้หรือไม่ทำอะไรได้บ้าง กฎที่กำหนดขึ้นต้องสะท้อนให้เห็นสถานการณ์ในชีวิตความเป็นจริงมากที่สุด

6. อภิปราย การอภิปรายหลังจากที่เล่นเกมแล้วเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของกิจกรรมนี้ การอภิปรายต้องร่วมกันทุกฝ่าย ทั้งตัวครู ผู้แสดงและผู้ดู การอภิปรายต้องพยายามค้นหาว่าอะไรเกิดขึ้นและทำไมจึงเกิดขึ้น การอภิปรายจะช่วยให้ครูประเมินความสำเร็จหรือความล้มเหลวของเกม และควรทำทันทีหลังจากที่เล่นเกมจบ ไม่ควรให้เวลาผ่านไป ลักษณะของการอภิปราย ครูอาจใช้คำถามที่เน้นการประเมินผลผู้เรียนในเกม เช่นให้ผู้เรียนอธิบายว่า ผู้เรียนมี

ความคิดและได้พิจารณาอะไรบ้างต่อการกระทำของตนในระหว่างที่เล่นเกม ยุทธวิธีอะไรบ้างที่ผู้เรียนใช้ เป็นต้น การอภิปรายยังเกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์สภาพของการเล่นทั้งหมด

2.1.3.5 ประโยชน์ของสถานการณ์จำลอง

บุญทัน อยู่ชมบุญ (2533: 155-156) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้สถานการณ์จำลอง ดังนี้

1. ฝึกการพิจารณาตัดสินปัญหา
2. ฝึกการร่วมมือในการแสดงบทบาทและแสดงความคิดเห็น
3. ช่วยให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียน
4. ช่วยให้นักเรียนพบกับสถานการณ์จำลองก่อนที่จะเกิดในชีวิตจริง
5. ช่วยทำให้ปัญหาที่ยุ่งยากเป็นปัญหาที่ง่ายขึ้น
6. ลดบทบาทของครูมาเป็นเพียงผู้แนะแนวทาง
7. เป็นการถ่ายทอดความรู้อย่างเป็นระบบ
8. เป็นประโยชน์ต่อการใช้ เป็นแนวทางในการตัดสินปัญหาต่อไป

สรุปการใช้สถานการณ์จำลองมีประโยชน์ต่อผู้เข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศมาก เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมโปรแกรมประสบกับความจริงที่เลือกสรรแล้ว โดยมีระดับความยากง่าย ความสลับซับซ้อน เหมาะสมกับพื้นฐานของผู้เข้าร่วมโปรแกรมที่ได้ทดลองแก้ปัญหาเหตุการณ์ต่างๆซึ่งเมื่อพบกับเหตุการณ์จริงๆนักเรียนก็สามารถนำความรู้เดิมมาใช้ในการแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังเป็นการพัฒนาในเรื่องการช่วยเหลือ การปรับพฤติกรรม การทำงานกลุ่ม การอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมอีกด้วย

2.1.4 บทบาทสมมติ

2.1.4.1 ความหมายบทบาทสมมติ

วรภัทร์ ภู่เจริญ (2543 : 131 - 135) ได้ให้ความหมายของการใช้บทบาทสมมติ หมายถึง การจัดกิจกรรมที่มีการกำหนดสถานการณ์สมมติและบทบาทของผู้เรียนในสถานการณ์นั้น แล้วให้ผู้เรียนสวมบทบาทนั้นตามความรู้สึก ประสบการณ์ แล้วให้ผู้เรียนสวมบทบาทและแสดงบทบาทนั้นตามความรู้สึก ประสบการณ์ เจคติของผู้เรียนที่มีต่อบทบาทนั้น วิธีการนี้จะช่วยให้ได้มีโอกาสศึกษา วิเคราะห์ ถึงความรู้สึกและพฤติกรรมของตนเองอย่างลึกซึ้ง อีกทั้งยังสามารถช่วยให้เข้าใจพฤติกรรม ความรู้สึก อารมณ์ และเหตุผลของบุคคลที่สวมบทบาทนี้ในชีวิตจริงด้วย

2.1.4.2 องค์ประกอบสำคัญของบทบาทสมมติ คือ

1. สถานการณ์ (Setting หรือ Scenario) ซึ่งกิจกรรมนั้นจะเกิดขึ้น
2. ชุดของบทบาทพร้อมรายละเอียดของและบทบาท
3. ปัญหาหรืองานของแต่ละบทบาท
4. กติกาควบคุมการเล่น

2.1.4.3 วัตถุประสงค์ของบทบาทสมมติ

1. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในความรู้สึกของผู้อื่น
2. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในพฤติกรรมของผู้อื่น
3. เพื่อให้นักเรียนมีการปรับหรือเปลี่ยนเจตคติ พฤติกรรมและการปฏิบัติตนในสังคมอย่างเหมาะสม
4. เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ความรู้ในการเผชิญสถานการณ์ต่าง ๆ ฝึกการแก้ปัญหา และการตัดสินใจ
5. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนได้มีโอกาสแสดงออก และได้เรียนอย่างสนุกสนาน
6. เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสถาพความเป็นจริงมากขึ้น

2.1.4.4 ขั้นตอนบทบาทสมมติ

1. การเตรียมกลุ่มผู้เรียน
   - นำเสนอปัญหา
   - ทำความเข้าใจสถานการณ์
   - อธิบายการเล่นบทบาทสมมติ
2. การเลือกผู้เล่น
   - วิเคราะห์บทบาท
   - คัดเลือกผู้สวมบทบาทต่าง ๆ
3. กำหนดขั้นตอนการเล่น
   - บอกลำดับกิจกรรม
   - ทบทวนบทบาทต่าง ๆ
4. การเรียมผู้สังเกตการณ์
   - กำหนดประเด็นที่จะสังเกต

- มอบหมายหน้าที่การสังเกตแก่ผู้การณ์

5. การเล่นบทบาทสมมติ
    - เริ่มเล่น
    - ดำเนินการให้เล่นเป็นไปอย่างราบรื่น
    - หยุดพักการเล่นบทบาทสมมติ
6. วิเคราะห์และอภิปราย
    - ทบทวนกิจกรรมของบทบาทสมมติ (เหตุการณ์, สภาพความเป็นจริง)
    - อภิปรายในประเด็นที่สำคัญ
    - กำหนดแนวการเล่นครั้งต่อไป
7. การเล่นบทบาทสมมติซ้ำ (ถ้ามี)
    - เล่นบทบาทสมมติ
    - เสนอแนะแนวทางปฏิบัติ
8. วิเคราะห์และอภิปราย (เหมือนขั้นตอนที่ 4.6)
9. แลกเปลี่ยนประสบการณ์และเชื่อมโยงสู่สภาพความเป็นจริง
    - เชื่อมโยงสถานการณ์ปัญหาไปยังประสบการณ์ความเป็นจริง
    - กำหนดกฎเกณฑ์ข้อสรุปเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์

แผนภูมิแสดงขั้นตอนบทบาทสมมติ

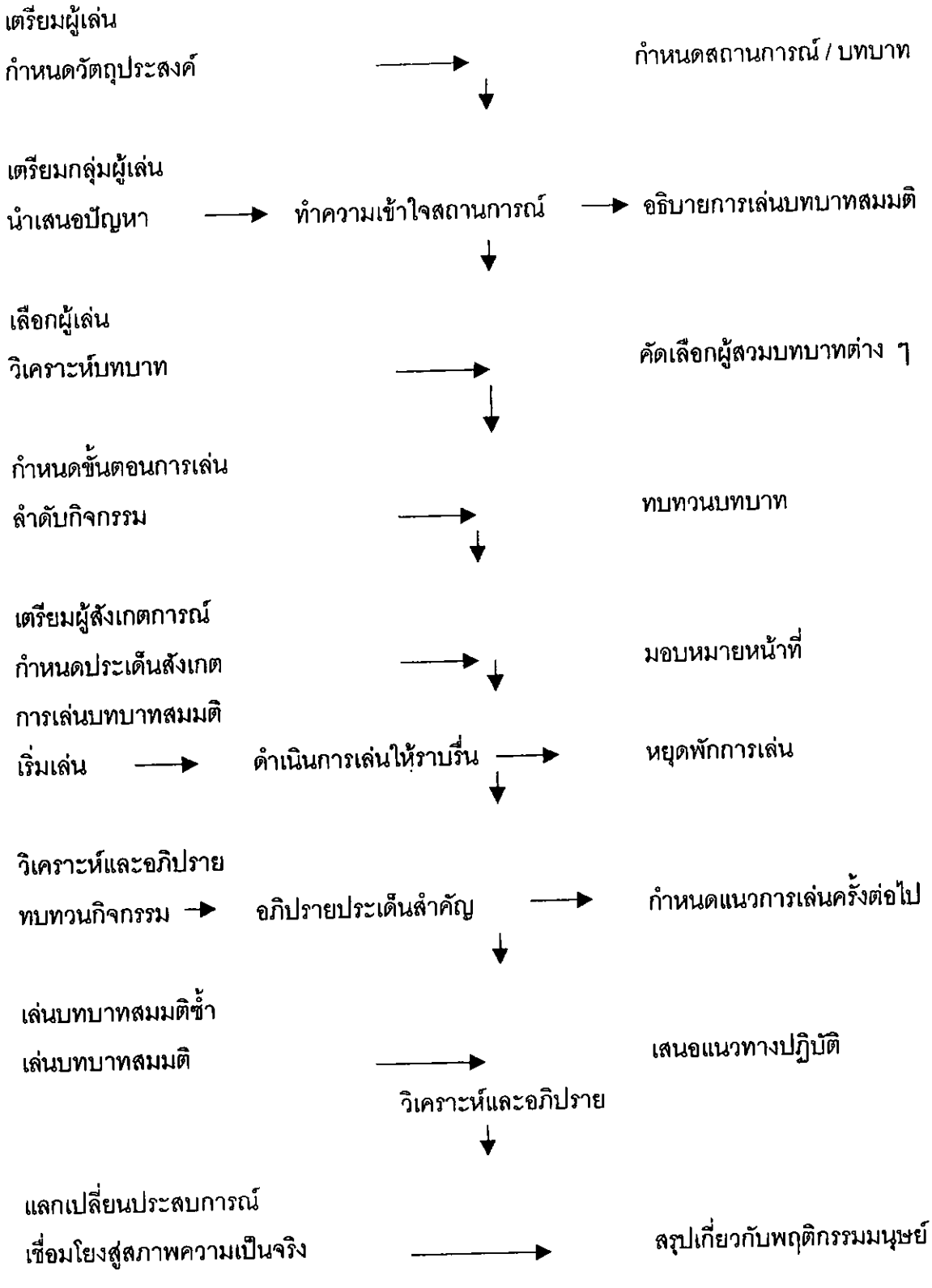

วรภัทร์ ภู่เจริญ (2543 : 131 - 135)

ภาพประกอบ 4 แผนภูมิแสดงขั้นตอนบทบาทสมมติ

2.1.4.5 ข้อจำกัด

1. การให้ความรู้โดยใช้บทบาทสมมติจำเป็นต้องใช้เวลามากพอสมควร จึงควรวางแผนการใช้เวลาอย่างรัดกุม

2. การให้ความรู้โดยใช้บทบาทสมมติช่วยพัฒนาความเข้าใจในความคิด ความรู้สึกของผู้อื่น รวมทั้งเป็นวิธีการที่จะช่วยฝึกทักษะการแก้ปัญหาต่าง ๆ วิธีการนี้จึงเหมาะที่จะใช้สอนเกี่ยวกับความเข้าใจระหว่างบุคคลและทักษะทางสังคมต่าง ๆ

3. จุดสำคัญของการให้ความรู้โดยใช้บทบาทสมมติอยู่ที่การวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง จึงควรจัดเวลาให้กับขั้นนี้ให้มากกว่าขั้นการแสดงบทบาทสมมติ

4. ขณะที่ผู้เรียนกำลังแสดงบทบาทสมมติอยู่นั้น ครูควรสังเกตพฤติกรรมทั้งของผู้แสดงและผู้ชม เพื่อจะได้นำข้อมูลมาใช้ในการวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง

5. ครูควรเน้นความคิดรวบยอดของบทบาทและชี้ให้เห็นว่าบทบาทหนึ่ง ๆ สามารถแสดงได้หลายทาง

6. ครูควรยอมรับพฤติกรรมการเล่นบทบาทของผู้เรียนโดยไม่ต้องแสดงปฏิกิริยาหรือประเมินพฤติกรรมนั้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสศึกษาสถานการณ์นั้น ๆ ได้หลายด้านหลายมิติ

สรุปการใช้บทบาทสมมติในโปรแกรมการรับรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ เป็นเทคนิคที่ให้ผู้เข้าร่วมโปรแกรมได้เผชิญกับสถานการณ์ใกล้เคียงกับความเป็นจริงได้เข้าใจความรู้สึก พฤติกรรมของผู้อื่น ตลอดจนปรับเจตคติ พฤติกรรมของตนให้เหมาะสม และมีส่วนร่วมการแสดงออก จนเกิดการรับรู้ได้อย่างสนุกสนาน

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการคุกคามทางเพศ

2.2.1 งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการคุกคามทางเพศ

ในต่างประเทศมีการพัฒนาโปรแกรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศต่อเด็กมาหลากหลาย เพื่อช่วยให้เด็กมีความรู้และเข้าใจเรื่องการล่วงละเมิดทางเพศคืออะไร และเด็กจะปฏิบัติอย่างไรเพื่อหลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่อของการถูกล่วงเกินทางเพศ ซึ่งโปรแกรมการล่วงเกินทางเพศจะแตกต่างในเนื้อหา กลุ่มเป้าหมาย ผู้สอน ผู้แสดง รูปแบบการสอน (การบรรยาย การอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ การเล่นเกม) แต่มีแนวคิดที่เหมือนกันคือ การสอนให้เด็กมีความรู้เรื่องการถูกล่วงเกินทางเพศ ฝึกทักษะความปลอดภัยส่วนตัว การสื่อสารในสถานการณ์ที่ไม่น่าไว้วางใจ

จากการศึกษาด้านระบาดวิทยา พบว่าส่วนใหญ่ผู้กระทำการล่วงเกินทางเพศเป็นคนที่เด็กคุ้นเคย โดยเฉพาะสมาชิกในครอบครัวของเด็ก และช่วงอายุที่ถูกล่วงเกินทางเพศครั้งแรกมากที่สุด

เป็นเด็กในระดับชั้นประถมศึกษา ดังนั้นจึงมีการพัฒนาโปรแกรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศเข้าสู่ระบบโรงเรียนมากมาย ตัวอย่างโปรแกรมของ

ในการศึกษาของแอลลิเลิด และคณะ (Elliott, et al. 1995 : 579 – 594) ได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ชายที่กระทำผิดทางเพศต่อเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีในประเทศอังกฤษ เพื่อหาแนวทางในการป้องกันการล่วงเกินทางเพศ ผู้กระทำผิดทางเพศให้คำแนะนำในการป้องกันเด็ก สรุปได้ดังนี้

1. คำแนะนำสำหรับเด็ก

1.1 เด็กจำเป็นต้องมีคู่มือหรือเข้าโปรแกรมการสอนในเรื่องการป้องกันการล่วงเกินทางเพศ เพื่อให้ทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการป้องกันตนเอง

1.2 หลีกเลี่ยงการอยู่ในสถานที่ห่างไกลหรือลับตาจากผู้คน เด็กที่ตกเป็นเหยื่อจะแอบเข้าไปเล่นในสถานที่เปลี่ยวหรือในเวลากลางคืน ตัวอย่างเช่น การเล่นซ่อนหา ซึ่งผู้กระทำผิดทางเพศจากการศึกษานี้จะเลือกเด็กที่อยู่ตามลำพัง

1.3 เด็กต้องเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ผู้ใหญ่ ถ้ามีใครบางคนที่จะใช้กลอุบายหรือคำแนะนำที่แปลกพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเพศ เด็กไม่ควรเก็บเป็นความลับและไม่ใช่เป็นความผิดของเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ เนื่องจากเด็กส่วนมากจะวิตกกังวลว่าพวกเขามีส่วนทำให้การล่วงเกินทางเพศเกิดขึ้น ผู้กระทำผิดส่วนมากไม่ใช้ความรุนแรง หรือข่มขู่ในการกระทำครั้งแรก แต่จะใช้ความสมัครใจของเด็กในการที่จะเก็บเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นความลับ โดยวิธีสร้างให้ความลับเป็นเรื่องสนุกและตื่นเต้นระหว่างผู้กระทำผิดกับเด็กเพียง 2 คน และบอกเด็กว่าไม่ให้บอกใครเพราะเขาอาจอิจฉาหรือมารดาอาจไม่ชอบ

1.4 เด็กไม่ควรเดินทางไปสถานที่แห่งใดหรือไปโรงเรียนตามลำพัง แต่ควรมีเพื่อนไปด้วยเป็นกลุ่ม เพราะผู้กระทำผิดอาจเลือกเหยื่อที่อยู่ตามลำพังหรือเดินไปโรงเรียนเพียงคนเดียว

2. คำแนะนำสำหรับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

2.1 สอนให้เด็กเข้าใจถึงหน้าที่ของอวัยวะเพศหรือความเป็นส่วนตัวในร่างกายตลอดจนการสัมผัสที่ถูกและผิด

2.2 อย่าสอนให้เด็กทำตามที่ผู้ใหญ่บอกทุกอย่าง 2 ใน 3 ของผู้กระทำผิดจะทำร้ายเด็กในบ้านของตนเอง โดยการขอร้องหรือชักชวนเด็กทำตามที่บอก

2.3 บิดามารดาจะมีการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องการป้องกันการล่วงเกินทางเพศหรือความปลอดภัยส่วนตัวภายในครอบครัว ซึ่งจากการศึกษาของวอร์เทลลี และคณะ (Wurtele . et al. 1992 : 127 – 136) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการสอนโปรแกรมความปลอดภัยส่วนตัวสำหรับเด็กวัยก่อนเรียนระหว่างบิดามารดาและครู ผลการศึกษาพบว่าเด็กที่ได้รับการฝึกทักษะตามโปรแกรมทั้งที่ได้รับจากครูและบิดามารดามีความสามารถในการเรียนรู้การสัมผัสที่ไม่เหมาะสมพัฒนามากขึ้น และคะแนนความรู้เกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศอยู่ในระดับที่สูง แต่เมื่อเทียบกับกลุ่มควบคุมเด็กที่ได้รับ

การสอนจากบิดามารดามีคะแนนมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบิดามารดามีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงเกินทางเพศ

2.4 สอนเด็กให้รู้ว่าเด็กมีสิทธิในร่างกายของเขา และแสดงออกถ้าเด็กรู้สึกไม่สบายใจหรือไม่ชอบกับการกระทำนั้น

2.5 อย่าเข้มงวดกับเด็ก เด็กที่รู้สึกว่าไม่ได้รับความรักหรือการชื่นชมจากพ่อแม่เป็นการเปิดโอกาสต่อการตกเป็นเหยื่อทางเพศได้ง่าย เพราะผู้กระทำผิดทางเพศจะใช้ความรัก ความเห็นอกเห็นใจเด็ก และทำให้รู้สึกว่าเป็นบุคคลสำคัญ ทำให้เด็กรู้สึกพึงพอใจในความรักความอบอุ่นที่ได้รับจากการสัมผัส

2.6 บิดามารดาต้องรู้จักช่วงอายุที่เสี่ยงต่อการล่วงเกินทางเพศ เมื่อเด็กหญิงเปลี่ยนแปลงเข้าสู่วัยสาว เด็กจะมีความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องเพศมาก ผู้กระทำผิดจะใช้การอยากรู้อยากเห็นของเด็กชักนำเข้าสู่ในเรื่องเพศในลักษณะการให้คำแนะนำความรู้ การเล่นเกม ความลับที่น่าตื่นเต้น

2.7 บิดามารดาจะต้องแสดงให้เด็กรู้สึกมั่นใจว่าเด็กสามารถเล่าเรื่องราวให้ฟังได้ ถ้ามีบางสิ่งเกิดขึ้นกับเด็กและเชื่อในสิ่งที่เด็กบอกเล่า ผู้กระทำผิดทางเพศถึงร้อยละ 61 จะวิตกกังวลว่าเด็กจะเปิดเผยเรื่องราวที่เกิดขึ้นเพราะพวกเขากลัวความยุ่งยากหรือกลัวถูกจับ

3. คำแนะนำสำหรับครูและโรงเรียน

3.1 โรงเรียนจะต้องมีโปรแกรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศและสอนเด็กทุกคน โดยเริ่มตั้งแต่อายุน้อยๆ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้เด็ก

3.2 ควรให้เด็กแสดงบทบาทสมมติในการป้องกันตนเองในสถานการณ์ที่มีการล่วงเกินทางเพศเกิดขึ้น เพื่อเป็นการฝึกเด็กแสดงความรู้สึกหรือการกระทำออกมาโดยอัตโนมัติ

3.3 โปรแกรมการป้องกันจะต้องไม่สอนให้เด็กเชื่อฟังหรือมีทัศนคติต่อผู้กระทำผิดทางเพศว่าต้องเป็นบุคคลแปลกหน้าเท่านั้น เพราะเด็กไม่สามารถแยกแยะหรือพิจารณาลักษณะของผู้กระทำผิดทางเพศได้ ถ้าบุคคลนั้นสุภาพ อ่อนโยน ท่าทางเป็นมิตรหรือแต่งตัวดี

3.4 โรงเรียนจะต้องจัดอภิปรายในโรงเรียน เพื่อกระตุ้นให้เด็กได้เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับใครบางคนที่เด็กไว้ใจ

3.5 เผยแพร่ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความปลอดภัยส่วนตัวในเรื่องของการล่วงเกินทางเพศภายในโรงเรียน

3.6 สอนเพศศึกษาให้แก่เด็ก การที่เด็กมีความรู้ในเรื่องเพศที่เพียงพอจะช่วยให้เด็กรู้ว่าการกระทำอย่างไรถือว่าเป็นการล่วงเกินทางเพศ

จากการศึกษานี้ยังได้เสนอแนะว่า สิ่งสำคัญที่สุดในการต่อต้านผู้กระทำผิดทางเพศ คือการส่งเสริมให้เด็กมีความมั่นใจในตนเอง เชื่อใจตนเอง และเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น ตลอดจนบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูเด็กควรให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กด้วยความรักและเห็นคุณค่าของเด็ก

เบ็คคี (Backy. 1998 : abstract) ได้ศึกษารายกรณีการพัฒนาและการดำเนินการปรับปรุงรูปแบบการสอนเกี่ยวกับสาระการป้องกันการคุกคามทางเพศที่ดำเนินการอยู่กับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาเกรด 5 พอสรุปได้ดังนี้

1.หลักสูตรการป้องกันการคุกคามทางเพศที่เหมาะสมและรูปแบบการสอนที่มีประสิทธิภาพสำหรับเด็กนักเรียนเกรด 5 ในชนบทเล็กๆ

2. ประโยชน์ทั้งหมดเพื่อแผนการสอนที่มีประสิทธิภาพ สำหรับการประยุกต์ใช้ทักษะที่หลากหลาย เช่น ทักษะการอ่าน, เขียน, การพูด, การสะกด, การฟัง, การคิด, การแก้ปัญหา และวิธีการใช้เทคโนโลยีที่พอเหมาะของการคุกคามทางเพศ และความสัมพันธ์หัวข้อเรียงความของความเอาใจใส่และความรับผิดชอบ

3. รูปแบบการปรับเข้าหากันที่มีประสิทธิภาพหลายๆ ครั้งต้องการเวลาสอนที่เพียงพอในการช่วยเหลือนักเรียน ในการเรียนเกี่ยวกับปมและไวต่อความรู้สึกตามธรรมชาติของการคุกคามทางเพศ

โปรแกรมของแบสซาสร์ด และคณะ (สมทรง ตันประเสริฐ 2544 : 47 ; อ้างอิงจาก Btassard , et al. 1983 : 7, 241 – 245) ได้สร้างโปรแกรมป้องกันการถูกล่วงเกินทางเพศต่อเด็กที่เกิดภายในครอบครัว โปรแกรมดังกล่าวได้แบ่งเป็น 2 ส่วน สำหรับพ่อแม่และสำหรับเด็ก ส่วนของพ่อแม่จะเน้นถึงความสำคัญของการให้ข้อมูลข่าวสารแก่เด็กเกี่ยวกับการล่วงเกินทางเพศ พ่อแม่จะต้องกระตุ้นให้มีการอภิปรายในเรื่องความปลอดภัยส่วนตัวในสถานการณ์ต่างๆ เช่น เมื่อเด็กต้องอยู่บ้านคนเดียว การเดินไปหรือกลับจากโรงเรียนคนเดียว คำแนะนำง่ายๆ เมื่อมีการล่วงเกินทางเพศเกิดขึ้น และรายชื่อหน่วยงานที่ให้การช่วยเหลือในระดับท้องถิ่นที่สามารถโทรศัพท์รายงานการล่วงเกินทางเพศ และขอความช่วยเหลือได้ ในส่วนที่นำเสนอต่อเด็กจะเน้นในส่วนให้ชมวีดิทัศน์ที่ออกแบบเพื่อใช้ภาพในห้องเรียนมีอาสาสมัครและชุมชนและสมาคมครูและผู้ปกครองในท้องถิ่นเป็นผู้แสดงบทบาทสมมติ และมีการอภิปรายในเนื้อหาหลังการชมวีดีทัศน์ดังกล่าวได้แก่

1. ร่างกายเป็นของเด็ก ไม่มีผู้ใดมีสิทธิมาทำร้ายหรือทำให้เด็กรู้สึกไม่สบายใจหรือเกิดความกลัว ไม่ว่าคนนั้น ๆ จะเป็นคนที่เด็กรู้จักหรือไม่ก็ตาม

2. ถ้ามีใครบางคนหรือสถานการณ์ใดๆ ที่ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกไม่สบายใจหรือกลัว เด็กควรบอกบิดามารดาหรือผู้ใหญ่คนอื่นทันที

3. เด็กต้องเชื่อในข้อปฏิบัติความปลอดภัยส่วนตัวที่เป็นเรื่องธรรมดาๆ อย่างเช่น การเดินไปเป็นกลุ่มกับเพื่อน จะต้องไม่ตอบตกลงกับคนอื่นถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากบิดามารดา

ปัจจุบันโปรแกรมที่มีประสิทธิภาพส่วนมากมีการเปลี่ยนแปลงแนวคิดที่เป็นนามธรรม การส่งเสริมให้เด็กมีกลไกป้องกันตนเอง และการให้ข้อมูลที่เด็กไม่ได้เลือกมาเป็นรูปธรรมมากขึ้น เช่น การสัมผัสที่ดี ไม่ดี เป็นการสร้างทักษะเฉพาะที่ทำให้เกิดการกระทำที่มั่นใจ ทักษะการตัดสินใจ แก้ปัญหา และการสื่อสาร ดาโร (Daro D. 1991 ; 15 : 1 – 4) แนวคิดดังกล่าวเป็นที่ยอมรับและมีการบรรจุเป็นหลักสูตรที่ใช้สอนในโรงเรียนอย่างแพร่หลาย ตัวอย่างการศึกษาของ ฮาซซาร์ด และคณะ (Hazzard, et al. 1991 : 123 – 136) ศึกษาประเมินประสิทธิภาพของโครงการ "ตัวฉันเป็นของฉัน" (Feeling Yes, Feeling No) "ศึกษากับเด็กนักเรียนเกรด 3 – 4 จำนวน 286 คน ในประเทศอเมริกา พบว่านักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศเพิ่มขึ้นหลังการทดลอง 6 สัปดาห์ แตกต่างจากก่อนการทดลองและกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อติดตามไประยะนานกว่า 1 ปี พบว่า นักเรียนคงมีความรู้และทักษะในการป้องกันการล่วงเกินทางเพศเพิ่มขึ้นเล็กน้อย

2.2.2 งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการคุกคามทางเพศ

สำหรับการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการป้องกันการคุกคามทางเพศในประเทศไทยนั้นยังไม่พบผู้ที่ทำการศึกษาถึงแนวทางการป้องกันการคุกคามทางเพศโดยตรง แต่ได้ทำการศึกษาถึงพฤติกรรมการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ โดย สมทรง ตันประเสริฐ (2544 : 69-71) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองและการใช้ตัวแบบที่มีต่อพฤติกรรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศของนักเรียนหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนไทยนิยมสงเคราะห์ เขตบางเขน สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยมีความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศของนักเรียนหญิงก่อนและหลังได้รับการใช้สถานการณ์จำลอง เปรียบเทียบพฤติกรรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศของนักเรียนหญิง เปรียบเทียบพฤติกรรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศของนักเรียนหญิงก่อนและหลังได้รับการใช้ตัวแบบ เปรียบเทียบพฤติกรรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศของนักเรียนหญิง และเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศของนักเรียนหญิงก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองและไม่ได้รับการใช้ตัวแบบและที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลอง นักเรียนหญิงที่ได้รับการใช้ตัวแบบ นักเรียนหญิงที่ไม่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองและไม่ได้รับการใช้ตัวแบบ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนไทยนิยมสงเคราะห์ เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2543 ที่มีพฤติกรรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศต่ำกว่าเปอร์เซนไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 30 คน ที่ได้มาจากการสุ่มจากประชากรอย่างง่าย แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้สถานการณ์อย่าง

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการใช้ตัวแบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศเพิ่มขึ้นหลังจากไม่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองและไม่ได้รับการใช้ตัวแบบมีพฤติกรรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศเพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในข้างต้นนั้น แสดงให้เห็นว่าปัญหาการคุกคามทางเพศเป็นปัญหาหนึ่งในสังคมไทย ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาแนวคิดพื้นฐานในการป้องกันการคุกคามทางเพศคือการพัฒนาให้เด็กมีพฤติกรรมในการแสดงออกด้านความคิด รู้จักแยกแยะ มีการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล และมีพฤติกรรมการสื่อสารในสถานการณ์ที่รู้สึกดีหรือไม่ดีเพื่อป้องกันการถูกคุกคามทางเพศ เพื่อให้เด็กเกิดความเชื่อมั่นตนเอง สามารถหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการถูกคุกคามทางเพศได้

บทที่ 3
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากร และการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 88 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีคะแนนการรับรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศและการป้องกันทางเพศต่ำกว่าเปอร์เซ็นไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 22 คน และสอบถามความสมัครใจ แล้วสุ่มอย่างง่าย (Simple Random) มาจำนวน 10 คนเพื่อเข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า มีดังนี้

1. แบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศ และการป้องกันการคุกคามทางเพศ
2. โปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศ และการป้องกันการคุกคามทางเพศ

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

1.1 ผู้วิจัยศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับความหมายที่ให้ไว้ในนิยามศัพท์เฉพาะ

1.2 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ จำนวน 43 ข้อ ซึ่งเป็นแบบประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่ จริงน้อยที่สุด จริงน้อย จริงปานกลาง จริงมาก จริงมากที่สุด

1.3 ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity) ของแบบสอบถาม โดยนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วันเพ็ญ พงศ์ประยูร และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 2 ท่าน คือ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชะไมพร ธรรมวาสี พิจารณาข้อความ ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา ภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.4 นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไข จำนวน 43 ข้อไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดบางโพโอมาวาส กรุงเทพมหานคร ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

1.5 นำแบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ในข้อ 1.4 มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ ได้จำนวน 33 ข้อ

1.6 นำแบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศที่มีจำนวน 33 ข้อตามที่ได้คัดเลือกไว้แล้วในข้อ 1.5 มาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.9154

ตัวอย่างแบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

คำชี้แจงขอให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้ จากนั้นให้นักเรียนทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องที่นักเรียนคิดว่า*เป็นการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ* แล้วเลือกคำตอบที่ตรงกับการรับรู้ของนักเรียนมากที่สุด *เพียง 1 คำตอบ* กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	เหตุการณ์นั้น*ไม่เคยเกิดขึ้น*กับนักเรียน*เลย*
จริงน้อย	หมายถึง	เหตุการณ์นั้น*เคยเกิดขึ้น*กับนักเรียน*นาน ๆ ครั้ง*
จริงปานกลาง	หมายถึง	เหตุการณ์นั้น*เคยเกิดขึ้น*กับนักเรียน*บ้างเป็นบางครั้ง*
จริงมาก	หมายถึง	เหตุการณ์นั้น*เคยเกิดขึ้น*กับนักเรียน*บ่อย*
จริงมากที่สุด	หมายถึง	เหตุการณ์นั้น*เคยเกิดขึ้น*กับนักเรียน*บ่อยที่สุด*

ข้อ	การรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
1	การคุกคามทางเพศด้านวาจา เพื่อนของนักเรียนวิจารณ์ร่างกายของนักเรียนที่ส่อไปในทางหยาบคาย					
2	การคุกคามทางเพศด้านร่างกาย เพื่อนต่างเพศทักทายพร้อมๆกับจับเนื้อต้องตัวของนักเรียน					
3	เพื่อนต่างเพศเจตนามาชนถูกตัวนักเรียน					
4	เพื่อนต่างเพศเอามือล้วงเข้าไปในชุดชั้นในของนักเรียน					
5	การคุกคามทางเพศด้านสายตา ถ้ามีเพื่อนชายแอบดูนักเรียนเข้าห้องน้ำนักเรียน					
6	การป้องกันการคุกคามทางเพศ นักเรียนอยู่บนรถโดยสารประจำทางที่มีคนแน่นนักเรียนจะเลือกยืนให้ไกลจากผู้ชายไว้ก่อน					

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อที่ 1 - 18

ข้อความ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
ข้อความทางลบ	1	2	3	4	5
ข้อความทางบวก	5	4	3	2	1

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อที่ 19 - 39

ข้อความ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
ข้อความทางบวก	1	2	3	4	5
ข้อความทางลบ	5	4	3	2	1

เกณฑ์ในการแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์ . 2528: 9)

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.25 หมายถึง การรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศต่ำ

คะแนนเฉลี่ย 2.26 – 3.74 หมายถึง การรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.75 – 5.00 หมายถึง การรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศสูง

การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหา และภาษา ที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ ตามที่ผู้วิจัยกำหนดแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

3. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

2. โปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

2.1 ผู้วิจัยศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

2.2 ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศให้สอดคล้องกับความหมายที่ให้ไว้ในนิยามศัพท์เฉพาะโดยมีวิธีการให้รายละเอียดเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศคือสถานการณ์จำลอง และบทบาทสมมติ

2.3 ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity) นำโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ โดยนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วันเพ็ญ พงศ์ประยูร และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 2 ท่าน คือ ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชะไมพร ธรรมวาสี พิจารณาข้อความ ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา ภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4 นำโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ที่ได้ปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนในโรงเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดบางโพโอมาวาส กรุงเทพมหานคร ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง

2.5 นำโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ที่ได้ปรับปรุงแก้ไข นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2.6 โปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ เป็นโปรแกรมที่สร้างขึ้น สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวมจำนวน 10 ครั้ง ณ ห้องประชุมโรงเรียนธรรมาภิรตารามดังนี้

ครั้งที่ 1 ปฐมนิเทศ

ครั้งที่ 2 ภัยการคุกคามทางเพศ

ครั้งที่ 3 รูปแบบการคุกคามทางเพศ

ครั้งที่4 - 5 การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศด้านสายตา

ครั้งที่ 6 -7 การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศด้านวาจา

ครั้งที่ 8 - 9 การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศด้านร่างกาย

ครั้งที่ 10 ปัจฉิมนิเทศ Post-test

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลองโดยดำเนินการวิจัยแบบ One – Group Pretest – Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 249) ดังแสดงในตารางที่ 4

ตาราง 4 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ One – Group Pretest – Posttest Design

ทดสอบก่อน	ทดลอง	ทดสอบหลัง
T1	X	T2

ความหมายของสัญลักษณ์

T1 แทน ทดสอบก่อนในกลุ่มทดลอง (Pretest)

X แทน ดำเนินตามโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศในการทดลอง

T2 แทน ทดสอบหลังในกลุ่มทดลอง (Posttest)

การดำเนินการทดลอง

1. ขั้นก่อนการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยใช้คะแนนจากแบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ตั้งแต่เปอร์เซนไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 22 คน สอบถามความสมัครใจและคัดเลือกนักเรียนมาจำนวน 10 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย

1.2 ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร

2. ขั้นการดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลอง ตามโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวมจำนวน 10 ครั้ง

3. ขั้นหลังการทดลอง

3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ฉบับเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง แล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

3.2 ผู้วิจัยนำคะแนนก่อน – และหลังการทดลอง (Pretest - Posttest) ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ มาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้วิธีการทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานตามตัวแปรที่ศึกษา จำแนกตามเพศ โดยคำนวณค่าร้อยละ

2. วิเคราะห์การรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้าน คือ ด้านวาจา ด้านร่างกาย ด้านสายตา และด้านการป้องกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรงเทพมหานคร โดยคำนวณค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้านคือ ด้านวาจา ด้านร่างกาย ด้านสายตา และด้านการป้องกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร โดยคำนวณค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสองกลุ่มอิสระ t (t – independent)

4. วิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ จำแนกรายด้าน โดยคำนวณค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสองกลุ่มไม่อิสระ t (t – dependent)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean)

1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันคุกคามทางเพศก่อนและหลังการทดลองโดยใช้การทดสอบสองกลุ่มไม่อิสระ (t-test dependent)

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์และการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t – Distribution
df	แทน	ชั้นของความเป็นอิสระ (degree of freedom)
ΣD	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง
ΣD^2	แทน	ผลรวมของผลต่างกำลังสองของคะแนนการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานตามตัวแปรที่ศึกษา จำแนกตามเพศ โดยคำนวณค่าร้อยละ

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้านคือ ด้านวาจา ด้านร่างกาย ด้านสายตา และด้านการป้องกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร โดยคำนวณค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้านคือ ด้านวาจา ด้านร่างกาย ด้านสายตา และด้านการป้องกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ โดยคำนวณค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสองกลุ่มอิสระ t (t – independent)

4. วิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ จำแนกรายด้าน โดยใช้การทดสอบสองกลุ่มไม่อิสระ t (t – dependent)

การเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานตามตัวแปรที่ศึกษา จำแนกตามเพศ โดยคำนวณค่าร้อยละ

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ รายด้านคือ ด้านวาจา ด้านร่างกาย ด้านสายตา และด้านการป้องกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร โดยคำนวณค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 3 วิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ รายด้านคือ ด้านวาจา ด้านร่างกาย ด้านสายตา และด้านการป้องกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ โดยคำนวณค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสองกลุ่มอิสระ t (t – independent)

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ จำแนกรายด้านโดยใช้การทดสอบสองกลุ่มไม่อิสระ t (t – dependent)

ผลการศึกษาค้นคว้า

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานตามตัวแปรที่ศึกษา จำแนกตามเพศ ดังตาราง 5

ตาราง 5 จำนวนและร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ (n = 88)

ตัวแปร	n	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	37	42.0
หญิง	51	58.0
รวม	88	100.0

จากตาราง 5 พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายคิดเป็นร้อยละ 42.0 เป็นนักเรียนหญิงคิดเป็นร้อยละ 58.0

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้านคือ ด้านวาจา ด้านร่างกาย ด้านสายตา และด้านการป้องกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร ดังแสดงผลการวิเคราะห์ในตาราง 6

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้าน (n = 88)

การรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ	$\bar{X}$	SD	การแปลความหมาย
การรับรู้การคุกคามทางเพศ ด้านวาจา	2.48	0.66	ต่ำ
การรับรู้การคุกคามทางเพศด้านร่างกาย	1.72	0.61	ต่ำ
การรับรู้ การคุกคามทางเพศ ด้านสายตา	1.55	0.59	ต่ำ
การรับรู้การคุกคามทางเพศโดย รวม	1.92	0.45	ต่ำ
การป้องกันการคุกคามทางเพศ	3.10	0.89	ปานกลาง

จากตาราง 6 พบว่า การรับรู้การคุกคามทางเพศในทุกด้าน อยู่ในระดับต่ำ และการป้องกันการคุกคามทางเพศ อยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้านคือด้านวาจา ด้านร่างกาย ด้านสายตา และด้านการป้องกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ ดังแสดงผลการวิเคราะห์ในตาราง 7

ตาราง 7 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้าน และค่า t (t – independent) จำแนกตามเพศ (n = 88)

การรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ	ชาย		หญิง		
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	t
การรับรู้การคุกคามทางเพศด้านด้านวาจา	2.45	0.63	2.50	0.69	0.39
การรับรู้การคุกคามทางเพศด้านร่างกาย	1.82	0.60	1.65	0.61	1.30
การรับรู้การคุกคามทางเพศด้านสายตา	1.53	0.44	1.57	0.68	0.30
การรับรู้การคุกคามทางเพศโดยรวม	1.93	0.41	1.91	0.48	0.25
การป้องกันการคุกคามทางเพศ	2.75	0.74	3.36	0.90	3.37

จากตาราง 7 พบว่า การรับรู้การคุกคามทางเพศโดยรวม และรายด้านของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศของ นักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ โดยใช้การทดสอบ t (t – dependent) จำแนกรายด้าน ดังแสดงผลการวิเคราะห์ในตาราง 8

ตาราง 8 เปรียบเทียบการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรม จำแนกรายด้าน (n = 10)

การรับรู้การคุกคาทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	t
การรัยรู้การคุกคามทางเพศด้านวาจา	2.30	0.74	3.17	0.92	2.05
การรับรู้การคุกคามทางเพศด้านร่างกาย	1.36	0.38	3.08	0.69	5.60**
การรับรู้การคุกคามทางเพศด้านสายตา	1.32	0.33	3.12	0.96	4.83**
การรับรู้การคุกคามทางเพศโดยรวม	1.66	0.26	3.12	0.73	5.61**
การป้องกันการคุกคามทางเพศ	1.79	0.63	3.64	0.82	5.16**

** มีระดับนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากตาราง 8 พบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศ และการป้องกัน การคุกคามทางเพศมีการรับรู้การคุกคามทางเพศโดยรวม และการป้องกันการคุกคามทางเพศเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขปความมุ่งหมาย และวิธีการศึกษาค้นคว้า

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาการคุกคามทางเพศ และการป้องกันการคุกคามทางเพศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม สังกัดกรุงเทพมหานคร

2. เพื่อเปรียบเทียบการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศ และการป้องกันการคุกคามทางเพศ

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 88 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2547 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีคะแนนการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศตั้งแต่กว่าเปอร์เซ็นไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 22 คน และสอบถามความสมัครใจ แล้วสุ่มอย่างง่าย (Simple Random) มา จำนวน 10 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า มีดังนี้

1. แบบสอบถามการคุกคามทางเพศ และการป้องกันการคุกคามทางเพศ
2. โปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศ และการป้องกันการคุกคามทางเพศ

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ขั้นก่อนการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยใช้คะแนนจากแบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ตั้งแต่เปอร์เซนไทล์ที่ 25 ลงมา จำนวน 22 คนและถามความสมัครใจ แล้วสุ่มอย่างง่ายมาจำนวน 10 คน

1.2 ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร

2. ขั้นการดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลอง ตามโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที
รวมจำนวน 10 ครั้ง

3. ขั้นหลังการทดลอง

3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ฉบับเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง แล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

3.2 ผู้วิจัยนำคะแนนก่อน – และหลังการทดลอง (Pretest - Posttest) ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ มาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้วิธีการทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานตามตัวแปรที่ศึกษา จำแนกตามเพศ โดยคำนวณค่าร้อยละ

2. วิเคราะห์การรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้านคือ ด้านวาจา ด้านร่างกาย ด้านสายตา และการป้องกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร โดยคำนวณค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้านคือ ด้านวาจา ด้านร่างกาย ด้านสายตา และการป้องกันของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ โดยคำนวณค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสองกลุ่มอิสระ t (t – independent)

4. วิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ จำแนกรายด้าน โดยคำนวณค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสองกลุ่มไม่อิสระ t (t – dependent)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้ามีดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา จำแนกตามเพศ การรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร

1.1 นักเรียนที่ทำการศึกษาเป็นเพศหญิงร้อยละ 58 เพศชายร้อยละ 42

1.2 การศึกษาการคุกคามทางของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร พบว่า การรับรู้การคุกคามทางเพศโดยรวม และรายด้านของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

1.3 การรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศ และการป้องกัน การคุกคามทางเพศมีการรับรู้การคุกคามทางเพศโดยรวม และการป้องกันการคุกคามทางเพศเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การอภิปรายผล

1. ผลจากการศึกษาการรับรู้การคุกคามทางเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร พบว่า

1.1 การรับรู้การคุกคามทางเพศอยู่ในระดับต่ำ และเมื่อพิจารณาการรับรู้การคุกคามทางเพศเป็นรายด้าน พบว่า มีการรับรู้ต่ำทุกด้าน และการรับรู้การป้องกันการคุกคามทางเพศมี การรับรู้ อยู่ในระดับปานกลาง จากข้อมูลการศึกษาดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้เนื่องมาจาก นักเรียน

ทั้งชายและนักเรียนหญิงขาดการรับรู้ในการคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการคุกคามทางเพศด้านวาจา ด้านร่างกาย ด้านสายตา ทำให้เมื่อนักเรียนประสบเหตุการณ์การคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน นักเรียนไม่ทราบว่าได้มีการคุกคามทางเพศเกิดขึ้นกับตนเองแล้ว โดยเฉพาะสภาพแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นที่บ้านและที่โรงเรียน ที่มีสภาพเป็นชุมชนแออัด ซึ่งก่อให้เกิดการคุกคามทางเพศได้ง่าย หากนักเรียนไม่ทราบรูปแบบ และลักษณะของการคุกคามทางเพศ รวมถึงผู้กระทำการคุกคามทางเพศ อาจส่งผลให้นักเรียนถูกคุกคามทางเพศโดยไม่รู้ตัวและอาจร้ายแรงถูกล่วงละเมิดทางเพศ ข่มขืนกระทำชำเราได้ หากขาดการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสราญจิต อินศร (2541 : 172) ที่ศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ยังมีความเข้าใจผิดหรือมีความรู้น้อยในเรื่องการรับรู้ความสามารถตนเองในการป้องกันการถูกทารุณกรรมทางเพศ เนื่องจากเป็นเรื่องใหม่

กล่าวได้ว่าปัญหาดังกล่าวเป็นผลมาจากการขาดการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศของเด็ก ซึ่งสังคมจำเป็นต้องให้ความสำคัญ และกลับมาทบทวนแนวทางในการส่งเสริมให้เด็กมีการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศมากขึ้น

1.2 นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร ทั้งเพศชายและเพศหญิงสามารถรับรู้ และเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ไม่แตกต่างกัน อาจมีโอกาสพบการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศได้เท่า ๆ กัน ดังนั้นทั้งนักเรียนเพศชายและเพศหญิงควรมีการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศมากกว่านี้ เนื่องจากปัจจุบันนี้ทั้งชายและหญิงเสี่ยงต่อการคุกคามทางเพศเช่นเดียวกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับการวิจัยของอรอนงค์ ชูชัยวัฒนา (2539 : 50) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถของเด็กวัยเรียนในการเรียนรู้วิธีป้องกันตนเองจากการถูกล่วงเกินทางเพศ พบว่า เพศหญิงมีคะแนนความรู้เกี่ยวกับวิธีป้องกันตนเองจากการถูกล่วงเกินทางเพศสูงกว่าเพศชาย การล่วงเกินทางเพศที่เกิดขึ้นในสังคมไทยส่วนมากผู้ถูกกระทำจะเป็นเพศหญิง และผู้กระทำมักจะเป็นเพศชาย

2. ผลจากการศึกษาการเข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนมีการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศเพิ่มขึ้นหลังจากการเข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ทั้งนี้เป็นเพราะว่า นักเรียนมีการเรียนรู้ที่เกิดจากการได้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ กัน นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ และสถานการณ์จำลอง นักเรียนที่เป็นผู้แสดงแสดงตามสมมติบทบาทตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้ เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลงทั้งนักเรียนที่เป็น ผู้

แสดงและผู้สังเกตการณ์ได้ทบทวนเหตุการณ์และวิเคราะห์ประสบการณ์ต่าง ๆ ในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยแสดงความรู้สึกต่อเรื่องราวและบทบาทสมมติ นอกจากนี้นักเรียนยังช่วยกันวิเคราะห์และอภิปรายประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน รวมถึงการที่นักเรียนต่างร่วมกันให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ซึ่งกันและกัน

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรม การแสดงความคิดเห็นและการอภิปรายซักถามในขณะร่วมกิจกรรม ในช่วงก่อนเข้าร่วมโปรแกรม นักเรียนจะไม่ทราบว่าการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ มีรูปแบบ รวมถึงลักษณะของผู้คุกคามทางเพศคืออะไร แต่หลังจากเข้าร่วมโปรแกรมแล้วนักเรียนเข้าใจถึงรูปแบบ ลักษณะของผู้คุกคามทางเพศ การป้องกันการคุกคามทางเพศมากขึ้น สามารถตอบคำถามต่าง ๆ ได้ และสนใจยกตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ หลังจบการเข้าร่วมโปรแกรมนักเรียนมีการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของกันทวัลย์ ภูวพันธ์ (2543 :54) ได้ศึกษาผลของการใช้โปรแกรมชุดแนะแนวในการพัฒนาเจตคติต่อการคุกคามทางเพศและความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดชัยมงคล สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ภายหลังเข้าร่วมโปรแกรมนักเรียนสามารถพัฒนาเจตคติและความภาคภูมิใจในตนเองได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับ การศึกษาของสราญจิต อินศร (2541 : 171) ที่ได้ศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการอบรมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถตนเองในการป้องกัน การถูกทารุณกรรมทางเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม พบว่า ภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมนักเรียนพัฒนาความสามารถของตนเองในการป้องกันการถูกทารุณกรรมทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ การศึกษาของนรลักขณ์ เอื้อกิจ (2541 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการพัฒนาทักษะชีวิตต่อพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร และพบว่า ภายหลังการเข้าร่วมโปรแกรมนักเรียนพัฒนาทักษะชีวิตต่อพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เทคนิคสถานการณ์จำลองและบทบาทสมมติ กับนักเรียนภายหลังเข้าร่วมโปรแกรมนักเรียนเกิดการรับรู้การคุกคามทางเพศและป้องกันการคุกคามทางเพศได้มาก ซึ่งเป็นเรื่องที่ครู ครอบครัว สถาบันศาสนา และสถาบันที่เกี่ยวข้องตระหนักถึงความสำคัญใน

การให้เด็กมีการรับรู้ในเรื่องการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ โดยการพูดคุยในเรื่องการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศเป็นกลุ่มย่อย (Small Group) เพื่อให้นักเรียนเกิดการรับรู้การคุกคามทางเพศและมีวิธีในการป้องกันตนเองให้ห่างไกลจากการคุกคามทางเพศ เพราะในสังคมปัจจุบันนี้มีข่าวการคุกคามทางเพศเกิดขึ้นกับทุกเพศ ทุกวัย และทุกสถานที่ ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นกับตัวนักเรียนได้

1.2 ผู้ที่จะนำโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศไปใช้เพื่อพัฒนาการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ควรศึกษาหลักการ ขั้นตอน วิธีการดำเนินการอย่างละเอียด และควรมีความชำนาญในการฝึกก่อนนำไปใช้จริง

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้ศึกษากับกลุ่มนักเรียนที่ถูกคุกคามทางเพศโดยตรงในการศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาในเชิงคุณภาพเฉพาะกรณี นักเรียนที่ถูกคุกคามทางเพศ เพื่อให้เข้าใจถึงลักษณะผู้กระทำ รูปแบบ สถานการณ์ ผลกระทบของการถูกคุกคามทางเพศ และแนวทางในการป้องกันตนเองจากการถูกคุกคามทางเพศ

2.2 ควรมีการติดตามผลการเข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศภายหลังการทดลองทุก 3 เดือน หรือ 6 เดือนเพื่อดูความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น

2.3 ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่คาดว่าจะส่งผลต่อการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียน เช่น รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู และบุคลิกภาพ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กันทวัลย์ ภูวพันธุ์. (2543). *ผลของการใช้โปรแกรมชุดแนะแนวในการพัฒนาเจตคติต่อการคุกคามทางเพศและความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดชัยมงคล สังกัดกรุงเทพมหานคร.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

_____.รายงานการคุกคามทางเพศและการล่วงละเมิดทางเพศ ปี 2545. กองคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก กรมการพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงมนุษย์. กรุงเทพฯ : ถ่ายเอกสาร.

ชัยวัฒน์ วารี. (2545). *การศึกษาการวางแผนชีวิตด้านอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย กรุงเทพมหานคร.* สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ดำเนิน เสวีพงศ์ และชัยศักดิ์ เธียรสิริ. (2525). *ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (บรรพ 1 – 6) และประมวลกฎหมายอาญา.* แก้ไขเพิ่มเติมครั้งล่าสุด. กรุงเทพฯ : ธเนศวร.

ธีรพงษ์ บัวหล้า. (2540). *รูปแบบทางพฤติกรรมการคุกคามทางเพศในองค์การภาครัฐ.* วิทยานิพนธ์ รศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

นรลักขณ์ เอื้อกิจ. (2541).*ประสิทธิผลของโปรแกรมการพัฒนาทักษะชีวิตต่อพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญในเขตกรุงเทพมหานคร.* วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : .บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.ถ่ายเอกสาร.

นาตยา ภัทรแสงไทย. (2525).*ยุทวิธีการสอนสังคม.* กรุงเทพ ฯ :โอเดียนสโตร์.

บุญชม ศรีสะอาด. (2537). *การวิจัยเบื้องต้น.* พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

บุญทัน อยู่ชมบุญ. (2533). *หลักการสอน,ภาควิชาหลักสูตรและการสอน.* เชียงราย : คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครู เชียงราย.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2530). *การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น.* กรุงเทพฯ : โครงการส่งเสริมการแต่งตำรา ทบวงมหาวิทยาลัย.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์* พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2528). *หลักการวิจัยทางการศึกษา.* กรุงเทพฯ : ศึกษาพร.

วรภัทร์ ภู่เจริญ. (2543). *การบริหารการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย - ญี่ปุ่น).

วิมนา ธรรมปรีชา. (2533). *การคุกคามทางเพศ*. วิทยานิพนธ์ สค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

ศรีทัย สีทิพย์. (2541). *การคุกคามทางเพศต่อพยาบาล กรณีศึกษาโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ . ถ่ายเอกสาร.

ศรีเวียง ไพโรจน์กุล. (2544). *คู่มือทีมสหวิชาชีพ "การทารุณกรรมและทอดทิ้งเด็ก"*. พิมพ์ครั้งที่ 1. ขอนแก่น : โรงพิมพ์คลังนานาวิทยา. (218).

ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก. (2540). *เอกสารประกอบวีดีทัศน์เรื่อง "ตัวฉันเป็นของฉัน" (Feeling Yes, Feeling No)"* , อัดสำเนา.

สราญจิต อินศร. (2541).*ประสิทธิผลของโปรแกรมการอบรมเพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถตนเองในการป้องกันการถูกทารุณกรรมทางเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อำเภอเมืองจังหวัดมหาสารคาม*.วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

สมทรง ตันประเสริฐ. (2544). *การเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองและการใช้ตัวแบบที่มีต่อพฤติกรรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนไทยนิยมสงเคราะห์ เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร*. ปริญญานิพนธ์. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

สิรินทร์ ศรประสิทธิ์. (2545) . *ทักษะทางสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการล่วงเกินทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดสมุทรสาคร*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย :มหาวิทยาลัยศิลปากร. อัดสำเนา.

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ. (2541). *รายงานสัมมนาเรื่อง "การยุติความรุนแรงต่อเด็กและสตรี"*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อมรินทร์พริ้นติ้งแอนพับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน). (103).

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ. (2540). *อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สงเคราะห์ทหารผ่านศึก. (1).

อมรา รสสุข. (2529). *การเปรียบเทียบผลของการใช้สถานการณ์จำลองในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับต่ำ*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. โสตทัศนศึกษา.กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.อัดสำเนา.

อรอนงค์ ชูชัยวัฒนา. (2539).*ความสามารถของเด็กวัยนักเรียนในการเรียนวิธีป้องกันตนเองจากการถูกล่วงเกินทางเพศ* . วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตเวชศาสตร์) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.

อัจฉรา สุวรรณศรี. (2543). *การศึกษาความคิดเห็นของครูระดับประถมศึกษาปีที่ 1 และประถมศึกษาปีที่ 2 ต่อปัญหาเด็กถูกล่วงเกินทางเพศ : ศึกษาเฉพาะครูในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ สค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

อัญชลี แจ่มเจริญ. (2522 ,พฤษภาคม).*สถานการณ์จำลองกับการเรียนการสอน*. มิตรครู. 21(9) : 5-9.

อำพล สูอำพัน. (2540). *การคุ้มครองเด็กที่ถูกทอดทิ้ง เด็กถูกทารุณกรรม เด็กถูกละเมิดในสังคมไทย*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (35).

อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2537). *การคุ้มครองเด็กที่ถูกทอดทิ้ง เด็กถูกกระทำทารุณ เด็กถูกละเมิดสิทธิในสังคมไทย*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (9).

Bravo, Ellen and Cassedy, Ellen. (1992). *The a-5 Guide to Combation Sexual Harassment.* New York : John Wiley & Sons Inc.

Browne, Janet. (1999). *Sexual harassment in two Alberta high schools.* Dissertation Abstracts Internation. 59 (12) : 4365 ; Jun.

Cheney, Becky. (1998). *A case study of the development and implementation of a modified integrated thematic instructional model for sexual harassment prevention (elementary school, fifth-grade).* Dissertation Abstracts Internation. 59 (11) : 4016; May.

Daro , D. (1983). "Ehild sexual abuse preventive ; Separating fact from friction ," *Child Abuse Neglect.* 15 : 1 – 4.

Elliot , M., Browne, K. and Kilcocyne , J. (1995). "Child Sexual prevention what offender tell us," *Child Abuse Neglect.* (915) : 579 – 594.

Farley, L. and Robert , H. (1992). "Sexual Harassment : Critical Review of Legal Cases with General Principles and Preventive measures" *Personnel Psychology* 35 : 583 - 600

Gupta, David Anthony. (1999). *Sexual Harassment of Miami-Dade county public school*

Students by school personnel (Florida). Dissertation Abstracts Internation. 59 (08) : 2795 ; Feb.

Hazzard,A.and others. (1991) . "Child sexual abuse prevention valuation and one – year follow up", *Child Abuse Neglect.* 15 : 123 – 136.

James, Hazel, H. (1995). *Sexual Harassment.* Lodon : Eavendish Publishing Co., Ltd.

Lee, Michele. (1994). *Life Issues Teenage Sexuality.* New York : Marshall Cavendish Corporation.

Lynn Jamicson, (1996). "The Social Construction of Consent Revisited," in *Sexualizing the Social :Power and the Organ ization of Sexuality,* edited by Lisa Adkins, (London : Macmillan Press, p 59.

Powell , Elizabeth. (1996). *Sex on Your Terms.* Boston : Allgn & Bacon.

Russell, Diana. (1984). *Sexual Exploitation.* California : SAGE Publications Inc.

Shoop, Robert, J. & Edward ,S, Debra ,L. (1994). *How to Stop Sexual Harassment in our Schools.*Massachusetts : Allyn & Bacon.

Wurtele, Sk. and others.(1986). *Child Abuse Neglect.* 54 (5) : 688 – 692.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- แบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
- รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ
- คุณภาพเครื่องมือ

ที่ ศธ 0519.12/4718

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

16 เมษายน 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ศาสตราจารย์ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบประเมิน และโปรแกรม

เนื่องด้วย นางสาวนิตยา บุญหนัก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว [illegible]ลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาและการป้องกันการคุกคาม[illegible] โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ [illegible]ทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจโปรแกรมการให้ความรู้การคุกคามทางเพศและการ[illegible]การคุกคามทางเพศ และแบบประเมินความรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบประเมิน และโปรแกรม ให้ นางสาวนิตยา บุญหนัก และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาภรณ์ หะวานนท์)
รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 02-5870618 มือถือ 06-5390079

ที่ ศธ 0519.12/4711

บัณฑิตวิทยาลัย 66
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

26 เมษายน 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบประเมิน และโปรแกรม

เนื่องด้วย นางสาวนิตยา บุญหนัก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาและการป้องกันการคุกคามทางเพศ" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ชะไมพร ธรรมวาสี เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจโปรแกรมการให้ความรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ และแบบประเมินความรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบประเมิน และโปรแกรม ให้ นางสาวนิตยา บุญหนัก และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาภรณ์ หะวานนท์)
รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 02-5870618 มือถือ 06-5390079

ที่ ศธ 0519.12/4410

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

26 เมษายน 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดบางโพโอมาวาส

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบประเมิน และโปรแกรม

เนื่องด้วย นางสาวนิตยา บุญหนัก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาและการป้องกันการคุกคามทางเพศ" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอใช้สถานที่ห้องสมุด เพื่อทดลองใช้โปรแกรมการให้ความรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 30 คน และแบบประเมินความรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ในระหว่างเดือนเมษายน 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวนิตยา บุญหนัก ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาภรณ์ หะวานนท์)
รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 02-5870618 มือถือ 06-5390079

ที่ ศธ 0519.12/4824

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

26 เมษายน 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดธรรมาภิรตาราม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบประเมิน และโปรแกรม

เนื่องด้วย นางสาวนิตยา บุญหนัก นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาและการป้องกันการคุกคามทางเพศ" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอใช้สถานที่ห้องสมุด และใช้โปรแกรมการให้ความรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 76 คน และแบบประเมินความรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ในระหว่างเดือนพฤษภาคม - มิถุนายน 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวนิตยา บุญหนัก ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาภรณ์ หะวานนท์)
รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 02-5870618 มือถือ 06-5390079

แบบสอบถามการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

คำชี้แจง ขอให้นักเรียนอ่านข้อความที่นักเรียนคิดว่า*เป็นการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ*ต่อไปนี้ทีละข้อ แล้วเลือกคำตอบที่ตรงกับการรับรู้ของนักเรียนมากที่สุด *เพียง 1 คำตอบ* แล้วขีดเครื่องหมาย √ ลงในช่องที่กำหนดให้เพียงข้อละ 1 เครื่องหมาย

คำตอบแต่ละคำตอบมีความหมายดังนี้

จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	เหตุการณ์นั้น*ไม่เคยเกิดขึ้นกับ*นักเรียน*เลย*
จริงน้อย	หมายถึง	เหตุการณ์นั้น*เคยเกิดขึ้นกับ*นักเรียน*นาน ๆ ครั้ง*
จริงปานกลาง	หมายถึง	เหตุการณ์นั้น*เคยเกิดขึ้นกับ*นักเรียน*บ้างเป็นบางครั้ง*
จริงมาก	หมายถึง	เหตุการณ์นั้น*เคยเกิดขึ้นกับ*นักเรียน*บ่อย*
จริงมากที่สุด	หมายถึง	เหตุการณ์นั้น*เคยเกิดขึ้นกับ*นักเรียน*บ่อยที่สุด*

ข้อที่	การรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
1	การคุกคามทางเพศด้านวาจา เพื่อนของนักเรียนวิจารณ์รูปร่างของนักเรียนที่ส่อไปในทางหยาบคาย					
2	เพื่อนของนักเรียนวิจารณ์การแต่งกายของนักเรียนที่ส่อไปในทางหยาบคาย					
3	เพื่อนของนักเรียนพูดจาหยาบคายหรือพูดจาแทะโลมนักเรียน					
4	เพื่อนของนักเรียนคุยเรื่องตลกหยาบคายโดยเจตนาให้นักเรียนได้ยิน					
5	การคุกคามทางเพศด้านร่างกาย เพื่อนต่างเพศแกล้งเดินมาชนให้ถูกตัวนักเรียน					
6	เพื่อนต่างเพศทำเป็นหยอกล้อนักเรียนเมื่อนักเรียนเผลอก็เอามือล้วงเข้าไปในชุดชั้นในของนักเรียน					
7	ครูผู้ชายชอบจับมือนักเรียนหญิงไว้และถามว่า "ทำการบ้านหรือยังจ๊ะ"					
8	เพื่อนนักเรียนชอบแอบมาจับอวัยวะเพศของนักเรียน					

ข้อที่	พฤติกรรมการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
9	เพื่อนต่างเพศชอบเข้ามาใกล้นักเรียน แทบจะหายใจรดต้นคอของนักเรียน					
10	ครูชอบจับแก้มนักเรียนเบา ๆ และพูดว่า"เก่งจัง"					
11	<u>การคุกคามทางเพศด้านสายตา</u> เพื่อนบางคนแอบนำกระจกเงามาแปะที่รองเท้าและมายืนใกล้ ๆ นักเรียน					
12	เพื่อนบางคนแอบดูนักเรียนอาบน้ำในห้องน้ำ					
13	เพื่อนนักเรียนชายชอบอวดอวัยวะเพศให้นักเรียนดู					
14	เพื่อนนักเรียนชายชอบจ้องมองบริเวณสะโพก ขา หน้าอก ของนักเรียน					
15	เพื่อนชวนให้นักเรียนดูภาพอนาจาร ภาพโป๊เปลือย วิดีโอโป๊					
16	เพื่อนนักเรียนให้นักเรียนดูภาพโป๊เปลือยในอินเตอร์เน็ต					
17	เพื่อนชอบแอบเปิดกระโปรงนักเรียน					
18	<u>การป้องกันการคุกคามทางเพศ</u> ฉันไม่ยอมให้ใครมาจับหน้าอกหรือร่างกายของสงวน					
19	ฉันรู้สึกไม่ปลอดภัย ถ้ามีคนที่ไม่รู้จักทำมาสนิทสนม					
20	ฉันแต่งกายให้เรียบร้อยก่อนออกจากบ้าน					
21	นักเรียนไม่ชอบไปดูภาพยนตร์ประเภทโป๊เปลือย					
22	ถ้ามีเพื่อนชายแอบดูนักเรียนเข้าห้องน้ำ นักเรียนจะไม่กล้าบอกใคร					
23	ถ้ามีใครโทรศัพท์มาแล้วพูดจาหยาบคาย นักเรียนจะวางหูโทรศัพท์ทันทีโดยไม่พูดโต้ตอบ					
24	ถ้าคนอื่นมายืนใกล้นักเรียนมาก ๆ นักเรียนจะเดินหนีทันที					
25	ถ้ามีคนขอแตะเนื้อต้องตัวของนักเรียน นักเรียนจะบอกเขาว่า "อย่าทำอย่างนั้นไม่ดี"					

ข้อที่	การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
26	ถ้ามีใครเปิดอวัยวะเพศให้นักเรียนดูนักเรียนจะวิ่งหนีทันที					
27	เด็กผู้ชายไม่ต้องระวังตัวว่าจะมีใครจับอวัยวะเพศ เพราะเรื่องนี้มักเกิดกับเด็กผู้หญิงเท่านั้น					
28	ถ้ามีใครมาแตะเนื้อต้องตัวนักเรียน นักเรียนจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ					
29	นักเรียนจะไม่ให้คนที่ไม่รู้จักเท่านั้นมาโอบไหล่ของนักเรียน					
30	ถ้ามีใครจ้องมองหน้าอก สะโพก ขานักเรียน นักเรียนจะบอกคนนั้นว่าอย่าทำ					
31	ถ้าครูพละผู้ชายให้นักเรียนไปพบที่ห้องเก็บอุปกรณ์กีฬาตามลำพังนักเรียนจะชวนเพื่อนสนิทไปด้วย					
32	นักเรียนจะไม่อยู่ในห้องเรียนคนเดียว					
33	เพื่อนนักเรียนแอบหอมแก้มตอนนักเรียนเผลอนักเรียนจะฟ้องครู					

ตาราง 10 ความถี่และร้อยละที่นักเรียนตอบแบบสอบถามการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

ข้อที่	พฤติกรรมการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
	<u>การคุกคามทางเพศด้านวาจา</u>					
1	เพื่อนของนักเรียนวิจารณ์รูปร่างของนักเรียนที่ส่อไปในทางหยาบคาย	24 (27.3)	28 (31.8)	22 (25.0	11 (12.5)	3 (3.4)
2	เพื่อนของนักเรียนวิจารณ์การแต่งกายของนักเรียนที่ส่อไปในทางหยาบคาย	29 (33.0)	37 (42.0)	17 (19.3)	4 (4.5)	1 (1.1)
3	เพื่อนของนักเรียนพูดจาหยาบคายหรือพูดจาแทะโลมนักเรียน	21 (23.9)	17 (19.3)	21 (23.9)	18 (20.5)	11 (12.5)
4	เพื่อนของนักเรียนคุยเรื่องตลกหยาบคายโดยเจตนาให้นักเรียนได้ยิน	12 (13.6)	23 (26.1)	28 (31.8)	17 (19.3)	8 (9.1)
	<u>การคุกคามทางเพศด้านร่างกาย</u>					
5	เพื่อนต่างเพศแกล้งเดินมาชนให้ถูกตัวนักเรียน	32 (36.4)	19 (21.6)	18 (20.5)	12 Z13.6)	7 (8.0)
6	เพื่อนต่างเพศทำเป็นหยอกล้อนักเรียนเมื่อนักเรียนเผลอก็เอามือล้วงเข้าไปในชุดชั้นในของนักเรียน	67 (76.1)	10 (11.4)	6 (6.8)	1 (1.1)	4 (4.5)
7	ครูผู้ชายชอบจับมือนักเรียนหญิงไว้และถามว่า "ทำการบ้านหรือยังจ๊ะ"	57 (64.8)	18 (20.5)	6 (6.8)	5 (5.7)	2 (2.3)
8	เพื่อนนักเรียนชอบแอบมาจับอวัยวะเพศของนักเรียน	64 (72.7)	11 (12.5)	6 (6.8)	5 (5.7)	2 (2.3)
9	เพื่อนต่างเพศชอบเข้ามาใกล้นักเรียนแทบจะหายใจรดต้นคอของนักเรียน	53 60.2)	17 (19.3)	13 (14.8)	2 (2.3)	3 (3.4)
10	ครูชอบจับแก้มนักเรียนเบา ๆ และพูดว่า"เก่งจัง"	0 (0.0)	19 (21.6)	10 (11.4)	4 (4.5)	55 (62.5)

ข้อที่	พฤติกรรมการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
	<u>การคุกคามทางเพศด้านสายตา</u>					
11	เพื่อนบางคนแอบนำกระจกเงามาแปะที่รองเท้าและมายืนใกล้ ๆ นักเรียน	63 (71.6)	17 (19.3)	3 (3.4)	4 (4.5)	1 (1.1)
12	เพื่อนบางคนแอบดูนักเรียนอาบน้ำในห้องน้ำ	66 (75.0)	11 (12.5)	8 (9.1)	1 (1.1)	2 (2.3)
13	เพื่อนนักเรียนชายชอบอวดอวัยวะเพศให้นักเรียนดู	60 (68.2)	14 (15.9)	9 (10.2)	2 (2.3)	3 (3.4)
14	เพื่อนนักเรียนชายชอบจ้องมองบริเวณสะโพก ขา หน้าอก ของนักเรียน	51 (58.0)	19 (21.6)	14 (15.9)	3 (3.4)	1 (1.1)
15	เพื่อนชวนให้นักเรียนดูภาพอนาจาร ภาพโป๊เปลือย วิดีโอโป๊	65 (73.9)	11 (12.5)	9 (10.2)	2 (2.3)	1 (1.1)
16	เพื่อนนักเรียนให้นักเรียนดูภาพโป๊เปลือยในอินเตอร์เน็ต	69 (78.4)	12 (13.6)	4 (4.5)	2 (2.3)	1 (1.1)
17	เพื่อนชอบแอบเปิดกระโปรงนักเรียน	38 (43.2)	25 (28.4)	15 (17.0)	9 (10.2)	1 (1.1)
	<u>การป้องกันการคุกคามทางเพศ</u>					
18	ฉันไม่ยอมให้ใครมาจับหน้าอกหรือร่างกายของสงวน	31 (35.2)	9 (10.2)	13 (14.8)	10 (11.4)	25 (28.4)
19	ฉันรู้สึกไม่ปลอดภัย ถ้ามีคนที่ไม่รู้จักทำมาสนิทสนม	24 (27.3)	14 (15.9)	11 (12.5)	15 (17.0)	24 (27.3)
20	ฉันแต่งกายให้เรียบร้อยก่อนออกจากบ้าน	5 (5.7)	5 (5.7)	4 (4.5)	18 (20.5)	56 (63.6)
21	นักเรียนไม่ชอบไปดูภาพยนตร์ประเภทโป๊เปลือย	38 (43.2)	5 (5.7)	8 (9.1)	7 (8.0)	30 (34.1)
22	ถ้ามีเพื่อนชายแอบดูนักเรียนเข้าห้องน้ำ นักเรียนจะไม่กล้าบอกใคร	45 (51.1)	22 (25.0)	12 (13.6)	4 (4.5)	5 (5.7)

ข้อที่	พฤติกรรมการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
23	ถ้ามีคนโทรศัพท์มาแล้วพูดจาหยาบคาย นักเรียนจะวางหูโทรศัพท์ทันทีโดยไม่พูดโต้ตอบ	18 (20.5)	17 (19.3)	12 (13.6)	15 (17.0)	26 (29.5)
24	ถ้าคนอื่นมายืนใกล้นักเรียนมาก ๆ นักเรียนจะเดินหนีทันที	12 (13.6)	13 (14.8)	12 (13.6)	19 (21.6)	32 (36.4)
25	ถ้ามีคนขอแตะเนื้อต้องตัวของนักเรียน นักเรียนจะบอกเขาว่า "อย่าทำอย่างนั้นไม่ดี"	16 (18.2)	16 (18.2)	10 (11.4)	12 (13.6)	34 (38.6)
26	ถ้ามีใครบางคนเปิดอวัยวะเพศให้นักเรียนดู นักเรียนจะวิ่งหนีทันที	17 (19.3)	10 (11.4)	6 (6.8)	14 (15.9)	41 (46.6)
27	เด็กผู้ชายไม่ต้องระวังตัวว่าจะมีใครจับอวัยวะเพศ เพราะเรื่องนี้มักเกิดกับเด็กผู้หญิงเท่านั้น	0 (0.0)	10 (11.4)	12 (13.6)	9 (10.2)	57 (64.8)
28	ถ้ามีใครมาแตะเนื้อต้องตัวนักเรียน นักเรียนจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ	0 (0.0)	15 (17.0)	18 (20.5)	3 ((3.4)	52 (59.1)
29	นักเรียนจะไม่ให้คนที่ไม่รู้จักเท่านั้นมาโอบไหล่ของนักเรียน	0 (0.0)	11 (12.5)	9 (10.2)	9 (10.2)	59 (67.0)
30	ถ้ามีใครจ้องมองหน้าอก สะโพก ขานักเรียน นักเรียนจะบอกคนนั้นว่าอย่าทำ	23 (26.1)	6 (6.8)	14 (15.9)	14 (15.9)	31 (35.2)
31	ถ้าครูพละผู้ชายให้นักเรียนไปพบที่ห้องเก็บอุปกรณ์กีฬาตามลำพังนักเรียนจะชวนเพื่อนสนิทไปด้วย	11 (12.5)	5 (5.7)	11 (12.5)	15 (17.0)	46 (52.3)
32	นักเรียนจะไม่อยู่ในห้องเรียนคนเดียว	21 (23.9)	9 (10.2)	17 (19.3)	16 (18.2)	25 (28.4)
33	เพื่อนนักเรียนแอบหอมแก้มตอนนักเรียนเผลอ นักเรียนจะฟ้องครู	26 (29.5)	5 (5.7)	16 (18.2)	12 (13.6)	29 (33.0)

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์
   ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
   มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชะไมพร ธรรมวาสี
   ภาควิชาพยาบาลจิตเวช
   วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายข้อ

ข้อที่	อำนาจจำแนก	ข้อที่	อำนาจจำแนก	ข้อที่	อำนาจจำแนก
1	0.67	12	0.72	23	0.37
2	0.72	13	0.52	24	0.60
3	0.60	14	0.60	25	0.67
4	0.58	15	0.58	26	0.33
5	0.29	16	0.51	27	0.29
6	0.67	17	0.49	28	0.67
7	0.60	18	0.26	29	0.72
8	0.59	19	0.29	30	0.58
9	0.55	20	0.67	31	0.22
10	0.23	21	0.46	32	0.29
11	0.67	22	0.72	33	0.67

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .91

ภาคผนวก ข

- โปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

โปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อให้ผู้วิจัยกับนักเรียนและนักเรียนกับนักเรียนรู้จักกันมากขึ้น เป็นการสร้างบรรยากาศความคุ้นเคยและความเป็นกันเองภายในกลุ่ม 2. เพื่อให้นักเรียนกล้าเปิดเผยตนเองมากขึ้น 3. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจวิธีการดำเนินการของโปรแกรมการให้ความรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ตลอดจนช่วงเวลา ระยะเวลา จำนวนครั้งในการเข้าร่วมโปรแกรม	1. ครูกล่าวต้อนรับนักเรียน และแนะนำตนเอง 2. ให้นักเรียนทุกคนแนะนำตนเอง 3. ครูอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และประโยชน์ในการร่วมโปรแกรม ฯ รวมทั้งระเบียบวิธีการเข้าร่วมโปรแกรม ฯ 4. ผู้วิจัยสร้างความคุ้นเคยระหว่างนักเรียน และนักเรียนเข้าใจกันมากขึ้น โดยเริ่มกิจกรรม "ใบหน้าปริศนา" ดังนี้ 4.1 ผู้วิจัยแจกกระดาษ ดินสอ ยางลบ ให้กับนักเรียนทุกคนให้นักเรียนวาดรูปหน้าตนเองพร้อมทั้งเน้นจุดเด่นบนใบหน้าที่จะทำให้เพื่อนจำได้ 4.2 ผู้วิจัยรวบรวมกระดาษที่วาดเรียบร้อยแล้วแจกสลับคนกันโดยไม่ให้ตรงกับเจ้าของภาพให้นักเรียนที่ได้รับภาพหาเจ้าของภาพโดยที่เจ้าของภาพ ไม่ต้องแสดงตัวให้รู้ว่าเป็นรูปของตนเอง เพื่อให้นักเรียนหาเจ้าของภาพอย่างพิจารณาเองจนพบ 4.3 ให้นักเรียนพูดคุยกับคู่ของตนถึงวิธีการค้นหาเจ้าของภาพให้อาสาสมัคร 2 – 3 คน ออกมาพูดคุยเกี่ยวกับวิธีการค้นหาเจ้าของภาพ 5. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 3 – 4 คน ช่วยกันพูดคุยถึงประโยชน์ที่ได้จากกิจกรรม 6. ให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมารายงานผลการพูดคุย 7. ครูสรุปกิจกรรมและเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม นัดหมาย วันเวลา ในครั้งต่อไป

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>การประเมินผล</u> สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน การตอบคำถาม และอภิปรายและการสรุป
2	ภัยของการคุกคามทางเพศ	1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ถึงการคุกคามทางเพศ ที่เกิดขึ้นในสังคม 2. เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงภัยอันตรายของการคุกคามทางเพศ 3. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกผลกระทบของการคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้นกับบุคคล ครอบครัวและสังคมได้	<u>1. ขั้นเตรียมการ</u> 1.1ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียน ให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อนำเข้าสู่ภัยของการคุกคามทางเพศและแนวทางป้องกันการคุกคามทางเพศ 1.2 ผู้วิจัยเตรียมภาพข่าวหนังสือพิมพ์ เรื่อง "โรคจิตอาละวาด นักเรียนผวาลักกรีดกระโปรงดูสีกางเกงใน" <u>2. ขั้นดำเนินการ</u> ผู้วิจัยให้อาสาสมัครอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ เรื่อง"โรคจิตอาละวาด นักเรียนผวาลักกรีดกระโปรงดูสีกางเกงใน" <u>3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล</u> 3.1 หลังจากที่นักเรียนฟังข่าวจากหนังสือพิมพ์ เรื่อง "โรคจิตอาละวาด นักเรียนผวาลักกรีดกระโปรงดูสีกางเกงใน" ผู้วิจัยแจกกระดาษคำตอบให้ตอบคำถามที่กำหนดไว้ ดังนี้ 3.1.1 จากประสบการณ์ที่ผ่านมานักเรียนเคยพบเหตุการณ์เหมือนในข่าวหรือไม่ 3.1.2 ถ้านักเรียนพบเหตุการณ์เหมือนในข่าวนักเรียนคิดว่านักเรียนจะมีวิธีป้องกันอย่างไร 3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม 3 กลุ่ม กลุ่มละ 3-4 คน และส่งตัวแทนนำเสนอ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>4. ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิด ประโยชน์ที่ได้จากการทำกิจกรรม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>การประเมินผล</u> สังเกตความสนใจในกิจกรรม การตอบคำถาม การอภิปรายและการสรุปของนักเรียน
3	รูปแบบการคุกคามทางเพศ	1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับรูปแบบการคุกคามทางเพศ 2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงความปลอดภัยส่วนตัวที่มีสิทธิปกป้องตนเอง	<u>1. ขั้นเตรียมการ</u> 1.1 ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของบทบาทสมมติ แจ้งให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมาย 1.2 ผู้วิจัยขออาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง"เหตุเกิดในห้องเรียน" จำนวน 3 คนส่วนนักเรียนที่เหลือให้เป็นผู้สังเกตการณ์ 1.3 ผู้วิจัยแจกเอกสารสถานการณ์และบทบาทให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง <u>2. ขั้นแสดง</u> 2.1 นักเรียนที่เป็นผู้แสดงศึกษาบทบาทให้เข้าใจและซักซ้อมบทบาทก่อนการแสดง 2.2 นักเรียนที่รับบทบาทเป็นผู้แสดง แสดงบทบาทตามบทบาทที่ตนได้รับ <u>3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล</u> 3.1 เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลง ผู้วิจัยให้ผู้แสดง และผู้สังเกตการณ์ร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับบทบาทการแสดงของผู้แสดง ในหัวข้อต่อไปนี้ 3.1.1 ถ้านักเรียนเจอเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้น นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร 3.1.2 ถ้านักเรียนเจอเหตุการณ์ดัง

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			กล่าวข้างต้นนักเรียนจะมีวิธีป้องกันตนเองอย่างไรบ้าง 3.1.3 จากประสบการณ์นักเรียนเคยพบเหตุการณ์ดังตัวอย่างข้างต้นหรือไม่ 3.2 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 3-4 คน และส่งตัวแทนนำเสนอ <u>4. ขั้นแสดงเพิ่มเติม</u> ผู้วิจัยอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติม ตามข้อเสนอแนะของกลุ่ม แต่ถ้าแสดงเป็นที่พอใจแล้ว ไม่ต้องแสดงเพิ่มเติม <u>5. ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>การประเมินผล</u> สังเกตจากการร่วมกิจกรรมแสดงของนักเรียน การตอบคำถาม การอภิปราย และการสรุป
4	การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศด้านสายตา	1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ และสามารถบอกลักษณะผู้กระทำได้ 2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่าการคุกคามทางเพศเป็นเรื่องที่อาจ	<u>1. ขั้นเตรียมการ</u> 1.1 ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ และการป้องกันการคุกคามทางเพศในกิจกรรมที่ผ่านมา แล้วแจ้งให้นักเรียนทราบจุดมุ่งหมายของกิจกรรมในครั้งนี้ 1.2 ผู้วิจัยขออาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสถานการณ์จำลองเรื่อง"ฉันจะทำอย่างไร" จำนวน 7 คน ส่วนนักเรียนที่เหลือเป็นผู้สังเกตการณ์

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		เกิดขึ้นได้ทุกขณะ 3. เพื่อให้นักเรียนมีแนวทางในการป้องกันตนเองจากการถูกคุกคามทางเพศ	1.3 ผู้วิจัยแจกเอกสารสถานการณ์จำลองให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง <u>2. ขั้นดำเนินการ</u> 2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดงศึกษาให้เข้าใจและซักซ้อมบทบาทก่อนการแสดง 2.2 นักเรียนที่รับบทบาทเป็นผู้แสดงแสดงบทบาทตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้ <u>3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล</u> 3.1 เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลงผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง ได้ทบทวนและวิเคราะห์ประสบการณ์ต่าง ๆ ในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยแสดงความรู้สึกต่อเรื่องราวและบทบาทที่ตนได้รับ 3.2 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 3-4 คน เพื่อช่วยกันวิเคราะห์และอภิปรายประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายตามประเด็น ดังนี้ 3.2.1 นักเรียนเคยเจอเหตุการณ์เหมือนสถานการณ์จำลองหรือไม่ / อย่างไร 3.2.2 ถ้านักเรียนเจอเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้นจะมีวิธีป้องกันตนเองอย่างไร 3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนส่งตัวแทนกลุ่มออกมารายงานผลการอภิปรายของแต่ละกลุ่ม <u>4. ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดประโยชน์ที่ได้จากกิจกรรม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>การประเมินผล</u> สังเกตจากความสนใจร่วมกิจกรรมแสดง การตอบคำถามการอภิปรายและการสรุปของนักเรียน
5	การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศด้านสายตา	1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ และสามารถบอกลักษณะผู้กระทำ ได้ 2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่าการคุกคามทางเพศเป็นเรื่องที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะ 3. เพื่อให้นักเรียนมีแนวทางในการป้องกันตนเองจากการถูกคุกคามทางเพศ	<u>1. ขั้นเตรียมการ</u> 1.1 ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของบทบาทสมมติ แจ้งให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมาย 2.2 ผู้วิจัยขออาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง"แอบดูในห้องน้ำ" จำนวน 5 คนส่วนนักเรียนที่เหลือให้เป็นผู้สังเกตการณ์ 1.3 ผู้วิจัยแจกเอกสารสถานการณ์และบทบาทให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง <u>2. ขั้นแสดง</u> 2.1 นักเรียนที่เป็นผู้แสดงศึกษาบทบาทให้เข้าใจและซักซ้อมบทบาทก่อนการแสดง 2.2 นักเรียนที่รับบทบาทเป็นผู้แสดง แสดงบทบาทตามบทบาทที่ตนได้รับ <u>3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล</u> 3.1 เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลง ผู้วิจัยให้ผู้แสดง และผู้สังเกตการณ์ร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับบทบาทการแสดงของผู้แสดง ในหัวข้อต่อไปนี้ 3.1.1 ถ้านักเรียนเจอเหตุการณ์ดังตัวอย่างข้างต้นจะมีวิธีป้องกันตนเองอย่างไร 3.1.2 จากประสบการณ์ที่ผ่านมานักเรียนเคยพบเห็นเหมือนดังตัวอย่างข้างต้นหรือไม่ 3.2 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 3-4 คน และส่งตัวแทนนำเสนอ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>4. ขั้นแสดงเพิ่มเติม</u> ผู้วิจัยอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติม ตามข้อเสนอแนะของกลุ่ม แต่ถ้าแสดงเป็นที่พอใจแล้ว ไม่ต้องแสดงเพิ่มเติม <u>5. ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>การประเมินผล</u> สังเกตจากการร่วมกิจกรรมแสดงของนักเรียน การตอบคำถาม การอภิปรายและการสรุป
6	การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศด้านวาจา	1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ สามารถบอกถึงรูปแบบและลักษณะของผู้กระทำการคุกคามทางเพศ ได้ 2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่าการคุกคามทางเพศเป็นเรื่องที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะ 3. เพื่อให้นักเรียนมีแนวทางในการป้องกันตนเองจากการถูกคุกคามทางเพศ	<u>1. ขั้นเตรียมการ</u> 1.1 ผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมในครั้งที่ผ่านมา 1.2 ผู้วิจัยขออาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสถานการณ์จำลองเรื่อง"ลุงของน้ำหวาน " จำนวน 3 คน ส่วนนักเรียนที่เหลือให้เป็นผู้สังเกตการณ์ 1.3 ผู้วิจัยแจกเอกสารสถานการณ์จำลองให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง <u>2. ขั้นดำเนินการ</u> 2.1 นักเรียนที่เป็นผู้แสดงศึกษาบทบาทให้เข้าใจและซักซ้อมบทบาทก่อนการแสดง 2.2 นักเรียนที่รับบทบาทเป็นผู้แสดง แสดงบทบาทตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้ <u>3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล</u> 3.1 เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดงได้ทบทวนและวิเคราะห์ประสบ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			การณ์ต่าง ๆ ในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยแสดงความรู้สึกต่อเรื่องราวและบทบาทที่ตนได้รับ 3.2 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 3-4 คน เพื่อช่วยกันวิเคราะห์และอภิปรายประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายตามประเด็นสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้ 3.2.1 เกิดอะไรขึ้นกับน้ำหวาน 3.2.2 ถ้านักเรียนเป็นน้ำหวาน นักเรียนจะทำอย่างไร 3.3 ให้นักเรียนส่งตัวแทนกลุ่มออกมารายงานผลการอภิปรายของแต่ละกลุ่ม <u>4. ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากสถานการณ์จำลอง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>การประเมินผล</u> สังเกตจากการร่วมกิจกรรมแสดงของนักเรียน การตอบคำถาม การอภิปรายและการสรุป
7	การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศด้านวาจา	1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ สามารถบอกลักษณะผู้กระทำได้ 2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่าการคุกคามทางเพศเป็นเรื่องที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะ	<u>1. ขั้นเตรียมการ</u> 1.1 ผู้วิจัยขออาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง "ล้อเล่น" จำนวน 5 คน ส่วนนักเรียนที่เหลือให้เป็นผู้สังเกตการณ์ ผู้วิจัยแจกเอกสารบทบาทสมมติให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง <u>2. ขั้นแสดง</u> 2.1 นักเรียนที่เป็นผู้แสดงศึกษาบทบาทให้เข้าใจและซักซ้อมบทบาทก่อนการแสดง 2.2 นักเรียนที่รับบทบาทเป็นผู้แสดง แสดง

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		3. เพื่อให้นักเรียนมีแนวทางในการป้องกันตนเองจากการถูกคุกคามทางเพศ	บทบาทตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้ <u>3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล</u> 3.1 เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดงได้ทบทวนและวิเคราะห์ประสบการณ์ต่าง ๆ ในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยแสดงความรู้สึกต่อเรื่องราวและบทบาทที่ตนได้รับ 3.2 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 3-4 คน เพื่อช่วยกันวิเคราะห์และอภิปรายประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยให้แต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายตามประเด็นสำคัญ ๆ ดังนี้ 3.2.1 จากประสบการณ์ที่ผ่านมานักเรียนเคยพบเหตุการณ์ดังข้างต้นหรือไม่ 3.2.2 ถ้านักเรียนเป็นปูนิ่ม นักเรียนจะมีวิธีป้องกันตนเองอย่างไร 3.3 ให้นักเรียนส่งตัวแทนกลุ่มออกมารายงานผลการอภิปรายของแต่ละกลุ่ม <u>4. ขั้นแสดงเพิ่มเติม</u> ผู้วิจัยอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะของกลุ่ม แต่ถ้าแสดงเป็นที่พอใจแล้วไม่ต้องแสดงเพิ่มเติม <u>5. ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากสถานการณ์จำลอง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>การประเมินผล</u> สังเกตจากการร่วมกิจกรรมแสดงของนักเรียน การตอบคำถาม การอภิปรายและการสรุป

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
8	การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศด้านร่างกาย	1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ สามารถบอกลักษณะผู้กระทำการได้ 2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่าการคุกคามทางเพศเป็นเรื่องที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะ 3. เพื่อให้นักเรียนมีแนวทางในการป้องกันตนเองจากการถูกคุกคามทางเพศ	<u>1. ขั้นเตรียมการ</u> 1.1 ผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมในครั้งที่ผ่านมา 1.2 ผู้วิจัยขออาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสถานการณ์จำลองเรื่อง"เหตุเกิดในบ้าน" จำนวน 3 คน ส่วนนักเรียนที่เหลือให้เป็นผู้สังเกตการณ์ 1.3 ผู้วิจัยแจกเอกสารสถานการณ์จำลองให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง <u>2. ขั้นดำเนินการ</u> 2.1 นักเรียนที่เป็นผู้แสดงศึกษาบทบาทให้เข้าใจและซักซ้อมบทบาทก่อนการแสดง 2.2 นักเรียนที่รับบทบาทเป็นผู้แสดง แสดงบทบาทตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้ <u>3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล</u> 3.1 เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดงได้ทบทวนและวิเคราะห์ประสบการณ์ต่าง ๆ ในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยแสดงความรู้สึกต่อเรื่องราวและบทบาทที่ตนได้รับ 3.2 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 3-4 คน เพื่อช่วยกันวิเคราะห์และอภิปรายประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จากการทำกิจกรรม โดยให้แต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายตามประเด็นสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้ 3.2.1 เกิดอะไรขึ้นกับดาว 3.2.2 ถ้านักเรียนเป็นดาว นักเรียนจะทำอย่างไร 3.3 ให้นักเรียนส่งตัวแทนกลุ่มออกมารายงานผลการอภิปรายของแต่ละกลุ่ม

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>4. ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากสถานการณ์จำลอง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>การประเมินผล</u> สังเกตจากการร่วมกิจกรรมแสดงของนักเรียน การตอบคำถาม การอภิปรายและการสรุป
9	การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศด้านร่างกาย	1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ สามารถบอกถึงรูปแบบและลักษณะของผู้กระทำการคุกคามทางเพศ ได้ 2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่าการคุกคามทางเพศเป็นเรื่องที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะ 3. เพื่อให้นักเรียนมีแนวทางในการป้องกันตนเองจากการถูกคุกคามทางเพศ	<u>1. ขั้นเตรียมการ</u> 1.1ผู้วิจัยกล่าวนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมในครั้งที่ผ่านมา 1.2 ผู้วิจัยขออาสาสมัคร 1 คนเพื่อเป็นคนอ่านข่าวให้เพื่อนฟัง <u>2. ขั้นดำเนินการ</u> 2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนอาสาสมัครอ่านข่าวเรื่อง "โจรอนาจารจี้ – จูบในตู้ฮัลโหล" <u>3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล</u> 3.1 หลังฟังข่าวจบแล้ว ผู้วิจัยแจกกระดาษคำตอบให้ตอบคำถามที่กำหนดให้ ดังนี้ 3.1.1 นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับข่าวที่ได้ฟัง 3.1.2 ถ้านักเรียนไม่อยากเจอเหตุการณ์อย่างในข่าวนักเรียนมีวิธีป้องกันอย่างไร 3.1.3 จากประสบการณ์ที่ผ่านมานักเรียนเคยพบเจอเหตุการณ์ ดังกล่าว ข้างต้นหรือไม่ อย่างไร 3.2 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 3-4 คน เพื่อช่วยกันวิเคราะห์และ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			อภิปรายประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น แล้วแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนกลุ่มออกมารายงานผลการอภิปราย <u>4. ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้จากกิจกรรม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>การประเมินผล</u> สังเกตความสนใจใน การตอบคำถาม การอภิปรายและการสรุปของนักเรียน
10	ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อให้นักเรียนสรุปทบทวนสิ่งที่ได้จากการเข้าร่วมโปรแกรม ฯ 2. เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความรู้สึกของตนเองให้กับคนอื่นได้รับทราบ 3. เพื่อให้นักเรียนสรุปถึงความรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน	1.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนกล่าวถึงผลที่ได้รับจากการเข้าร่วมโปรแกรมแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 1.2 ผู้วิจัยกล่าวของใจนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมโปรแกรม ฯ แล้วกล่าวปิดโปรแกรม ฯ <u>การประเมินผล</u> สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน การตอบคำถาม การอภิปราย และการสรุป

โปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

ครั้งที่ 1

<u>เรื่อง</u> ปฐมนิเทศ

<u>วัตถุประสงค์</u>

1. เพื่อให้ผู้วิจัยกับนักเรียนและนักเรียนกับนักเรียนรู้จักกันมากขึ้น เป็นการสร้างบรรยากาศความคุ้นเคยและความเป็นกันเองภายในกลุ่ม

2. เพื่อให้นักเรียนกล้าเปิดเผยตนเองมากขึ้น

3. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจวิธีการดำเนินการของโปรแกรมการให้ความรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ ตลอดจนช่วงเวลา ระยะเวลา จำนวนครั้งในการเข้าร่วมโปรแกรม

<u>เวลา</u> 50 นาที

<u>อุปกรณ์</u>กระดาษ A 4 ดินสอ / ยางลบ

<u>วิธีดำเนินการ</u>

1. ครูกล่าวต้อนรับนักเรียน และแนะนำตนเอง

2. ให้นักเรียนทุกคนแนะนำตนเอง

3. ครูอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และประโยชน์ในการร่วมโปรแกรม ฯ รวมทั้งระเบียบวิธีการเข้าร่วมโปรแกรม ฯ

4. ผู้วิจัยสร้างความคุ้นเคยระหว่างนักเรียน และนักเรียนเข้าใจกันมากขึ้น โดยเริ่มกิจกรรม "ใบหน้าปริศนา" ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยแจกกระดาษ ดินสอ ยางลบ ให้กับนักเรียนทุกคน ให้นักเรียนวาดรูปหน้าตนเองพร้อมทั้งเน้นจุดเด่นบนใบหน้าที่จะทำให้เพื่อนจำได้

4.2 ผู้วิจัยรวบรวมกระดาษที่วาดเรียบร้อยแล้วแจกสลับคนกันโดยไม่ให้ตรงกับเจ้าของภาพให้นักเรียนที่ได้รับภาพหาเจ้าของภาพโดยที่เจ้าของภาพ ไม่ต้องแสดงตัวให้รู้ว่าเป็นรูปของตนเอง เพื่อให้นักเรียนหาเจ้าของภาพอย่างพิจารณาเองจนพบ

4.3 ให้นักเรียนพูดคุยกับคู่ของตนถึงวิธีการค้นหาเจ้าของภาพให้อาสาสมัคร 2 – 3 คน ออกมาพูดคุยเกี่ยวกับวิธีการค้นหาเจ้าของภาพ

5. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๆ ละ 3 – 4 คน ช่วยกันพูดคุยถึงประโยชน์ที่ได้จากกิจกรรม

6. ให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมารายงานผลการพูดคุย

7. ครูสรุปกิจกรรมและเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม นัดหมาย วันเวลา ในครั้งต่อไป

<u>การประเมินผล</u>

สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน การตอบคำถาม และอภิปรายและการสรุป

ครั้งที่ 2

<u>เรื่อง</u> ภัยของการคุกคามทางเพศ

<u>วัตถุประสงค์</u>

1. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ถึงการคุกคามทางเพศ ที่เกิดขึ้นในสังคม

2. เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงภัยอันตรายของการคุกคามทางเพศ

3. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกผลกระทบของการคุกคามทางเพศ ที่เกิดขึ้นกับบุคคล ครอบครัวและสังคมได้

<u>เวลา</u> 50 นาที

<u>อุปกรณ์ที่ใช้</u> ภาพข่าวหนังสือพิมพ์ เรื่อง"โรคจิตอาละวาด นักเรียนผวาลักกรีดกระโปรงดูสีกางเกงใน"ใช้เทคนิคสถานการณ์จำลอง

<u>วิธีดำเนินการ</u>

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียน ให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อนำเข้าสู่ภัยของการคุกคามทางเพศและแนวทางป้องกันการคุกคามทางเพศ

1.2 ผู้วิจัยเตรียมภาพข่าวหนังสือพิมพ์ เรื่อง"โรคจิตอาละวาด นักเรียนผวาลักกรีดกระโปรงดูสีกางเกงใน"

2. ขั้นดำเนินการ

ผู้วิจัยให้อาสาสมัครอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ เรื่อง"โรคจิตอาละวาด นักเรียนผวาลักกรีดกระโปรงดูสีกางเกงใน"

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

3.1 หลังจากที่นักเรียนฟังข่าวจากหนังสือพิมพ์ เรื่อง "โรคจิตอาละวาด นักเรียนผวาลักกรีดกระโปรงดูสีกางเกงใน" ผู้วิจัยแจกกระดาษคำตอบให้ตอบคำถามที่กำหนดไว้ ดังนี้

3.1.1 จากประสบการณ์ที่ผ่านมานักเรียนเคยพบเหตุการณ์เหมือนในข่าวหรือไม่

3.1.2 ถ้านักเรียนพบเหตุการณ์เหมือนในข่าวนักเรียนคิดว่านักเรียนจะมีวิธีป้องกันอย่างไร

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม 3 กลุ่ม กลุ่มละ 3-4 คน และส่งตัวแทนนำเสนอ

4. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิด ประโยชน์ที่ได้จากการทำกิจกรรม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

<u>การประเมินผล</u>

สังเกตความสนใจในกิจกรรม การตอบคำถาม การอภิปรายและการสรุปของนักเรียน

ข่าว

จากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2547

รายละเอียดของข่าว

โรคจิตอาละวาด นร.ผวา ลักกรีดกระโปรงหวังดูกางเกงในเลือกเด็กบ้านรวย แฉภัยสังคมของนักเรียนหญิงเจอไอ้โรคจิตใช้มีดคัตเตอร์ตามกรีดกระโปรงหวังเพื่อดูสีกางเกงใน รายไหนหน้าตาดีอาจโดนสะกิดบอกเหตุแล้วยิ้มแบบสะใจ กล้องทีวีวงจรปิดบนสถานีรถไฟฟ้าชิดลม จับภาพได้เป็นชายแต่งกายภูมิฐานอายุประมาณ 30 ปี สูง 170 ซม. ก่อเหตุตอนต้นปี แล้วเงียบหาย รีเทิร์นมาทำใหม่เมื่อสัปดาห์ก่อนโรงเรียนแถวนั้นรีบเชิญตำรวจ สน. ลุมพินี เจ้าของท้องที่ ตามแกะรอย เพราะนักเรียนส่วนใหญ่ล้วนลูกคนมีกะตังค์ หรือคนดังทั้งนั้น ทำเอาผู้ใหญ่ในนครบาลเต้นสั่งล่าตัวโดยไว

ภัยสังคมของนักเรียนหญิงจากพวกโรคจิตรายนี้ถูกเปิดเผยขึ้นเมื่อวันที่ 13 ก.พ. ทาง"เดลินิวส์" ได้รับการร้องเรียนจากผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนชื่อดังที่ตั้งอยู่หลายแห่งในย่านปทุมวัน ว่ามีบุตรหลานถูกชายโรคจิต ดักกรีดกระโปรงเพื่อดูกางเกงชั้นใน ซึ่งเหตุมักเกิดขึ้นบริเวณสถานีรถไฟฟ้าชิดลม แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน โดยคนร้ายโรคจิตรายนี้ จะใช้วิธีดักรอเหยื่อบนสถานี เมื่อเห็นนักเรียนสาวเดินมาก็จะเดินประกบแล้วกรีดกระโปรงให้ขาดด้วยมีดคัตเตอร์ที่คมกริบ เพื่อเพียงให้เห็นกางเกงชั้นใน ในรายใดเห็นไม่ชัดก็จะเดินเข้าไปบอกเหยื่อรายนั้นให้ดูกระโปรงตัวเอง อ้างว่ากระโปรงถูกเหล็กเกี่ยวขาด เมื่อเหยื่อหันมาแล้วแหวะจะทำให้ไอ้โรคจิตเห็นสีกางเกงชั้นใน และหากรายใดเป็นเด็กหน้าตาดี ขาว ก็จะเดินตามเข้าประกบใช้มีดคัตเตอร์กรีด แล้วดูสีกางเกงชั้นใน ก่อนจะสะกิดบอกเหยื่อแล้วส่งยิ้มให้ด้วยความสะใจ

ครั้งที่ 3

<u>เรื่อง</u> รูปแบบการคุกคามทางเพศ

<u>วัตถุประสงค์</u>

1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับรูปแบบการคุกคามทางเพศ
2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงความปลอดภัยส่วนตัวที่มีสิทธิปกป้องตนเอง

<u>เวลา</u> 50 นาที

<u>อุปกรณ์ที่ใช้</u> บทบาทสมมติ เรื่อง "เหตุเกิดในห้องเรียน"

<u>วิธีดำเนินการ</u>

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของบทบาทสมมติ แจ้งให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมาย

2.2 ผู้วิจัยขออาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง"เหตุเกิดในห้องเรียน" จำนวน 3 คนส่วนนักเรียนที่เหลือให้เป็นผู้สังเกตการณ์

1.3 ผู้วิจัยแจกเอกสารสถานการณ์และบทบาทให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง

2. ขั้นแสดง

2.1 นักเรียนที่เป็นผู้แสดงศึกษาบทบาทให้เข้าใจและซักซ้อมบทบาทก่อนการแสดง

2.2 นักเรียนที่รับบทบาทเป็นผู้แสดง แสดงบทบาทตามบทบาทที่ตนได้รับ

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

3.1 เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลง ผู้วิจัยให้ผู้แสดง และผู้สังเกตการณ์ร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับบทบาทการแสดงของผู้แสดง ในหัวข้อต่อไปนี้

3.1.1 ถ้านักเรียนเจอเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้น นักเรียนจะรู้สึกอย่างไร

3.1.2 ถ้านักเรียนเจอเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้นนักเรียนมีวิธีป้องกันตนเองอย่างไร

3.1.3 จากประสบการณ์นักเรียนเคยพบเหตุการณ์ดังตัวอย่างข้างต้นหรือไม่

3.2 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 3-4 คน และส่งตัวแทนนำเสนอ

4. ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติม ตามข้อเสนอแนะของกลุ่ม แต่ถ้าแสดงเป็นที่พอใจแล้ว ไม่ต้องแสดงเพิ่มเติม

5. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

<u>การประเมินผล</u>

สังเกตจากการร่วมกิจกรรมแสดงของนักเรียน การตอบคำถาม การอภิปรายและการสรุป

เอกสารบทบาทสมมติ

เรื่อง "เหตุเกิดในห้องเรียน"

ฉาก ในห้องเรียนวิชาภาษาไทยนักเรียนส่วนใหญ่กำลังทำงานส่งครูวดีที่เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย นักเรียนบางคนไม่เข้าใจก็มาสอบถามครูเพิ่มเติม หรือบางคนเสร็จแล้วก็เอางานมาส่ง ในขณะที่นักเรียนส่วนใหญ่ทำงาน ครูนั่งตรวจงานนักเรียน ก็มีเหตุการณ์ระหว่างด.ช.แดงกับด.ญ.ปอน ที่ด.ช.แดงแอบชอบมอง ชอบพูดและชอบเข้าไปแกล้งหอมแก้มด.ญ.ปอนเมื่อด.ญ.ปอนเผลอทำให้ด.ญ.ปอนไม่ค่อยชอบด.ช.แดงที่ชอบแกล้ง ซึ่งครูต้องเรียกด.ช.แดงมาตักเตือน เหตุการณ์จึงหยุด

บทบาทของครูวดี

สวัสดีค่ะเป็นครูวดีที่สอนวิชาภาษาไทย ในขณะที่ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ก็เกิดเหตุการณ์ระหว่างด.ญ.ปอนกับด.ช.แดง แกล้งกัน โดยด.ญ.ปอนเป็นคนกล่าวหาด.ช.แดงว่า ขณะที่ด.ญ.ปอนนั่งทำแบบฝึกหัดอยู่ สังเกตว่าเห็นด.ช.แดงแอบจ้องมองตัวเองอยู่บ่อย ๆ จึงสอบถามว่ามองดูอะไร แต่คำตอบที่ได้คือเห็นเธอสวย น่ารักดี จึงอยากจะมองมีอะไรไหม และจึงเกิดการทะเลาะกัน ด.ช.แดงถือว่าตนองเป็นผู้ชายที่มีกำลังมากกว่าแทนที่จะยอมกลับเดินไปหาด.ญ.ปอนพร้อมกับบอกว่าเธอน่ารักดี ขอหอมแก้มหน่อยนะ เมื่อด.ช.แดงพูดพร้อมกับหอมแก้มด.ญ.ปอน ด.ญ.ปอนจึงมาฟ้องครู ครูวดีได้คาดโทษด.ช.แดงว่าไม่ควรทำกับด.ญ.ปอนและเพื่อนคนอื่น ๆ อีก ถ้าฝ่าฝืนจะถูกทำโทษ

บทบาทของด.ญ.ปอน

สวัสดีค่ะด.ญ.ปอนค่ะเป็นผู้ที่มีรูปร่าง หน้าตาดีคนหนึ่งในห้องเรียน และเป็นหัวหน้าห้องด้วย ในขณะทำแบบฝึกหัดส่งครูก็สังเกตว่าด.ช.แดงจ้องมองตัวเองอยู่บ่อย ๆ จึงสอบถามว่ามองดูอะไร แต่คำตอบที่ได้คือเห็นเธอสวย น่ารักดี จึงอยากจะมองมีอะไรไหม และจึงเกิดการทะเลาะกัน ด.ช.แดงถือว่าตนองเป็นผู้ชายที่มีกำลังมากกว่าแทนที่จะยอมเลิกแล้วต่อกันกลับเดินไปหาหนูพร้อมกับบอกว่าเธอน่ารักดี ขอหอมแก้มหน่อยนะ เมื่อด.ช.แดงพูดพร้อมกับหอมแก้มหนู หนูไม่พอใจแต่ทำอะไรไม่ได้เพราะด.ช.แดงตัวโตกว่าจึงมาฟ้องครู

บทบาทของด.ช.แดง

สวัสดีครับผมด.ช.แดง ในห้องเรียนผมตัวโตและชอบหาเรื่องกับเพื่อนโดยเฉพาะเพื่อนที่มีหน้าตาดีน่ารัก และผมไม่ค่อยกลัวใครในห้องนอกจากครู เพราะผมถือว่าตัวโตกว่าใคร วันนี้ครูวดีให้ทำแบบฝึกหัดแต่ผมก็ยังแอบมองและพูดจาไม่ดีกับด.ญ.ปอน และผมยังเดินไปหอมแก้มด.ญ.ปอนด้วย เพราะผมอยากแกล้งที่ผมแค่มองดูเฉย ๆ ด.ญ.ปอนกับต่อว่าผม หลังจากนั้นด.ญ.ปอนไปฟ้องครูวดี ผมจึงถูกคาดโทษว่าไม่ควรทำกับด.ญ.ปอนและเพื่อนคนอื่น ๆ อีก ถ้าฝ่าฝืนจะถูกทำโทษ ผมยอมรับผิดและจะไม่ทำอีก

ครั้งที่ 4

<u>เรื่อง</u> การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศด้านสายตา

<u>วัตถุประสงค์</u>

1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศและสามารถบอกลักษณะผู้กระทำได้
2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่าการคุกคามทางเพศเป็นเรื่องที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะ
3. เพื่อให้นักเรียนมีแนวทางในการป้องกันตนเองจากการถูกคุกคามทางเพศ

<u>เวลา</u> 50 นาที

<u>อุปกรณ์ที่ใช้</u> สถานการณ์จำลอง เรื่อง "ฉันจะทำอย่างไร"

<u>วิธีดำเนินการ</u>

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ และการป้องกันการคุกคามทางเพศในกิจกรรมที่ผ่านมา แล้วแจ้งให้นักเรียนทราบจุดมุ่งหมายของกิจกรรมในครั้งนี้

1.2 ผู้วิจัยขออาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสถานการณ์จำลองเรื่อง"ฉันจะทำอย่างไร" จำนวน 7 คน ส่วนนักเรียนที่เหลือเป็นผู้สังเกตการณ์

1.3 ผู้วิจัยแจกเอกสารสถานการณ์จำลองให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง

2. ขั้นดำเนินการ

2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดงศึกษาให้เข้าใจและซักซ้อมบทบาทก่อนการแสดง

2.2 นักเรียนที่รับบทบาทเป็นผู้แสดง แสดงบทบาทตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

3.1 เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลงผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง ได้ทบทวนและวิเคราะห์ประสบการณ์ต่าง ๆ ในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยแสดงความรู้สึกต่อเรื่องราวและบทบาทที่ตนได้รับ

3.2 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 3-4 คน เพื่อช่วยกันวิเคราะห์และอภิปรายประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายตามประเด็น ดังนี้

3.2.1 นักเรียนเคยเจอเหตุการณ์เหมือนสถานการณ์จำลองหรือไม่ / อย่างไร

3.2.2 ถ้านักเรียนเจอเหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้นจะมีวิธีป้องกันตนเองอย่างไร

3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนส่งตัวแทนกลุ่มออกมารายงานผลการอภิปรายของแต่ละกลุ่ม

4. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดประโยชน์ที่ได้จากกิจกรรม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

<u>การประเมินผล</u>

สังเกตจากความสนใจร่วมกิจกรรมแสดง การตอบคำถาม การอภิปรายและการสรุปของนักเรียน

เอกสารสถานการณ์จำลอง

เรื่อง "ฉันจะทำอย่างไร"

ฉาก : ที่ชั้น 3 ของอาคารเรียนซึ่งเป็นห้องเรียนของนักเรียนชั้นป. 5 มีเด็กหญิงแป้ง เด็กหญิงปูน เด็กหญิงนุ่น เด็กหญิงแดง ได้รับมอบหมายจากครูวดี ไปเอาวารสารของโรงเรียนที่ห้องผู้อำนวยการ ซึ่งอยู่คนละอาคาร มาแจกเพื่อน เด็กนักเรียนทั้ง 4 คนต้องเดินลงบันไดจากชั้น 3 เพื่อไปที่อาคารดังกล่าว ในขณะที่เดินอยู่บันไดชั้นที่ 1 มีรุ่นพี่นักเรียนชายชั้นป. 6 ซึ่งเล่นบอลกันอยู่กันหลายคน

เด็กหญิงนุ่น	:	เพื่อน ๆ เร็วหน่อยได้ไหม ฉันต้องกลับมาทำงานต่อ
เพื่อน ๆ นุ่น	:	จ๊ะเร็วแล้ว
กลุ่มรุ่นพี่	:	เฮ้ย !!!! เพื่อน ๆ ดูนั้นซิสาว ๆ กำลังลงบันไดมา พวกเรามาแอบดูกันเร็ว (รุ่นพี่ไปแอบอยู่ใต้บันได และได้แหงนดูกลุ่มของแป้งที่นุ่งกระโปรงนักเรียนกำลังเดินลงบันไดมา โดยที่กลุ่มของแป้งไม่รู้ตัว)
กลุ่มรุ่นพี่	:	เพื่อน ๆ เห็นอะไรไหม ว้าว!! ขาขาวจังเลย นั้นยายปูนใส่กางเกงในลายการ์ตูน ด้วย (รุ่นพี่คนหนึ่งในกลุ่มพูดขึ้นมา และพากันหัวเราะเสียงดัง)
กลุ่มของนุ่น	:	เฮ้ย!! พวกเราถูกแอบดู
เด็กหญิงแดง	:	พวกพี่ ๆ มาทำอะไรแถวนี้
กลุ่มรุ่นพี่	:	เปล่าพวกพี่ไม่ได้ทำอะไร
กลุ่มของนุ่น	:	ไม่จริงเห็นอยู่ว่ามาแอบดูกระโปรงพวกเราตอนลงบันไดมา
กลุ่มรุ่นพี่	:	เปล่าพวกพี่เล่นบอลกันอยู่
กลุ่มของนุ่น	:	พวกพี่ไม่ต้องโกหกหรอก พวกเราจะไปฟ้องครู ว่าพวกพี่มาแอบดูกระโปรงพวกเรา
กลุ่มรุ่นพี่	:	จ๊ะ ๆ ๆ พวกพี่ยอมแล้ว พวกพี่จะไม่ทำอีกแล้ว อย่าไปบอกครูเลยนะ ขอร้องละ

ครั้งที่ 5

<u>เรื่อง</u> การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศด้านสายตา

<u>วัตถุประสงค์</u>

1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศและสามารถบอกลักษณะผู้กระทำได้
2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่าการคุกคามทางเพศเป็นเรื่องที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะ
3. เพื่อให้นักเรียนมีแนวทางในการป้องกันตนเองจากการถูกคุกคามทางเพศ

<u>เวลา</u> 50 นาที

<u>อุปกรณ์ที่ใช้</u> เอกสารบทบาทสมมติ เรื่อง "แอบดูในห้องน้ำ"

<u>วิธีดำเนินการ</u>

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของบทบาทสมมติ แจ้งให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมาย

2.2 ผู้วิจัยขออาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง"แอบดูในห้องน้ำ" จำนวน 5 คนส่วนนักเรียนที่เหลือให้เป็นผู้สังเกตการณ์

1.3 ผู้วิจัยแจกเอกสารสถานการณ์และบทบาทให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง

2. ขั้นแสดง

2.1 นักเรียนที่เป็นผู้แสดงศึกษาบทบาทให้เข้าใจและซักซ้อมบทบาทก่อนการแสดง

2.2 นักเรียนที่รับบทบาทเป็นผู้แสดง แสดงบทบาทตามบทบาทที่ตนได้รับ

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

3.2 เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลง ผู้วิจัยให้ผู้แสดง และผู้สังเกตการณ์ร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับบทบาทการแสดงของผู้แสดง ในหัวข้อต่อไปนี้

3.1.1 ถ้านักเรียนเจอเหตุการณ์ดังตัวอย่างข้างต้นจะมีวิธีป้องกันตนเองอย่างไร

3.1.2 จากประสบการณ์ที่ผ่านมานักเรียนเคยพบเห็นเหมือนดังตัวอย่างข้างต้นหรือไม่

3.2 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 3-4 คน และส่งตัวแทนนำเสนอ

4. ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติม ตามข้อเสนอแนะของกลุ่ม แต่ถ้าแสดงเป็นที่พอใจแล้ว ไม่ต้องแสดงเพิ่มเติม

5. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

<u>การประเมินผล</u>

สังเกตจากการร่วมกิจกรรมแสดงของนักเรียน การตอบคำถาม การอภิปรายและการสรุป

เอกสารบทบาทสมมติ

เรื่อง "แอบดูในห้องน้ำ"

ฉาก ภายในโรงเรียน เป็นเวลาพักกลางวัน ด.ญ.หนิง ด.ญ. หนู ทางข้าวเสร็จรู้สึกปวดท้องจึงเข้าห้องน้ำในโรงเรียนขณะที่เด็กหญิงทั้ง 2 เข้าห้องน้ำอยู่นั้น ด.ญ.น้อยซึ่งเป็นนักเรียนชั้น ป. 4 เห็นพี่เก่งที่เรียนอยู่ชั้นป. 5 แอบดูหนิง และหนูเข้าห้องน้ำ ด.ญ.น้อยไม่รู้ว่าพี่เก่งแอบดูทำไม

บทบาทของด.ญ.หนิง และด.ญ.หนู

สวัสดีค่ะหนูชื่อ ด.ญ.หนิงและด.ญ.หนูเป็นเพื่อนกัน เรียนอยู่ในห้องเดียวกัน ทั้ง 2 คนทานข้าวเที่ยงเสร็จรู้สึกปวดท้องจึงชวนกันไปห้องน้ำ ซึ่งห้องน้ำของโรงเรียนอยู่หลังอาคารที่ทั้ง 2 เรียนอยู่ เมื่อไปถึงห้องน้ำก็ต่างคนต่างเข้าห้องน้ำคนละห้อง เพื่อทำธุระของตนเองจนเสร็จและออกจากห้องน้ำโดยไม่ทราบว่ามีเพื่อนแอบดูตอนที่เข้าห้องน้ำ

บทบาทของด.ช.เก่ง

สวัสดีครับผมชื่อด.ช.เก่งชอบแอบดูเพื่อน ๆ เข้าห้องน้ำเป็นประจำโดยที่ยังไม่มีใครจับได้ ว่าไปแอบดูเพื่อนเข้าห้องน้ำเพราะเป็นคนที่มีบุคลิกเรียบร้อย ทุกคนเลยไม่สงสัยผม ที่แอบดูเพื่อนเข้าห้องน้ำผมแอบดูได้ทั้งเพื่อนนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ที่แอบดูเพราะตื่นเต้นดีและอยากรู้ว่าเวลาเพื่อนเข้าห้องน้ำเขาทำอะไรกัน ก็แค่นั้นแหละครับ แต่ถ้าเมื่อไหร่ผมถูกเพื่อนแอบดูผมเข้าห้องน้ำอย่างที่ผมแอบดูเพื่อนเข้าห้องน้ำถูกผมคงอายเหมือนกันครับ

บทบาทของด.ญ.น้อย

สวัสดีค่ะหนูชื่อด.ญ.น้อยเรียนอยู่ชั้นป.4 เป็นเวลาพักกลางวัน หนูเข้าห้องน้ำเมื่อทำธุระเสร็จแล้วได้เดินออกมาล้างมือที่อ้างล้างมือ ขณะที่ล้างมืออยู่นั้น ก็เห็นพี่ชั้นป.5 เข้าห้องน้ำมา 2 คน หนูไม่ได้สนใจมากเมื่อล้างมือเสร็จ เดินออกจากห้องน้ำและก็เห็นพี่เก่งเข้าไปหลังห้องน้ำ หนูสงสัยว่าพี่เก่งไปทำอะไร หนูเลยเดินไปดู เห็นพี่เก่งกำลังแอบดูพี่หนิงและพี่หนูเข้าห้องน้ำ หนูไม่กล้าถามพี่เก่งว่าแอบดพี่หนิงและพี่หนูทำไมเพราะหนูกลัวพี่เก่งทำร้ายหนู หนูจึงออกจากห้องน้ำแล้วนำเรื่องที่ได้เห็นไปบอกเพื่อนสนิท

ครั้งที่ 6

<u>เรื่อง</u> การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศด้านวาจา

<u>วัตถุประสงค์</u>

1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ สามารถบอกถึงรูปแบบและลักษณะของผู้กระทำการคุกคามทางเพศ ได้

2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่าการคุกคามทางเพศเป็นเรื่องที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะ

3. เพื่อให้นักเรียนมีแนวทางในการป้องกันตนเองจากการถูกคุกคามทางเพศ

<u>เวลา</u> 50 นาที

<u>อุปกรณ์ที่ใช้</u> เอกสารสถานการณ์จำลองเรื่อง"ลุงของน้ำหวาน"

<u>วิธีดำเนินการ</u>

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 ผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมในครั้งที่ผ่านมา

1.2 ผู้วิจัยขออาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสถานการณ์จำลองเรื่อง"ลุงของน้ำหวาน " จำนวน 3 คน ส่วนนักเรียนที่เหลือให้เป็นผู้สังเกตการณ์

1.3 ผู้วิจัยแจกเอกสารสถานการณ์จำลองให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง

2. ขั้นดำเนินการ

2.1 นักเรียนที่เป็นผู้แสดงศึกษาบทบาทให้เข้าใจและซักซ้อมบทบาทก่อนการแสดง

2.2 นักเรียนที่รับบทบาทเป็นผู้แสดง แสดงบทบาทตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

3.1 เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดงได้ทบทวนและวิเคราะห์ประสบการณ์ต่าง ๆ ในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยแสดงความรู้สึกต่อเรื่องราวและบทบาทที่ตนได้รับ

3.2 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 3-4 คน เพื่อช่วยกันวิเคราะห์และอภิปรายประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายตามประเด็นสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

3.2.1 เกิดอะไรขึ้นกับน้ำหวาน

3.2.2 ถ้านักเรียนเป็นน้ำหวาน นักเรียนจะทำอย่างไร

3.3 ให้นักเรียนส่งตัวแทนกลุ่มออกมารายงานผลการอภิปรายของแต่ละกลุ่ม

4. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากสถานการณ์จำลอง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

<u>การประเมินผล</u>

สังเกตจากการร่วมกิจกรรมแสดงของนักเรียน การตอบคำถาม การอภิปรายและการสรุป

เอกสารสถานการณ์จำลอง

เรื่อง "ลุงของน้ำหวาน"

ฉาก : ภายในบ้านตอนใกล้ค่ำซึ่งมีแม่ ลุงปิติ และน้ำหวาน

แม่ : พี่ปิติวันนี้ไปงานสวดศพกันไหม

ลุงปิติ : เธอไปเถอะ ฉันปวดหัว รู้สึกไม่ค่อยดี

แม่ : ถ้าอย่างนั้นฉันไปก่อนนะ พี่ก็กินข้าวพร้อมกับน้ำหวานเลยนะ ฉันทำกับข้าวเอาไว้แล้ว ยกออกมากินกันได้เลย

ลุงปิติ : น้ำหวานมากินข้าวได้แล้วหล่ะ

น้ำหวาน : ค่ะ (ลุกไปตักข้าว จัดสำรับ)

ลุงปิติ : แหมลุงไม่มีโอกาสมองน้ำหวานอย่างเต็มตาสักทีเผลอแป๊บเดียว โตเป็นสาวขึ้นเป็นกองเลยนะ

น้ำหวาน : ค่ะ

ลุงปิติ : น้ำหวานยิ่งโตก็ยิ่งสวยนะ

น้ำหวาน : เงียบ หน้าตาออกงง ๆ ๆ

ลุงปิติ : ปากอิ่มได้รูป ลำคอขาวนวล หน้าอกสวยกำลังดี โตเป็นสาว ผิวพรรณผุดผ่อง

น้ำหวาน : นิ่ง ตั้งสติ

ลุงปิติ : ผิวเนียนอย่างนี้ เนื้อคงนุ่มน่าดู

น้ำหวาน : คิดจะทำอย่างไรดี (ผู้แสดงหยุดการแสดง ผู้วิจัยถามคำถามที่ได้เตรียมไว้ ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น เขียนคำตอบของนักเรียนบนกระดาน) หลังจากนั้นผู้แสดง แสดงตามสถานการณ์จำลองต่อไป

น้ำหวาน : หนูนับถือคุณลุงเหมือนพ่อบังเกิดเกล้าคนหนึ่ง คุณลุงอย่าพูดกับหนูอย่างนี้อีกนะค่ะ หนูรู้สึกไม่ดีเลย

ลุงปิติ : ทำไมล่ะ ลุงก็พูดให้สนุก ๆ เล่นเอง

น้ำหวาน : ยกมือไหว้ น้ำหวานนับถือคุณลุงนะค่ะ แต่คำพูดของคุณลุงอย่างนี้น้ำหวานไม่ชอบเลย เพราะถ้าแม่รู้ แม่ก็คงไม่ชอบเหมือนกัน

ลุงปิติ : ลุงบอกแล้วไงว่าล้อเล่นสนุก ๆ ๆ อย่าไปบอกแม่เรานะ

ครั้งที่ 7

<u>เรื่อง</u> การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศด้านวาจา

<u>วัตถุประสงค์</u>

1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ สามารถบอกลักษณะผู้กระทำได้
2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่าการคุกคามทางเพศเป็นเรื่องที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะ
3. เพื่อให้นักเรียนมีแนวทางในการป้องกันตนเองจากการถูกคุกคามทางเพศ

<u>เวลา</u> 50 นาที

<u>อุปกรณ์ที่ใช้</u> บทบาทสมมติ เรื่อง"ล้อเล่น"

<u>วิธีดำเนินการ</u>

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 ผู้วิจัยขออาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง "ล้อเล่น" จำนวน 5 คน ส่วนนักเรียนที่เหลือให้เป็นผู้สังเกตการณ์ ผู้วิจัยแจกเอกสารบทบาทสมมติให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง

2. ขั้นแสดง

2.1 นักเรียนที่เป็นผู้แสดงศึกษาบทบาทให้เข้าใจและซักซ้อมบทบาทก่อนการแสดง

2.2 นักเรียนที่รับบทบาทเป็นผู้แสดง แสดงบทบาทตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดงได้ทบทวนและวิเคราะห์ประสบการณ์ต่าง ๆ ในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยแสดงความรู้สึกต่อเรื่องราวและบทบาทที่ตนได้รับ

3.1 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 3-4 คน เพื่อช่วยกันวิเคราะห์และอภิปรายประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยให้แต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายตามประเด็นสำคัญ ๆ ดังนี้

3.2.1 จากประสบการณ์ที่ผ่านมานักเรียนเคยพบเหตุการณ์ดังข้างต้นหรือไม่

3.2.2 ถ้านักเรียนเป็นปูนิ่ม นักเรียนจะมีวิธีป้องกันตนเองอย่างไร

3.2 ให้นักเรียนส่งตัวแทนกลุ่มออกมารายงานผลการอภิปรายของแต่ละกลุ่ม

4. ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะของกลุ่ม แต่ถ้าแสดงเป็นที่พอใจแล้วไม่ต้องแสดงเพิ่มเติม

5. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากสถานการณ์จำลอง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

<u>การประเมินผล</u>

สังเกตจากการร่วมกิจกรรมแสดงของนักเรียน การตอบคำถาม การอภิปรายและการสรุป

เอกสารบทบาทสมมติ

เรื่อง "ล้อเล่น"

ฉาก ในห้องเรียนตอนที่ไม่มีครู ในห้องจะเป็นที่รู้ว่าด.ช.พีปากอยู่ไม่เป็นสุขชอบล้อเลียนเพื่อน และชวนเพื่อนในห้องล้อเลียนเพื่อนโดยเฉพาะปูนิ่มที่ด.ช.พีและเพื่อนคอยล้อเพราะปูนิ่มเพราะปูนิ่มเป็นคนอ้วน และตัวโตกว่าเพื่อน ๆ ในห้อง เวลาถูกเพื่อนล้อเลียนปูนิ่มไม่อยากให้ด.ช.พีกับเพื่อนล้อเลย จึงบอกหัวหน้าห้องให้ช่วย

บทบาทของด.ช.พี

สวัสดีครับผมด.ช.พีเป็นคนปากไม่ดีเพราะเพื่อนให้ฉายาไว้ จะเป็นคนชอบล้อเลียนเพื่อนโดยเฉพาะปูนิ่ม โดยล้อเลียนว่า "ปูนิ่มเธออ้วนจังเลย หน้าอกก็ใหญ่ด้วยวะ" พอปูนิ่มบอกให้หยุดแทนที่ผมจะหยุดผมก็หาพวกคือหันไปหาเพื่อนว่าผมพูดจริงไหมที่ว่าปูนิ่มเธออ้วนจังเลย หน้าอกก็ใหญ่ด้วยวะ และเพื่อนผมก็เห็นด้วย ยิ่งเห็นปูนิ่มไม่พอใจและจะร้องไห้พวกผมยิ่งพากันหัวเราะ

บทบาทของเพื่อนพี

สวัสดีครับผมเป็นเพื่อนของพีที่มีนิสัยชอบล้อเลียนเพื่อนแต่น้อยกว่าพีที่ชอบล้อปูนิ่มบ่อย ๆ ผมจะเป็นคนที่เห็นด้วยกับพี และเมื่อเพื่อนไม่พอใจพวกผมจะพากันหัวเราะ และชอบใจ

บทบาทของปูนิ่ม

สวัสดีค่ะปูนิ่มค่ะเป็นคนที่อ้วนและตัวโตกว่าเพื่อนในห้องเพื่อน ๆ จะชอบล้อเลียนว่าปูนิ่มเธออ้วนจังเลย หน้าอกก็ใหญ่ด้วยวะ ซึ่งจะไม่ชอบเลยที่ถูกล้ออยากร้องไห้ และไม่อยากมาเรียนเพราะไม่อยากถูกล้อเลียนแบบนี้อีก แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร วันหนึ่งถูกล้อเลียนอีกเรื่องเดิมคือเรื่องอ้วนจึงทนไม่ได้จึงไปบอกหัวหน้าห้องให้ช่วยเหลือเพราะด.ช.และเพื่อนจะกลัวหัวหน้าห้องเพราะหัวหน้าห้องคอยรายงานพฤติกรรมต่าง ๆ ของเพื่อน ๆ ทุกคนในห้องให้ครูทราบ ทุกคนจึงไม่กล้ามีเรื่องกับหัวหน้าห้อง ซึ่งเมื่อเล่าเรื่องที่ถูกด.ช.พีกับเพื่อนล้อซึ่งหัวหน้าก็ช่วยไม่ให้ด.ช.พีและเพื่อนเลิกล้อเลียนได้เพราะถ้าไม่เลิกล้อเลียนหัวหน้าห้องจะฟ้องครูเมื่อไม่ถูกล้อเลียนทำให้รู้สึกดี

บทบาทของหัวหน้าห้อง

สวัสดีค่ะเป็นหัวหน้าห้องที่คอยดูแลเพื่อน ๆ ในห้องแทนครูประจำชั้นเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของห้องเรียน จะคอยจดพฤติกรรมของเพื่อน ๆ ที่ไม่เคารพกฎของห้อง โดยเฉพาะด.ช.พีและเพื่อนที่มีพฤติกรรมที่ชอบล้อเลียนปูนิ่มบ่อย ๆ ให้เลิกล้อเลียนปูนิ่มและเพื่อนคนอื่น ๆ ด้วยถ้าไม่เลิกจะไปฟ้องครูให้ลงโทษ

ครั้งที่ 8

<u>เรื่อง</u> การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศด้านร่างกาย

<u>วัตถุประสงค์</u>

1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ สามารถบอกลักษณะผู้กระทำได้
2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่าการคุกคามทางเพศเป็นเรื่องที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะ
3. เพื่อให้นักเรียนมีแนวทางในการป้องกันตนเองจากการถูกคุกคามทางเพศ

<u>เวลา</u> 50 นาที

<u>อุปกรณ์ที่ใช้</u> เอกสารสถานการณ์จำลองเรื่อง"เหตุเกิดในบ้าน"

<u>วิธีดำเนินการ</u>

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 ผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมในครั้งที่ผ่านมา

1.2 ผู้วิจัยขออาสาสมัครเพื่อแสดงบทบาทสถานการณ์จำลองเรื่อง"เหตุเกิดในบ้าน" จำนวน 3 คน ส่วนนักเรียนที่เหลือให้เป็นผู้สังเกตการณ์

1.3 ผู้วิจัยแจกเอกสารสถานการณ์จำลองให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง

2. ขั้นดำเนินการ

2.1 นักเรียนที่เป็นผู้แสดงศึกษาบทบาทให้เข้าใจและซักซ้อมบทบาทก่อนการแสดง

2.2 นักเรียนที่รับบทบาทเป็นผู้แสดง แสดงบทบาทตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดงได้ทบทวนและวิเคราะห์ประสบการณ์ต่าง ๆ ในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยแสดงความรู้สึกต่อเรื่องราวและบทบาทที่ตนได้รับ

3.1 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 3-4 คน เพื่อช่วยกันวิเคราะห์และอภิปรายประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จากการทำกิจกรรม โดยให้แต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายตามประเด็นสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

3.2.1 เกิดอะไรขึ้นกับดาว

3.2.2 ถ้านักเรียนเป็นดาว นักเรียนจะทำอย่างไร

3.3 ให้นักเรียนส่งตัวแทนกลุ่มออกมารายงานผลการอภิปรายของแต่ละกลุ่ม

4. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่ได้จากสถานการณ์จำลอง และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

<u>การประเมินผล</u>

สังเกตจากการร่วมกิจกรรมแสดงของนักเรียน การตอบคำถาม การอภิปรายและการสรุป

เอกสารสถานการณ์จำลอง

เรื่อง "เหตุเกิดในบ้าน"

ฉาก	:	ภายในบ้าน ดาวอยู่กับพี่บอยลูกลุง ที่ครอบครัวของดาวมาอาศัยอยู่ด้วย วันนี้ดาวอยู่บ้านกับพี่บอย 2 คน
พี่บอย	:	ดาวพี่ปวดหัวจังเลย ดาวช่วยหยิบยา และน้ำให้พี่หน่อย
ดาว	:	นี่ยาและน้ำค่ะ
พี่บอย	:	ช่วยประครองพี่ขึ้นหน่อยซิ
ดาว	:	เข้าไปประคองเพื่อจะฉุดพี่บอยขึ้นมา
พี่บอย	:	รั้งตัวดาว ดาวไม่ทันระวังตัวทำให้ดาวล้มทับพี่บอย
พี่บอย	:	กอด และมองทั่วร่างกายของดาว
พี่บอย	:	ขอพี่กอดหนูหน่อยนะพี่รู้สึกหนาว ตัวหนูอุ่นดี พี่กอดและเอามือลูบคลำตามร่างกายของดาว
ดาว	:	ตัวสั่น รู้สึกบอกไม่ถูก
พี่บอย	:	อาการพี่ดีขึ้นเพราะหนูแท้ ๆ พี่ให้เงิน 20 บาท เป็นค่าที่ช่วยดูแลพี่แต่อย่าบอกแม่และใคร ๆ นะ (ให้นักเรียนหยุดการแสดง และถามคำถามนักเรียนตามที่ได้เตรียมไว้ เขียนคำตอบที่นักเรียนระดมสมองบนกระดานแล้วนักเรียนผู้แสดง แสดงต่อตามลำดับเหตุการณ์จนจบ)
	:	รุ่งขึ้นเมื่ออยู่กับแม่ 2 คน
ดาว	:	แม่หนูมีเรื่องอยากจะเล่าให้แม่ฟัง
แม่	:	มีเรื่องอะไรก็ว่ามา แม่ไม่มีเวลามากจะออกไปทำธุระข้างนอก
ดาว	:	เมื่อวานนี้พี่บอยเขากอดหนู และลูบคลำตามร่างกายของหนู
แม่	:	พี่เขาคงไม่ได้ตั้งใจ หนูคิดมากเกินไปหรือเปล่า เลิกพูดได้แล้วไร้สาระ แม่ไม่ชอบฟัง
ดาว	:	ค่ะ (พูดกับคนดู) แม่ไม่ยอมเชื่อฉัน แต่ฉันทนไม่ได้ที่จะให้สิ่งนี้เกิดขึ้นต่อไป ฉันคงต้องหาทางป้องกันตนเองโดยไม่อยู่ลำพังกับพี่บอยคนเดียว

ครั้งที่ 9

<u>เรื่อง</u> การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศด้านร่างกาย

<u>วัตถุประสงค์</u>

1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ สามารถบอกถึงรูปแบบและลักษณะของผู้กระทำการคุกคามทางเพศ ได้

2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักว่าการคุกคามทางเพศเป็นเรื่องที่อาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะ

3. เพื่อให้นักเรียนมีแนวทางในการป้องกันตนเองจากการถูกคุกคามทางเพศ

<u>เวลา</u> 50 นาที

<u>อุปกรณ์ที่ใช้</u> ข่าว เรื่อง "โจรอนาจารจี้ - จูบในตู้ฮัลโหล" โดยใช้เทคนิคสถานการณ์จำลอง

<u>วิธีดำเนินการ</u>

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 ผู้วิจัยกล่าวนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมในครั้งที่ผ่านมา

1.2 ผู้วิจัยขออาสาสมัคร 1 คนเพื่อเป็นคนอ่านข่าวให้เพื่อนฟัง

2. ขั้นดำเนินการ

2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนอาสาสมัครอ่านข่าว เรื่อง "โจรอนาจารจี้ - จูบในตู้ฮัลโหล"

3. ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

3.1 หลังฟังข่าวจบแล้ว ผู้วิจัยแจกกระดาษคำตอบให้ตอบคำถามที่กำหนดให้ ดังนี้

3.1.1 นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับข่าวที่ได้ฟัง

3.1.2 ถ้านักเรียนไม่อยากเจอเหตุการณ์อย่างในข่าวนักเรียนมีวิธีป้องกันอย่างไร

3.1.3 จากประสบการณ์ที่ผ่านมานักเรียนเคยพบเจอเหตุการณ์ ดังกล่าวข้างต้นหรือไม่ อย่างไร

3.2 ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 3-4 คน เพื่อช่วยกันวิเคราะห์และอภิปรายประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น แล้วแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนกลุ่มออกมารายงานผลการอภิปราย

4. ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้จากกิจกรรม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

<u>การประเมินผล</u>

สังเกตความสนใจใน การตอบคำถาม การอภิปรายและการสรุปของนักเรียน

ข่าว

เรื่อง "โจรอนาจารจี้ -จูบในตู้ฮัลโหล"

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2547

รายละเอียดของข่าว

แก๊งจักรยานยนต์ล่าเหยื่อทั่วกรุงเทพฯ ตำรวจยานนาวารวบตัวแก๊งโจ๋แสบ ขี่จักรยานยนต์ตระเวนล่าเหยื่อสาว ๆ ตามที่เปลี่ยว เน้นขณะโทร.ตู้สาธารณะ จากนั้นเข้าไปใช้อาวุธจี้ปลดทรัพย์สินเหยื่อรายไหนหน้าตาดีจะลวนลามทั้งกอด จูบลูบคลำหรืออาจบังคับไปขืนใจ รวมทั้งสั่งให้รับส่งยาบ้าด้วย เมื่อเวลา 14.00น. วันที่ 12 ก.พ. ที่ห้องฝ่ายสืบสวน สน.ยานนาวา พ.ต.อ.ภาณุรัตน์ มีเพียร รองผบก.น.6ร่วมกันแถลงการจับกุมนายประพันธ์หรือเดี่ยว สวัสดีอายุ 18 ปี ข้อหาร่วมกันชิงทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะ และกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่า 15 ปี โดยขู่เข็ญและใช้กำลังประทุษร้าย ภายหลังจับกุมได้ที่บริเวณกลางซอยหลังวัดจันทร์ใน แขวงและเขตบางคอแหลม กทม.

พ.ต.อ.ภาณุรัตน์ กล่าวว่า พฤติการณ์นายประพันธ์ จะออกตระเวนร่วมกับพรรคพวกที่กำลังหลบหนี ใช้รถจักรยานยนต์เข้าไปชิงทรัพย์ผู้เสียหายที่เป็นผู้หญิงที่เดินตามลำพังในที่เปลี่ยว โดยเมื่อหัวค่ำวันที่ 21 ธ.ค.ปีที่ผ่านมา เข้าชิงทรัพย์ น.ส.เอ (นามสมมติ) อายุ 15 ปี นักเรียนสาวขณะโทรศัพท์สาธารณะ บริเวณหน้าวัดยานนาวา ถ.เจริญกรุง แขวงยานนาวา เขตสาธร กทม. พร้อมกับกระทำอนาจารเข้าไปโอบกอด จูบ ลูบคลำก่อนจะหลบหนีไป

รายงานข่าวแจ้งว่า แก๊งดังกล่าวเป็นการรวมตัวของกลุ่มวัยรุ่นใช้จักรยานยนต์เป็นพาหนะขับตระเวนหาเหยื่อตามที่เปลี่ยว และตู้โทรศัพท์สาธารณะหากพบเหยื่อโทรศัพท์ หรือเดินอยู่คนเดียวจะเข้าประชิดตัวแล้วจี้ชิงทรัพย์สินทั้งเงินสด หรือโทรศัพท์ที่พกติดตัว และยังลวนลามกระทำอนาจารเหยื่อรายไหนรูปร่างหน้าตาดีจะบังคับพาไปข่มขืน นอกจากนี้ยังข่มขู่บังคับให้เหยื่อรับส่งยาบ้าให้ด้วย แต่โชคดีที่เหยื่อรายล่าสุดนี้มีพลเมืองดีผ่านมาพบช่วงคนร้ายกำลังลงมือจึงรอดพ้นแก๊งทรชนมาได้ ทั้งนี้หากผู้เสียหายรายใดที่เคยถูกผู้ต้องหารายนี้ก่อเหตุลักษณะดังกล่าวสามารถมาขอดูตัวและแจ้งความดำเนินคดีได้ที่ สน.ยานนาวาได้ตามวันเวลาราชการ

ครั้งที่ 10

<u>เรื่อง</u> ปัจฉิมนิเทศ

<u>วัตถุประสงค์</u>

1. เพื่อให้นักเรียนสรุปทบทวนสิ่งที่ได้จากการเข้าร่วมโปรแกรม ฯ
2. เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความรู้สึกของตนเองให้กับคนอื่นได้รับทราบ
3. เพื่อให้นักเรียนสรุปถึงความรู้เกี่ยวกับการคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

<u>เวลา</u> 50 นาที

<u>อุปกรณ์</u> กระดาษ ดินสอ

<u>วิธีดำเนินการ</u>

1.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนกล่าวถึงผลที่ได้รับจากการเข้าร่วมโปรแกรมแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

1.2 ผู้วิจัยกล่าวขอบใจนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมโปรแกรม ฯ แล้วกล่าวปิดโปรแกรม ฯ

<u>การประเมินผล</u>

สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน การตอบคำถาม การอภิปราย และการสรุป

ภาคผนวก ค

- คะแนนการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้านของนักเรียนก่อนเข้าโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ
- คะแนนการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้านของนักเรียนหลังเข้าโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ
- การเปรียบเทียบคะแนนการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้านของนักเรียนก่อนเข้าโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

ตาราง 12 แสดงคะแนนการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

คนที่	การรับรู้	คนที่	การรับรู้	คนที่	การรับรู้	คนที่	การรับรู้
1	129	23	130	45	120	67	127
2	98	24	100	46	97	68	98
3	115	25	132	47	111	69	82
4	104	26	77	48	106	70	112
5	137	27	118	49	130	71	113
6	95	28	136	50	121	72	132
7	101	29	124	51	97	73	83
8	95	30	72	52	87	74	132
9	125	31	140	53	120	75	125
10	90	32	96	54	81	76	113
11	104	33	114	55	128	77	128
12	98	34	115	56	100	78	108
13	104	35	117	57	119	79	82
14	111	36	110	58	83	80	129
15	112	37	70	59	78	81	125
16	115	38	120	60	90	82	70
17	134	39	87	61	105	83	135
18	111	40	112	62	100	84	83
19	68	41	94	63	105	85	125
20	113	42	89	64	91	86	126
21	137	43	106	65	91	87	102
22	130	44	102	66	87	88	92

ตาราง 13 แสดงคะแนนการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้าน ก่อนเข้าโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

นักเรียนคนที่	คะแนนการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ				รวม
	การคุกคามทางเพศด้านวาจา ข้อ1-4	การคุกคามทางเพศด้านร่างกาย ข้อ 5-10	การคุกคามทางเพศด้านสายตา ข้อ 11-17	การป้องกันการคุกคามทางเพศ ข้อ 18-33	
1	11	6	7	18	42
2	8	7	10	22	47
3	15	6	7	27	55
4	8	6	7	27	48
5	7	8	7	33	55
6	5	12	10	25	52
7	12	7	7	40	66
8	8	11	11	27	57
9	13	8	14	36	71
10	9	7	9	49	74
ΣX	96	78	89	304	567
$\bar{X}$	9.6	7.8	8.9	30.4	56.7

ตาราง 14 แสดงคะแนนการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศรายด้านของนักเรียนหลังเข้าโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

นักเรียนคนที่	คะแนนการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ				รวม
	การคุกคามทางเพศด้านวาจา ข้อ 1-4	การคุกคามทางเพศด้านร่างกาย ข้อ 5-10	การคุกคามทางเพศด้านสายตา ข้อ 11-17	การป้องกันการคุกคามทางเพศ ข้อ 18-33	
1	16	21	24	96	157
2	19	29	27	100	175
3	11	30	32	46	119
4	13	27	23	63	124
5	11	25	18	70	120
6	13	15	16	85	122
7	11	18	17	79	135
8	17	23	30	93	108
9	8	16	10	74	163
10	8	21	22	76	127
$\sum X$	127	225	219	782	1347
$\bar{X}$	12.7	22.5	21.9	78.2	134.7

ตาราง 15 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศของนักเรียนก่อนและหลังเข้าโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

นักเรียนคนที่	คะแนนก่อนการทดลอง	คะแนนหลังการทดลอง	D	D^2
1	42	157	115	13225
2	47	175	128	16384
3	55	119	64	4096
4	48	124	76	5776
5	55	120	65	4225
6	52	125	73	5329
7	66	129	63	3969
8	57	163	106	11236
9	71	108	37	1369
10	74	127	53	2809
$\sum X$	827	1347	780	68418
$\bar{X}$	82.7	134.7	78.0	6841.8

ตาราง 16 เปรียบเทียบคะแนนการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศเป็นรายด้านก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรมการรับรู้การคุกคามทางเพศและการป้องกันการคุกคามทางเพศ

นักเรียนคนที่	ก่อนเข้าร่วมโปรแกรม				รวม	หลังเข้าร่วมโปรแกรม				รวม
	การคุกคามทางเพศด้านวาจา	การคุกคามทางเพศด้านร่างกาย	การคุกคามทางเพศด้านสายตา	การป้องกันการคุกคามทางเพศ		การคุกคามทางเพศด้านวาจา	การคุกคามทางเพศด้านร่างกาย	การคุกคามทางเพศด้านสายตา	การป้องกันการคุกคามทางเพศ	
1	11	6	7	18	42	16	21	24	96	157
2	8	7	10	22	47	19	29	27	100	175
3	15	6	7	27	55	11	30	32	46	119
4	8	6	7	27	48	13	27	23	63	124
5	7	8	7	33	55	11	25	18	70	120
6	5	12	10	25	52	13	15	16	85	122
7	12	7	7	40	66	11	18	17	79	135
8	8	11	11	27	57	17	23	30	93	108
9	13	8	14	36	71	8	16	10	74	163
10	9	7	9	49	74	8	21	22	76	127
ΣX	96	78	89	304	567	127	225	219	782	1347
$\bar{X}$	9.6	7.8	8.9	30.4	56.7	12.7	22.5	21.9	78.2	134.7

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ สกุล	นางสาวนิตยา บุญหนัก
วัน เดือน ปีเกิด	7 เมษายน 2512
สถานที่เกิด	อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	493 / 52 ซอย 5 ดาวคอนโด ถนนประชาราษฎร์ 2
	แขวง / เขต บางซื่อ กรุงเทพมหานคร 10800
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	นักจิตวิทยา 5
	คลินิกสุขภาพจิต ศูนย์บริการสาธารณสุข 3 บางซื่อ
	สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2531	มัธยมศึกษาปีที่ 6 (วิทย์ – คณิต)
	โรงเรียนสารคามพิทยาคม
	จังหวัดมหาสารคาม
พ.ศ.2539	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (จิตวิทยาการบริการปรึกษาและแนะแนว)
พ.ศ.2547	กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว)
	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ